

TRƯỜNG THCS-THPT NGUYỄN KHUYẾN
TRƯỜNG TH-THCS-THPT LÊ THÁNH TÔNG

DANH DỰ - Ý CHÍ - TỰ TIN - THÀNH ĐẠT

Phát triển Tiến bộ Chăm chỉ Nhẫn nại Dũng cảm Kiên cường Mạnh mẽ Đột phá
Kết nối Lắng nghe Tự chủ Lạc quan
Thấu hiểu
Đam mê
Tận tâm Hợp tác Thân thiện Đồng cảm Chia sẻ Sáng tạo Bền vững

ĐƯỜNG VÀO ĐẠI HỌC CAO ĐẲNG NGHỀ NGHIỆP THĂNG TÁP

Kỷ yếu KHỎI 12
2020-2021

LƯU HÀNH NỘI BỘ

CÁC PHƯƠNG CHÂM ĐỊNH HƯỚNG CHO HOẠT ĐỘNG CỦA TRƯỜNG

Các phương châm định hướng cho hoạt động của trường đã được hai Thầy chỉ dẫn trong cuốn “Văn hóa trường học” do hai Thầy cùng kí tên là “Song Lão”

- Trường ta **quan niệm học sinh không đơn giản là kẻ chưa biết nên đi học mà là con người.**
- **“Vào trường Nguyễn Khuyến là phải tiến bộ”.** Không chỉ học sinh mà mọi người đều phải tiến bộ.
- **“Danh dự, ý chí, tự tin, thành đạt” là con đường tiến bộ.**
- **Mười hai chữ kỉ cương “Dạy cả lớp; dạy, dạy nghĩ. Cả lớp học, nghĩ mới học”.**
- **“Trong trường ta, ở đâu, lúc nào, cũng có dạy, có học”.** Thầy dạy, đặc biệt thực tế dạy, ai cũng dạy, ai cũng học.
- **Trong trường ta, ngoài các môn học trong chương trình kể cả học nghề, còn có Ngoại khóa chơi mà học: Đọc sách, Tập nói và viết về sách đã đọc, Thực nghiệm các môn ở phòng chức năng, Tham quan, Dã ngoại, Bơi lội...**
- **Mục đích đẹp nhất là : “Nên người. Học giỏi. Tốt nghiệp 100%. Đường vào Đại học - Cao đẳng thẳng tắp”.**

Toàn trường đã đi theo định hướng trên của hai Thầy nên đã có sự tiến lên không ngừng về phát triển số lượng học sinh, về đội ngũ giáo viên- cán bộ- công nhân viên, về cơ sở vật chất, về nâng cao chất lượng đào tạo.

LỜI NGỎ

Thời gian ... Chúng ta luôn nghĩ rằng mình có ba năm dài đằng đẵng nhưng nhìn lại, mỗi ngày nào còn bước chân vào trường với niềm hân hoan hơn hởi, giờ đây chúng ta đang đứng ở ngưỡng cửa tương lai – vạch cuối cùng của cuộc hành trình 12 năm phổ thông.

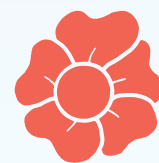
Xin nhớ về những ngày tháng nhập học ở Nguyễn Khuyến.

Khi nghe đến tên trường, tôi vừa lo lắng vừa có chút "kiêu ngạo" vì được học ở đây – ngôi trường nổi tiếng với kỷ luật "siêu thép" và những cô cậu học sinh có thành tích "siêu khủng". Khi ấy, lòng tôi rất dỗi bần khoăn vì không biết bản thân có theo kịp không, có thể thích nghi nổi không... Hoàn toàn trái ngược với những gì tưởng tượng, ngôi trường này đã mang cho tôi rất nhiều cung bậc cảm xúc, nhiều kỷ niệm với những bài học trường thành...

Có lẽ thời gian của chúng ta chẳng còn nhiều nữa rồi. Ba năm nghe dài đằng đẵng nhưng thật ngắn ngủi vô tình. Chúng ta luôn nuối tiếc vì những lời chưa nói, vì bản thân chẳng đủ can đảm để thổ lộ. Những lời cảm ơn, xin lỗi thật đơn giản nhưng cũng chẳng thể cất thành lời.

Cảm ơn thầy cô vì những tháng ngày dẫu có vất vả mệt mỏi nhưng vẫn luôn giữ vững lòng nhiệt huyết để dẫn dắt chúng tôi trên con đường hướng tới tương lai. Cảm ơn những người bạn tuyệt vời đã bên tôi trong những tháng ngày hồn nhiên của tuổi học trò. Những tháng ngày trường thành có nhau, chúng ta tựa như những chú "ngựa hoang", chúng ta đã tạo rất nhiều kỷ niệm và cũng bỏ lỡ rất nhiều điều. Mong rằng ngày tháng mai sau chúng ta vẫn còn bên nhau như vậy nhé! Quan trọng hơn hết là lời cảm ơn đến cha mẹ và chính bản thân mình. Càng lớn tôi càng nhận ra, cha mẹ luôn thầm lặng ủng hộ và quan tâm con cái. Có những buổi đi học vì sợ tôi đói mà ba lên bếp vào cặp những chiếc bánh bông lan xinh xắn. Còn mẹ biết tôi thích uống nước ép nên chiều nào trước khi đi học về đều để sẵn trên bàn. Ba mẹ đôi khi có nói những lời khó nghe

nhưng thật tâm luôn mong tôi hạnh phúc vui vẻ trên con đường tôi chọn. Và cũng cảm ơn chính mình vì tôi đã biết lắng nghe bản thân nhiều hơn.

Có cảm ơn thì cũng có xin lỗi. Ba năm qua, tôi đã gặp rất nhiều người với những mối quan hệ qua đi, những tình bạn mới chớm nở, những lần tranh cãi vì hiểu lầm hay những lần ngộ nghịch ương ngạnh làm tổn thương những người xung quanh. Cho qua nhé! Vì sau này chúng ta không còn chung đường nữa, mỗi đứa một phương, mỗi người một ngã. Hãy giữ cho mình những hồi ức tốt đẹp về nhau bởi lẽ những điều đẹp đẽ đều đáng trân trọng.

*"Minh ước rằng mình có thể một lần nữa điên rồ những năm tháng thanh xuân", "Tuổi trẻ là mình cùng nhau khoác vai đi từ sáng tới đêm, hát lên thật to như chưa từng được hát, vui nay thôi ai biết mai sau"... Lời bài hát "**Bài ca tuổi trẻ**" của nhóm nhạc Dallab cứ ngân vang mãi trong đầu tôi. Chúng ta của sau này chẳng còn được một lần nữa sống "mặc kệ đời" như lúc thời niên thiếu. Bởi thế, cảm giác sống sáng khoái vì những điều mình thích là những cảm giác hạnh phúc lạ thường.*

Sắp đến kỳ thi Quốc gia rồi, chúng ta hãy cứ giữ vững ước mơ, giữ vững tinh thần và sự kiên định như bây giờ nhé! Vì chúng ta là A7 nên không có gì là không thể. Hãy cố gắng cho đến những giây phút cuối cùng. Hãy trân trọng những ngày tháng sát cánh bên nhau.

NGUYỄN LINH CHI - 12A7

GIÁO VIÊN TỔ TOÁN

KỶ YẾU LỚP 12

GIÁO VIÊN TỔ HÓA

HỘI THẢO KHOA HỌC TỔ SINH HỌC

GIÁO VIÊN TỔ SINH

NĂM HỌC 2020-2021

GIÁO VIÊN TỔ ANH VĂN

TỔ TIN HỌC

GIÁO VIÊN TỔ TIN

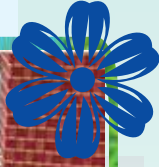
KỶ YẾU LỚP 12

GIAO VIÊN TỔ NGỮ VĂN

GIAO VIÊN TỔ THỂ DỤC

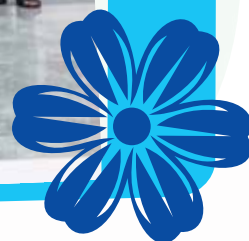
KỶ YẾU LỚP 12

GIÁO VIÊN QUẢN NHIỆM CS4

GIÁO VIÊN QUẢN NHIỆM CS3B

KỶ YẾU LỚP 12

SẮC MÀU NGUYỄN KHUYẾN

Lê Nga

Tôi vẫn nhớ những ngày thu năm ấy,
Bước đến trường với tâm trạng băng khuâng.
Chân bước đi lạ lẫm những con đường,
Khoảng trời rộng một màu xanh trong vắt.

Sân trường tôi có hàng cây phượng vàng sắc thắm,
Tiếng cười đùa vang vọng cả không gian,
Từ ngày ấy, tôi là giáo viên Nguyễn Khuyến,
Ngày miệt mài trên bục giảng thân yêu.

Nguyễn Khuyến với tôi bao mùa nắng đổ,
Tiếng mưa về nghe đập mạnh mái tôn xưa.
Nơi có hai người Thầy mà lòng tôi nhớ mãi,
Đã cho tôi hiểu sắc màu ý nghĩa cuộc đời.

Một người Thầy cho tôi sắc đỏ tuyệt vời;
Màu trí tuệ, một sắc màu mạnh mẽ,
Cho tôi hiểu nghĩa của “từ” làm nên giá trị văn chương,
Cho tôi biết “không có tác phẩm nào là không có cái hay,
Chỉ có con người cảm chưa thấu mà thôi”,
“Từ Hán Việt trong câu thơ xưa là cần thiết,
Giúp ta hiểu và thương xót nỗi lòng người xưa”

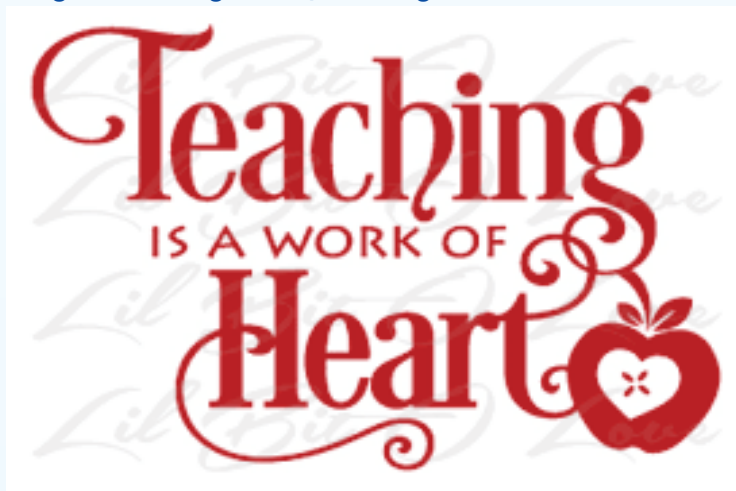
KỶ YẾU LỚP 12

Một người Thầy cho tôi sắc vàng đẹp đẽ,
Màu của yêu thương, màu nhỏ nhẹ của trái tim,
Cho tôi hiểu “sống trên đời cần thể hiện chân tình”
Cho tôi biết “yêu nghề thì nên tận tụy vì trẻ”,
Con đường tôi đi sẽ không có điểm dừng...
Khi dạy bảo, Người ân cần nhắc nhở,
Mỗi lời Thầy là một nốt nhạc tình thương...

Và thế, tôi đi cùng Nguyễn Khuyến 20 năm tròn,
Hai sắc màu của người gieo hạt giống tâm hồn,
Đã làm lòng tôi có một gam màu cam sáng lạ,
Màu vàng của yêu thương, màu đỏ của trí tuệ con người.

Đó cũng là màu của những con người tinh thức,
Đi giữa cuộc đời, sống hết mình, cống hiến và bình yên...
Hai Thầy đã đi xa nhưng sắc màu còn mãi,
Những sắc màu gieo mạch sống xanh tươi...

GIỌT NẮNG SÂN TRƯỜNG

Mến tặng Quý thầy, cô và học sinh trường THCS & THPT Nguyễn Khuyến

Triệu Kim Loan

Giọt nắng
tự bao giờ
đã thành tri kỷ
Nắng thấp lửa trên cây phượng vĩ
Giọt la đà nhảy nhót hành lang

Nắng tung tăng
sân trường
lớp học
Chơi trốn tìm, ghé đá, hàng cây
Nắng hong khô nước mắt giận hờn
Vui bè bạn tiếng cười rôm rả

Xoè bàn tay
Hứng chùm hoa nắng
Mắt biếc soi gương đôi má ửng hồng
Chiếc lá nào rơi nghiêng cùng nắng
Giọt xoe tròn đùa tóc bay bay

Ơi giọt nắng dệt ngàn sợi nhớ
Ủ hương thâm, xao xuyên... Bóng hình ai...
Mai xa rồi, tháng năm trôi, có hẹn
Đủ vấn vương, giọt nắng, gọi ta về...

Sài Gòn,

10.5.2020

KỶ YẾU LỚP 12

Cảm nghĩ về dâu tây và chim sẻ

12A1 thân mến! Vậy là một năm học sắp trôi qua với biết bao nhiêu kỉ niệm buồn vui đan xen mà chúng ta đã cùng nhau trải qua ở ngôi nhà Nguyễn Khuyến đầy yêu thương. Thời gian không sẽ bao giờ ngừng lại, mai này chúng ta sẽ như những cánh chim bay cao, bay xa, rời khỏi tổ ấm bình yên của đại gia đình này – nơi đã lưu giữ tuổi thanh xuân tươi đẹp nhất, tuổi trẻ hồn nhiên nhất của 12A1 qua từng trang vở học trò. Giờ đây, thời gian xa trường chỉ còn là những con số đếm ngược:

*“Bao năm tháng, nay ta giật mình tỉnh giấc,
Sắp qua rồi những tháng ngày thân thương.
Những ngày vui của một thuở đến trường,
Đang trôi dạt theo từng chòm mây trắng ”*

Các bạn có biết vì sao tôi lại đặt nhan đề là **“Dâu tây và chim sẻ”** khi nói đến 12A1 không? Nhan đề này tôi lấy từ tên của một bài hát do quán quân Rap Việt là rapper Châu Hải Minh (biệt danh Dế Choắt) – team Wowy sáng tác và thể hiện trong trận chung kết. Mỗi khi mình nghe bài hát này thì tâm hồn tôi cảm thấy **“Dâu tây”** cũng giống như chúng ta – những quả dâu với kiến thức và kinh nghiệm cuộc sống còn non nớt, thiếu sót nhiều thứ. Còn **“Mr Toàn”** lớp ta như chú chim sẻ trên bầu trời bay lượn đến nhiều nơi. Mỗi khi **“dâu tây”** nhìn lên bầu trời sẽ thấy các vì sao lấp lánh với một trái tim mang hành trang khát khao giống như chúng ta là những tờ giấy trắng cùng bao lỗ hổng kiến thức từ lớp dưới nhưng ta luôn có khát vọng tiến bộ và mong muốn học hỏi nhiều điều. Chính **“chim sẻ”** từng trải đã níu lấy **“dâu tây”** non nớt để **“dâu tây”**

NĂM HỌC 2020-2021

có thể cùng “chim sẻ” bay lên ngắm các vì sao, lướt cùng nhau lướt qua những cơn gió mạnh đầy thách thức của bầu trời rộng lớn bao la. Dù đường bay có nhiều chướng ngại nhưng chúng ta đã cùng nhau trải qua với biết bao giây phút tuyệt vời. Mặt khác, thầy Toàn còn là một người vườn tận tụy vì đã vun trồng chúng tôi bao điều hay lẽ những quả dâu này ngày “chín” hơn. “Có khi trên cao, dưới đất, có khi ta được và mất” nhưng thầy luôn nhắc tôi nhớ rằng: “Hãy cố gắng giây, từng phút, từng giờ, ngày, từng tháng bởi người thành công là người chiến thắng cuối cùng”. Câu nói đó đã in sâu vào trong tâm trí chúng tôi. Vì vậy, chúng tôi nhất định sẽ quyết tâm cất cánh bay cao để hiện thực hóa ước mơ, hoài bão của mình.

làm
cho
phải để
càng
có khi
có khi ta
chúng
từng
từng

Ngược dòng thời gian, nhớ ngày nào mới “chân ướt chân ráo” bước vào trường, tôi quên sao được cảm giác bồi hồi, ngỡ ngàng xen lẫn lo sợ trước sự rộng lớn của ngôi trường cấp ba này. Vậy mà giờ đây tất cả như một phần không thể thiếu trong cuộc sống của chúng tôi: những cây xoài sai trĩu quả đong đưa ở giữa sân trường, những tiếng hót ríu rít của bao chú chim như bản nhạc rộn ràng, những bông hoa xinh xắn đu đưa theo gió trước cửa lớp, những tia nắng vàng óng ánh trên những giọt sương sớm... Mới ngày nào, khi bước vào gia đình nhỏ 12A1 với bao gương mặt xa lạ, trái tim nhỏ bé của mỗi người đều có những nhịp đập run sợ liên hồi vì không biết liệu rằng 44 gương mặt ở đây có thể hòa hợp vui vẻ trong ngập tràn yêu thương như gia đình năm ngoái. Nhưng thật may mắn, 44 tính cách khác nhau đã có thể bắt nhịp

để tạo nên một bản giao hưởng đặc biệt với bao thanh âm vui tươi, để những tiết học năm cuối cấp không còn là những giờ học căng thẳng mà đầy ắp những kỉ niệm đẹp đẽ, không

bao giờ phai.

Cuộc vui nào chẳng đến lúc tàn, hội ngộ nào rồi cũng đến lúc nói lời chia tay. Chúng tôi sẽ phải nói lời giã biệt rồi bước đi trên con đường riêng của chính mình. Nhưng chắc chắn một điều, ai cũng sẽ mãi mãi lưu giữ hình ảnh của nhau trong tim cũng sẽ nhớ về những kỉ niệm đẹp nhất tuổi học trò. Quan trọng nhất, 12A1 quyết tâm đạt kết quả thật xuất sắc trong kì thi Trung học phổ thông Quốc gia nhằm hoàn thành mục tiêu mà chúng ta đã đặt ra. Hãy phấn đấu và cố gắng hết mình - **12A1 thân yêu!**

Quỳnh Dung – Lớp 12A1

KỶ YẾU LỚP 12

Hàng 1: **Thầy Đức Tuệ**, Phương Ngọc, Công Dương, Đức Toàn, Đức Anh, Gia Kiệt, Minh Tiến, Hoàng Cường, Công Thành, Mạnh Khải, Minh Hiền, Triệu Phát, Ngọc Dũng, Hữu Phước, Khánh Hưng, Trung Thành
Hàng 2: Như Đình, Hoàng Ngọc, Bùi Anh, Nguyễn Thu, Văn Giang, Nguyễn Anh, Đức Duy, Nhật An, Công Hiếu, Minh Khoa, Hùng Phong, Kiên Nghị, Phương Thành, Bảo Phát, Huy Hoàng, Đình Hiếu
Hàng 3: Anh Thy, Phương Nghi, Thu Uyên, Hồ Ngọc, Phạm Nhi, Mai Nhung, Nguyễn Ngọc, Thanh Ngọc, Nguyễn Nhi, Khánh Quỳnh, Xuân Yên, Ngọc Hiếu, Gia Mẫn, Lê Như, Như Ý, Hy Bình

LỜI CON MUỐN NÓI

Ngày mà con chào đời,
Cha vẫn luôn ngóng đợi,
Có một thiên sứ tới,
Bảo vệ mẹ cả đời...

Mẹ dạy con tập đi,
Cha dạy con tập nói,
Con học bao điều lạ,
Là nhờ có mẹ cha.

Khi con vào lớp một,
Con nhớ mãi không quên.
Ngày theo mẹ đến lớp,
Hồi hộp lắm mẹ ơi!

Nhưng biết con có mẹ,
 Gian nan con vẫn bước,
 Xoay lưng con thấy mẹ,
 Đỡ từng bước chân con.

Những lần con vấp ngã,
 Luôn có mẹ kề bên,
 Luôn có cha cổ vũ,

NĂM HỌC 2020-2021

Con tự mình đứng lên.
Khi con lên mười bốn,
Tính dờ dờ ương ương,
Phát triển tâm sinh lý,
Nên điều đó bình thường.

Những lần bị cha mắng,
Những lúc bị mẹ la,
Con luôn miệng trách móc,
Chỉ có không trách mình!

Giờ con lên mười tám,
Đã chững chạc hơn xưa,
Con biết sai và đúng,
Con biết ai thương mình!

Những lỗi lầm niên thiếu...

Làm mắt mẹ buồn phiền,
Làm tóc cha thêm bạc,
Con xin lỗi rất nhiều!

Lắm lúc khi ngoảnh lại,
Khoảng thời gian ngày ấy,

Con cảm ơn cha mẹ,
Đã cho con chào đời.

Thời gian lặng lẽ trôi,
Nay con lớn khôn rồi,
Chẳng còn là cô bé,
Con nhận ra thật rồi!

Gia đình là mái ấm,
Là nơi con tìm về,
Nơi con được chào đón,
Nơi chấp cánh ước mơ.

Con đi khắp bốn phương,
Bao hoa thơm cỏ lạ,
Nhưng tim con một hướng,
Cha mẹ mới là nhà...

SONG NGỌC ĐÌNH QUỲNH THI – 12A2

Lớp 12A2

My Youth Is

Đã có rất nhiều người từng hỏi tôi rằng: “Con có thấy áp lực khi học ở trường Nguyễn Khuyến không?”. Những lúc ấy, tôi chỉ mỉm cười trả lời: “Dạ, áp lực thì cũng có mà có bạn bè, thầy cô bên cạnh cũng bớt phần nào ạ!”.

Nguyễn Khuyến là ngôi trường mà hầu hết mọi người đều biết đến với hai chữ “nhà tù”. Có phải thật sự Nguyễn Khuyến là nơi đáng sợ như thế? Thật ra, quan điểm

của mỗi người là khác nhau nhưng với tôi ngôi trường này đặc biệt lắm. Khi tôi viết những dòng này cũng là khoảng thời gian tôi sắp bước vào kì thi quan trọng của đời học sinh – thi Tốt nghiệp phổ thông và Đại học. Thế nhưng, tôi vẫn muốn được một lần nói lên những suy nghĩ của bản thân về ngôi trường Nguyễn Khuyến mà tôi đã gắn bó suốt ba năm.

Cuộc sống là một đường đua dài, nếu bạn không chạy, bạn sẽ bị bỏ lại và trở thành kẻ thua cuộc. Nguyễn Khuyến cũng là một đoạn đường nhỏ trên đoạn đường dài ngoài kia. Ở

đây, tất cả mọi người, từ thầy cô đến học sinh, ai ai cũng phải nỗ lực, cố gắng từng ngày, từng giờ. Thế nên, áp lực là điều khó tránh khỏi. Từ những ngày đầu bước chân vào Nguyễn Khuyến, tôi đã nghe thầy cô sinh hoạt rất nhiều về thời gian học tập vô cùng căng thẳng. Đúng thật vậy, có những hôm tôi phải làm bài tập từ 6 giờ đến tận khuya. Thời gian đầu, sự mệt mỏi và áp lực khiến tôi nản lòng rất nhiều. Có những lúc tôi xem bản thân như kẻ thua cuộc bởi lẽ bạn bè xung quanh ai cũng học giỏi và vui vẻ cả. Sao không một ai căng thẳng giống tôi vậy? Khoảng thời gian đầu, tôi luôn cảm thấy nặng nề, mệt mỏi và chán nản. Cứ thế, mỗi ngày trôi qua, tôi cứ thu mình trong cái vỏ của sự buồn bã, áp lực...

Rồi một ngày, bạn bè xung quanh trở nên thân thiết với tôi hơn. Nhờ đó, tôi cảm thấy thoải mái và nhẹ nhàng hơn một chút. Quan trọng hơn, tôi biết cũng có rất nhiều bạn áp lực như tôi nhưng chính tinh thần lạc quan đã giúp các bạn quên đi sự mệt mỏi ấy. Thế rồi, cuộc sống học trò của tôi bắt đầu bước sang trang mới...

Thời gian như dòng nước chảy, cứ trôi đi mà không thể dừng lại hay trở ngược. Tôi, giờ đây đã là học sinh lớp 12 của trường, người ta thường nói, 18 tuổi là độ tuổi đánh dấu sự trưởng thành, là độ tuổi đẹp nhất mang tên “*thanh xuân*”. Thế nhưng, ở Nguyễn Khuyến, “*thanh xuân*” ấy lại gắn liền với những bài tập, gắn với lớp học từ sớm đến khuya. Mệt mỏi, căng thẳng, sợ hãi khiến tôi nhiều khi muốn trốn chạy. Thế nhưng, tôi nhận thức được rằng: tôi phải nỗ lực hơn nữa thay vì chối bỏ hiện thực. Bởi việc tôi bỏ cuộc đồng nghĩa với bao nhiêu cố gắng, nỗ lực của bản thân trong ba năm qua là vô nghĩa. Tôi tâm niệm rằng: “*Nguyễn Khuyến là nơi tạo ra áp lực cho ta nhưng cũng là nơi rèn cho ta một tinh thần thép, gan lì hơn, kiên nhẫn và nghiêm khắc với chính mình hơn*”. Thế rồi, tôi chấp nhận những áp lực và hòa mình vào dòng chảy của thời gian vẫn trôi đi từng ngày...

Bạn biết không, khi con người ta có động lực sẽ tìm được niềm vui trong công việc mà bản thân muốn thực hiện; mọi chuyện sẽ diễn ra suôn sẻ, nhanh chóng và thành công hơn. Với tôi, niềm vui và động lực ấy chính là bạn bè. Nguyễn Khuyến được biết đến là một trường không hề có bạo lực học đường hay phân biệt đối xử mà mọi người vẫn hay nghe trên TV hay đọc trên mặt báo hàng ngày ở những ngôi trường khác. Suốt ba năm học nơi đây, khi tôi buồn, bạn bè luôn bên cạnh tôi. Khi ai đó khóc, tôi và những người bạn khác luôn kề bên. Và những nụ cười nhanh chóng hong khô đi những giọt nước mắt. Bởi thế, dù có áp lực thế nào thì tôi và các bạn cũng cùng nhau vượt qua, cùng vui, cùng buồn... Đó là những kỷ niệm khó phai đẹp đẽ nhất đã in sâu trong trái tim tôi. Bạn và tôi, chúng ta hãy cùng ngôi trường Nguyễn Khuyến này lưu lại những gì tuyệt vời nhất của tuổi thanh xuân bạn nhé!

Khánh Quỳnh - 12A2

*Treat him gently; but do not cuddle him
because only the test of fire makes fine steel*

Abraham Lincoln

Lớp 12A3

TẬP THỂ LỚP 12A3 - NIÊN KHÓA 2020-2021

Hàng 1: Thủy Vũ, Nhật Anh, Tân Phú, Tuấn Kiệt, Hoàng Nhân, Hoàng Bình, Quốc Công, Huy Phúc, Đức Trọng, Thành Vinh, Gia Khang, Thế Anh, Hồng Nghĩa, Minh Trí, Thanh Hải, Anh Khoa, Thủy Thắng
Hàng 2: Trung Kiên, Đăng Khiêm, Thế Vinh, Chí Nhân, Trí Nhân, Xuân Nghĩa, Huyah Duy, Thu Tiên, Kim Ngân, Bảo Ngọc, Khánh Huyền, Đoàn Nhã, Nguyễn Quốc Bảo, Hữu Hưng, Minh Quý, Hoàng Quốc Bảo, Bảo Hùng
Hàng 3: Minh Hằng, Bảo Thơ, Trà My, Văn An, Thiên Phúc, Trí Giang, Ánh Xuân, Tiểu Phượng, Thanh Thủy, Khánh Linh, Kim Vy, Tú Như, Phương Ngân, Mai Quỳnh, Phương Uyên, Bích Chi, Thủy Nguyễn

10 NĂM NỮA BẠN CÓ NHỚ NHỮNG GÌ Ở ĐÂY?

Lại Khánh Huyền

Tôi, bạn và những người chúng ta từng quen biết đã cùng nhau trải nghiệm rất nhiều điều tuyệt vời ở ngôi trường này. Nhiều lúc tôi cũng tự hỏi: Sau này công việc, cuộc sống hay những áp lực chồng chất có làm tôi quên đi quá khứ tươi đẹp này không?

Tôi ở hiện tại là một cô bé học cuối cấp, luôn mong muốn có thể cố gắng hết sức để được thi đỗ vào một ngôi trường Đại học mà bản thân mình yêu thích. Tôi cũng luôn mơ mộng về cuộc sống tự do, thoải mái khi bản thân đã trưởng thành. Sau này, tôi sẽ đi những nơi mà tôi thích, khám phá cuộc sống và những điều thú vị bên ngoài thế giới rộng lớn kia. Nhưng cuộc đời đâu được màu hồng như vậy, đâu dễ dàng như mình nghĩ. Nó là một thế giới với bao chông gai, khắc nghiệt đòi hỏi chúng ta nỗ lực không ngừng nghỉ để có thể tồn tại và sống như cách mình muốn.

Trong một buổi tối đi học về, tôi có hỏi chị của mình thế này: “Chị cảm thấy cuộc sống hiện tại của chị có vui không? Chị còn kí ức gì về thời cấp ba của mình không?”. Nhìn lên trời, một hồi lâu ngẫm nghĩ, chị nói: “Khá hài lòng, khá vui nhưng chắc chắn lúc này không thể hồn nhiên và ngây thơ như thời đi học ấy nữa rồi. Vì bây giờ mình phải làm chủ cuộc sống, có rất nhiều thứ phải lo nghĩ và suy xét. Nếu có được thời gian để ngồi nghĩ về cấp ba của mình, chị chắc chắn sẽ bình tâm lại và nhớ lại những ngày đó. Tháng ngày tươi đẹp ấy sẽ giúp chị có động lực bước tiếp cho cuộc sống

NĂM HỌC 2020-2021

mai sau...". Sau chia sẻ của chị, tôi đã suy ngẫm rất nhiều về quãng thời gian ngắn ngủi còn lại trong những năm tháng học trò của mình.

Suốt ba năm gắn bó với ngôi nhà thứ hai mang tên "**Nguyễn Khuyến**", tôi có được những kí ức gì đẹp? Cuộc sống tôi thay đổi nhiều thế nào khi tôi trưởng thành hơn từng ngày ở Nguyễn Khuyến? Đó là hai câu hỏi tiêu biểu mà tôi và những người bạn của mình sẽ tự hỏi rất nhiều, rất nhiều lần sau này. Những kí ức đẹp, tôi có; những kinh nghiệm, tôi có và những thất bại, tôi cũng có. Tất cả các cung bậc cảm xúc từ vui sướng khi thành công đến đau khổ khi thất bại tôi đều được trải qua ở đây. Mỗi lần như thế, tôi lại thấy cuộc sống này thật giá trị bởi thông qua những cảm xúc này, tôi lại càng trưởng thành hơn, mạnh mẽ hơn và lí trí hơn.

Vậy, Nguyễn Khuyến cho tôi quá nhiều thứ như thế, tôi sẽ còn nhớ mãi đến mười năm sau chứ? Cuộc đời mà, đâu ai có thể nói trước được điều gì; cuộc sống mà, luôn có những lúc lên, khi xuống khiến con người ta chỉ muốn nghĩ đến tương lai mà chẳng

còn thời gian ngoảnh lại nhìn về quá khứ. Chính vì không muốn bán thân mình sẽ hối tiếc nên tôi luôn cố gắng hết sức để có thể mãi mãi giữ gìn những kí ức đẹp về thời thanh xuân cấp ba mà tôi đã trải qua. Thậm chí, nhiều lúc ngẫm lại về chúng, bản thân tôi có thêm động lực để sống hạnh phúc hơn cũng nên. Thật vậy, kí ức của mỗi người vẫn nằm ở đó, chỉ có điều mình có muốn nhớ đến hay không thôi. Dù mười năm sau cuộc sống có nhiều điều bất ngờ đến đâu, quá khứ vẫn như thế, nó không hề thay đổi, nó vẫn trong tiềm thức để nhắc nhở bản thân ta từng như thế nào, ta là ai và vì sao ta có được thực tại như thế này...

Cuộc sống mười năm sau dù có thế nào, tôi vẫn sẽ luôn muốn dành chút thời gian để ôn lại kỉ niệm đẹp ở ngôi trường này. Cảm ơn Nguyễn Khuyến – ngôi trường cấp ba thân thương đã cùng tôi tạo nên một quá khứ tươi đẹp cho bản thân tôi sau này. Để rồi khi nhớ lại, tôi cảm thấy vô cùng tự hào khi được theo học trong một ngôi trường tuyệt vời như vậy.

(Lại Khánh Huyền- 12A3)

KỶ YẾU LỚP 12

Hàng 1: **Thầy Tân**, Ngọc Thiện, Xuân Quang, Minh Quân, Việt Hưng, Huy Du, Tri Dũng, Thành Nhân, Tấn Tài, Khải Minh, Quốc Thắng, Quang Phúc, Duy Bằng, Hoàng Tâm

Hàng 2: Anh Tú, Tiến Mạnh, Quang Khôi, Quang Huy, Hiếu Nhi, Phương Nghi, Khánh Vy, Khả Ái, Hồng Nhung, Khánh Trang, Thảo Thảo, Hoàng Anh, Nhã Uyên, Quang Đạo, Việt Anh, Nhật Anh, Duy Anh, **Thầy Trọng**

Hàng 3: Thùy An, Minh Kim, Đình Nghi, Hà My, Thủy Như, Khánh Linh, Vân Phương, Nam Trân, Quỳnh My, Ngọc Phụng, Phương Uyên, Ngọc Trinh, Phương Nguyễn, Tâm Như, Kiều Diễm, Khánh Huyền, Minh Huyền, Anh Thư

THANH XUÂN NƠI ẤY, TA ĐÃ TỪNG...

Hồ Nguyễn Ngọc Phụng

Trong “*Bàn luận về phép học*”, La Sơn Phu Tử Nguyễn Thiếp đã dùng lại câu nói của người xưa “*Ngọc bất trác, bất thành khí; nhân bất học, bất tri lý*” để thấu tóm ý nghĩa của việc học. Đối với ông, học không chỉ qua sách vở, qua chữ viết mà còn là học từ cuộc sống, học cách đối nhân xử thế để hòa nhập với mọi người. Có thể nói, những chông gai mà ta vượt qua sẽ rèn giũa nên con người ta ở hiện tại và cả tương lai. Và những tháng ngày học tập ở Nguyễn Khuyến chính là khoảng thời gian tôi được rèn luyện chính mình để trưởng thành hơn từng ngày.

Ban đầu, tôi chưa thật sự hiểu hết về mái nhà thứ hai này, bởi đôi lúc tôi vẫn bực mình vì đống bài tập chất thành núi, vì mớ dây nhợ chằng chịt những công thức chẳng thể nào học thuộc, vì bao tính cách phức tạp của những người bạn xung quanh... Hàng tá những thứ vây trước mắt khiến tôi hoài nghi về quyết định bước vào ngôi trường này. Cho đến tận đầu năm 12, chỉ một câu nói đã giúp tôi vén sạch màn sương mờ mịt ấy: “*Học ở Nguyễn Khuyến không chỉ là học để tăng chỉ số thông minh hay chỉ số cảm xúc. Có thể các em đã từng và đang xem Nguyễn Khuyến là một ngục tù nhưng Thầy muốn cho các em biết, ở Nguyễn Khuyến, các em không chỉ được cải thiện chỉ số IQ hay EQ mà các em còn được rèn chỉ số AQ, có ai biết AQ là gì không? Là chỉ số vượt khó! Khi các em có đủ AQ, vượt qua kỳ thi bước ngoặt đầu tiên của cuộc đời, các em sẽ thấy Nguyễn Khuyến chính là một ngôi trường tốt!*”. Đó là một trong vô vàn bài học mà tôi đã được nghe từ thầy Đức Cường – giáo viên dạy môn

Vật Lý. Lối suy nghĩ ở thầy khiến tôi thay đổi hoàn toàn cách nghĩ của mình về Nguyễn Khuyến. Câu hỏi muôn thuở “**Prison or Paradise?**” liệu có phải quá khắt khe đối với ngôi trường này hay không...

Mới ngày nào, tôi còn là một cô học trò lớp 10E1 đến với cơ sở 3B cùng bao nhiêu băn khoăn, lo sợ, bỡ ngỡ, và rồi năm lớp 11 qua đi, tôi lại trở thành một thành viên của tập thể 12A4 với sự dịu dặt của thầy Hữu Trọng. Áp lực thi cử khiến tập thể mới trở nên nghiêm túc hơn, dồn dập hơn. Không còn là những tiết mục văn nghệ ca hát nữa, thay vào đó, chúng tôi được đòi hỏi phải thật tập trung vào con đường phía trước. Lớp học vì áp lực mà bắt đầu trở nên chán nản, thậm chí có một thời gian, khiến cho thầy Quản nhiệm phải mệt mỏi đến mức muốn buông tay. Thế rồi, tôi cảm nhận được, bằng một thứ tình cảm nào đó, các bạn dần chịu mở lòng hơn, chịu tự tin trao đổi với giáo viên và bắt chuyện với những bạn mà trước đó chưa từng mở lời. Hơi ấm dần dần bao phủ gia đình mới này. Và hơn hết, tôi biết thầy Trọng đã cố gắng rất nhiều, để hiểu được cái tính cách “*sáng nắng chiều mưa*” của chúng tôi. Ai nào hay, mỗi lần lớp tôi căng thẳng lên, Thầy lại tìm những câu chuyện vui kể để chọc chúng tôi cười, thầy tổ chức nào là những “*kèo trên kèo dưới*”, mua kem cho chúng tôi ăn... Trông thầy nghiêm vậy đó nhưng lại là một Santa Claus luôn vồ vè, chiều chuộng chúng tôi. Tuy là một giáo viên dạy Lý, thầy lại làm cả lớp trở mắt, bởi vốn kiến thức “*trên thông thiên văn, dưới tường địa lý*”. Chúng tôi mong ngóng nhất chính là những giờ học được nghe Thầy kể chuyện, dù cho Thầy có mắng nhẹ chúng tôi

sao mà thiếu thốn kiến thức lịch sử thế nhưng sau đó Thầy vẫn hào hứng kể cho chúng tôi nghe. Thầy còn đố những câu đố thú vị mà có lẽ các giáo viên Quản nhiệm khác cũng bó tay.

Ấy thế mà, chưa bên nhau được bao lâu, chưa được hiểu hết về nhau thì chỉ còn vài tháng nữa thôi, chúng tôi đã sắp trở thành những sĩ tử bước vào kỳ thi Trung học phổ thông Quốc gia đầy căng thẳng. Sức nóng của kỳ thi dọa chúng tôi sợ thực sự, nhưng sợ hơn, đó là một khi vượt qua rồi, chúng tôi sẽ chính thức mang cái danh

KỶ YẾU LỚP 12

“*cựu học sinh Nguyễn Khuyến*”. Không còn là những buổi học bàn nhau ăn vụng, không còn những câu chuyện lý thú, không còn những lần “tám xuyên lục địa” đến cười toé toét của lũ bạn cùng tổ... Tất cả sẽ chỉ còn là kỉ niệm, khóa trái trong chiếc hộp quá khứ.

Nguyễn Khuyến trong tôi như vậy đấy. Lúc mới đến thì ngao ngán lê từng bước mà hỏi “*Biết chừng nào mới được tốt nghiệp đây?*” còn đến khi sắp sửa rời đi lại vương bận “*Có thể nào quay lại thêm lần nữa?*”. Nếu có ai đó hỏi tôi việc đi học có bao nhiêu là lý thú thì câu trả lời của tôi chỉ vồn vện: “*Hãy ở Nguyễn Khuyến đi, rồi khoảng thời gian ấy sẽ cho bạn một câu trả lời xứng đáng*”. Ba năm cấp ba, ở mái nhà chung này, tôi không những được học chữ, học số mà còn được học đối nhân xử thế – những bài học xương máu được các thầy cô rút ra từ bao năm kinh nghiệm. Và hơn hết là bài học về sự trân trọng – trân trọng từng phút giây được cười đùa bên bạn bè, được nghe tiếng tâm sự khuyên răn của thầy cô hay thậm chí là những lần bị phạt đứng vì tội đi học trễ, ngủ gật hay làm việc riêng trong giờ... Bất kỳ bài học nào cũng mãi là bảo vật vô giá đối với tôi. Bởi khi thời gian qua đi, nó sẽ tàn nhẫn mà lấy mất tất cả, sẽ chẳng để lại cho ta một chút gì ở “*hiện tại*”. Để rồi sau này ta sẽ lưu luyến thốt lên “*Ước gì mình được quay lại những năm tháng học trò hồn nhiên ấy...*”

(Hồ Nguyễn Ngọc Phụng - 12A4)

Hàng 1: **Thầy Phú**, Bình Minh, Nhật Tú, Tấn Hiền, Nhật Duy, Thành Nghĩa, Thiên Kỳ, Quốc Nguyên, Quốc Trung, Khánh Nguyên, Thanh Huy, Minh Huy, Thanh Hải, Di Khang, Trọng Nhân, Thành Nam
Hàng 2: Đình An, Tuấn Kiệt, Việt Hưng, Hoàng Yến, Thu Hà, Lê An, Bích Ngọc, Minh Thảo, Thanh Hương, Minh Thư, Minh Châu, Thảo Uyên, Mai Phương, Thanh An, Hoàng Sơn, **Thầy Hoi**
Hàng 3: Ngọc Trâm, Thanh Trà, Hà Linh, Minh Tú, Tuệ Mẫn, Anh Thư, Hồng Phúc, Diễm Quỳnh, Thảo Vy, Ngọc Anh, Vinh Tuệ, Hoài An, Ngọc Giàu, Minh Anh, Bảo Châu

CẢM XÚC

Nguyễn Lê Thanh Hương

*“Bao năm tháng, nay ta giã mình tỉnh giấc,
Sắp qua rồi những tháng ngày thân thương,
Những ngày vui của một thuở đến trường,
Đang trôi dạt theo từng chòm mây trắng.”*

Thời gian trôi nhanh như một cơn gió, mãi mê với những con chữ, bất giác tôi chợt nhận ra mình đã sắp phải chia xa – chia xa thầy cô kính mến; chia xa bè bạn thân thương. Họ là những người chỉ mới gần bó với tôi được nửa năm nhưng để lại trong tôi biết bao cảm xúc khó nói thành lời. Tôi sẽ nhớ lắm những tiết học nghiêm túc, căng thẳng nhưng không kém phần hài hước, thú vị; nhớ lắm tiếng giảng bài trầm tư, sâu lắng của cô trong mỗi giờ Ngữ văn; nhớ lắm bao lần thót tim khi thầy gọi lên bảng viết các công thức, định lý trong giờ Toán; nhớ lắm những giây phút cùng đám bạn chuyện trò, cười đùa vui vẻ sau thời gian học tập mệt mỏi và cả những lần ăn vụng trong lớp vì buồn ngủ... Đặc biệt, hai thầy Quản nhiệm đôi khi khó tính khi chúng tôi làm bài tập sai nhưng họ cũng là những người bạn gần gũi với chúng tôi khi ra khỏi tiết học. Tất cả, tất cả rồi sẽ trở thành những kí ức mà tôi và các bạn sẽ luôn cất giữ cẩn thận trong trái tim.

Bây giờ, kì thi quan trọng nhất của cuộc đời học sinh đã bắt đầu đếm ngược 100 ngày. Chúng em biết rằng những thành tích sắp tới mà chúng tôi đạt được đều chứa đựng những giọt mồ hôi vất vả và sự hi sinh thầm lặng của thầy cô. Thầy cô ơi, chúng

KỶ YẾU LỚP 12

em chỉ đang là những đứa trẻ tập lớn, đang loay hoay với những quyết định quan trọng của đời người và phần đầu vì ước mơ của chính mình. Vì thế, chúng em không thể tránh khỏi những giây phút làm thầy cô phiền lòng. Chúng em chân thành xin lỗi và vô cùng cảm ơn thầy cô, nhất là thầy Hoài và thầy Phú – hai thầy Quản nhiệm vẫn luôn tâm huyết và bao dung, tận tâm chèo lái con thuyền ước mơ của chúng em cập bến.

Các bạn ơi! Chúng ta hãy trân quý quãng thời gian còn lại, cùng nhau cố gắng học tập và tạo ra những kỉ niệm đẹp về thời thanh xuân rực rỡ để sau này nhìn lại ta sẽ tự hào khi được là mảnh ghép của 12A5, được là học sinh của thầy cô trường Nguyễn Khuyến. Làm được những điều đó thì tương lai chúng ta sẽ không phải nói chữ “Giá như...”.

(Nguyễn Lê Thanh Hương – 12A5)

Bức thư cho tuổi 18

(Bùi Thị Bích Ngọc)

Tiết trời Sài Gòn những ngày đầu tháng ba thật oi ả lạ thường, tiếng ve đã bắt

đầu râm rạn, hoa phượng cũng bắt đầu nở như ngậm báo hiệu: Chẳng bao lâu nữa, những thế hệ học sinh 2k3 chúng tôi – những chú chim non của hôm qua, sắp bay xa trên đôi cánh của chính mình.

Ngày đầu bước vào Nguyễn Khuyến, mọi thứ đối với tôi thật lạ lẫm và khắc nghiệt. Đêm đầu tiên khi nhập học, tôi khóc ướt cả gối vì nhớ nhà, nhớ mẹ, nhớ bạn cũ. Lần đầu xa quê đối với một đứa tỉnh lẻ như tôi lúc đó chẳng dễ dàng gì. Nếu chúng ta tìm kiếm thông tin về Nguyễn Khuyến, sẽ có không ít những bài viết gắn cho trường cái mác “nhà tù”, “quân đội”, “chỉ có học”. Chà, vậy là tôi ở cái “nhà tù” này ba năm rồi đấy. Mọi thứ ở Nguyễn Khuyến hoạt động rất quy củ: Vào học lúc 06 giờ 20 phút, ăn trưa và nghỉ trưa khoảng một tiếng rưỡi, chiều 16 giờ 05 phút ra về. Mỗi khi đi ăn hay

di chuyển đi học, chúng tôi đều phải xếp hàng trật tự và ngay ngắn – đó cũng là một “đặc sản” thể hiện tính kỉ luật của học sinh Nguyễn Khuyến. Ngoài ra, học sinh Nguyễn Khuyến rất chăm chỉ, dù là giờ ra chơi hay cả giờ đi ngủ đều dễ dàng bắt gặp hình ảnh các bạn miệt mài với bài tập. Học trong một môi trường như vậy, có lẽ là một động lực để tôi có thể không ngừng cố gắng. Ấy vậy mà, khoảng thời gian đầu, áp lực học tập là nỗi ám ảnh trong kí ức của tôi, không chỉ vì lượng bài tập nhiều mà còn vì xung quanh còn quá nhiều người ưu tú. Những lần kiểm tra bị điểm kém, tôi thức cả buổi trưa để khóc và tự chất vấn mình: Tại sao lại chưa cố gắng hết sức? Tại sao lại sai những lỗi không đáng như vậy? Song, trong lúc tôi cảm thấy yếu đuối nhất luôn có Thầy cô Quản nhiệm bên cạnh tôi động viên và khuyên bảo. Thầy cô Quản nhiệm không chỉ theo sát tình hình học tập mà còn là nơi để chúng tôi tâm sự những vấn đề gặp phải ở cái tuổi dậy thì dờ dờ ương ương này.

Trong lòng tôi, Nguyễn Khuyến kỉ luật là thế nhưng cũng có nhiều điều rất dễ thương! Chúng tôi gọi các cô, các chú ở nhà ăn là “má”, là “tía” một cách thân thương như người trong gia đình. Ai bảo học Nguyễn Khuyến rất khổ nhĩ??? Còn tôi khi tôi mới vào Sài Gòn, cứ ngỡ đồ ăn sẽ không hợp khẩu vị, vậy mà Nguyễn Khuyến nuôi

mấy năm, tôi đã tăng cân, chúng tôi mới hay đùa với nhau, gọi Nguyễn Khuyến là cái “lò nuôi heo” chứ nhà tù gì.

Và ai bảo dân Nguyễn Khuyến chỉ biết học? Học sinh cũng chỉ là học sinh, Nguyễn Khuyến có vô vàn luật lệ nhưng “thời thế tạo anh hùng”, ăn vặt, ngủ gật... trong giờ học chúng tôi đều có cả. Ăn vụng công khai đầu thế nào ngon bằng ăn lén ăn lút, tay thì trộn bánh tráng nhưng mắt vẫn nhìn bảng chăm chú. Mỗi lần giáo viên đi xuống thì tôi nhanh tay đẩy qua đũa bên cạnh, “quýt làm cam chịu”, chịu thì chịu, không chịu thì thôi... Có thể có rất nhiều những lúc giận hờn, bất đồng quan điểm nhưng thời gian đã dần kéo chúng tôi lại gần nhau. Cảm ơn những người bạn đã đồng hành cùng tôi những năm tháng ấy! Cho dù ta chẳng thể đi cùng nhau đến hết cuộc đời thì ta vẫn sẽ dành hết ba năm thanh xuân ở bên nhau. 12A5 ở bên nhau mà không hề nghĩ suy. Thương các bạn lắm!

...Tóm lại, thanh xuân mỗi người chỉ có một. Đó là những năm tháng đầy tiếng cười và cả những giọt nước mắt. Nhưng sau tất cả, khi ta nghĩ về tháng năm ấy, tất cả chỉ còn là kỉ niệm đẹp – đẹp tới mức không thể quên. Tiếng chuông vào giờ, tan lớp; tiếng cô giảng bài, tiếng thầy dạy dỗ; tiếng chúng bạn tíu tít, tiếng ăn vụng trong giờ... Tất cả những âm thanh ấy đều là thanh xuân của chúng tôi!

BÙI THỊ BÍCH NGỌC – 12A5

KỶ YẾU LỚP 12

Hàng 1: Quốc Việt, Tuấn Kiệt, Tuấn Anh, Hoàng Nam, Việt Hoàng, Thiên Phúc, Nhân Tâm, Trọng Tiến, Nhật Quân, Bảo Lâm, Quang Tuấn, Huy Khang, Chí Khang, Văn Toàn, Chí Hiếu, Minh Tân
Hàng 2: **Thầy Mạnh Huy**, Gia Huy, Đức Thắng, Ngọc Hân, Huỳnh Hân, Minh Kha, Cẩm Tú, Trâm Anh, Thục Quyên, Thanh Thảo, Phương Mai, Thanh Trúc, Quỳnh Anh, Khánh Duy, Hoàng Phú Bảo Hưng, **Thầy Hào**
Hàng 3: Phương Uyên, Hồng Diễm, Cẩm Tú, Gia Linh, Mỹ Ngọc, Uyên Vy, Hoài Tâm, Ngọc Anh, Nhật Nghi, Thu Nguyệt, Gia Hân, Nhật Vy, Khải My, Bảo Trâm, Phương Ngân, Phương Nghi

Ngôi nhà chúng tôi

Ngày tháng cứ âm thầm trôi đi một cách nhanh chóng, khi tôi lắng nghe tiếng trống cuối cùng mới chợt nhận ra chúng tôi đã hoàn thành hết một phần tuổi trẻ của mình – khoảng thời gian học phổ thông. Ba năm cấp ba, tôi đã sống hết mình dưới mái trường Nguyễn Khuyến. Có thể nói, đây là mái nhà chung đầu tiên của tôi. Bởi nơi đây tôi cảm nhận được sự quan tâm chân thành từ những người bạn và nhất là những người thầy, người cô. Mọi người đã giúp tôi vui bớt nỗi nhớ nhà. Chính vì thế, tuổi thanh xuân của tôi gắn liền với Nguyễn Khuyến, nơi có nhiều kỉ niệm đẹp!

Nơi đây hội tụ đủ anh em ba miền. Do đó, mọi người sẽ được thưởng thức hầu hết đặc sản của mọi miền của Tổ quốc. Ăn món gì, chúng tôi cũng chia sẻ cho nhau, có một trái quýt bé xíu mà tách ra, chia vội từ bàn này sang bàn khác trong giờ học, ăn chẳng đủ một múi nhưng chúng tôi thấy vui đến lạ. Vui vẻ là thế, yêu thương nhau là thế nhưng chúng tôi vẫn có đôi lần cãi vã, xích mích, không hiểu nhau... Ai cũng chỉ có một thanh xuân cho mình, rồi mình cũng xa mái trường này nên chúng tôi đã bảo nhau: "Hãy yêu thương, tin tưởng nhau khi còn có thể để khi rời xa mái trường này, chúng ta quay đầu nhìn lại sẽ có một kí ức về thanh xuân thật đẹp". Và chúng tôi đã làm được, thành thật với bản thân và chân thành với những người xung quanh góp phần tạo nên thanh xuân cho tập thể 12A6.

Người ta còn bảo trong Nguyễn Khuyến chỉ toàn phải bỏ vào tai những lời khó nghe. Nhưng họ đâu biết rằng những cái trách mắng đầy lo lắng của các thầy cô Quản

nhệm, giáo viên bộ môn đã làm chúng tôi trưởng thành hơn. Từng ly nước cam tràn đầy tình thương do chính các thầy cô Quản nhiệm vất khi đám học trò bỏ ăn bỏ ngủ để cố giải nốt những bài tập còn dang dở; biết bao cuộc điện thoại hỏi thăm liên tục của thầy cô khi chúng tôi bị bệnh... là những kỉ niệm khó quên trong lòng mỗi học sinh. Sự chăm sóc, an ủi của thầy cô khi cần thiết là liều thuốc tinh thần to lớn cho chúng tôi. Giáo viên bộ môn tuy phân nản chúng tôi chưa tốt nhưng lúc nào cũng gần gũi, ân cần dạy bảo... Tôi cũng không thể nào quên được buổi sinh nhật chúng tôi tổ chức vội cho thầy Quản nhiệm! Đưa mua kẹo, đưa mua bánh, đưa bỏ cả cây xúc xích vào đồ ăn của thầy...

Không chỉ dừng lại ở đó, học Nguyễn Khuyến, chúng tôi hiểu rất nhiều điều hay lẽ phải qua những tiết chào cờ ngày thứ hai. Khi còn học khối 10 và 11, chúng tôi được nghe những lời nhắn gửi của thầy Hiệu trưởng, thầy Tổng Quản nhiệm, cô Hiệu phó và những bài báo cáo đọc sách của học sinh về những bài học trong cuộc sống. Bây giờ học lớp 12, nghĩ lại những điều đó, tôi cảm thấy trong tim mình có sự ấm áp và tự hào đến lạ...

Trong năm học cuối cấp, chúng tôi được thầy cô quan tâm bằng sự đầu tư mới – học nhiều hơn, giờ giấc ngủ nghỉ đảm bảo hơn... Thầy cô còn đặt rất nhiều kì vọng vào chúng tôi bởi họ mong muốn chúng tôi không chỉ thành công về mặt tri thức mà còn ở nhân cách. Tuy những món quà tinh thần mà thầy cô trao không màu sắc, hình khối nhưng thật sự có ý nghĩa, sức mạnh vô hình giúp chúng tôi bật lên khi cần thiết. Chúng tôi chỉ muốn nói rằng: *“Cảm ơn thầy cô vì đã ở bên chúng em, đã gắn bó không từ bỏ chúng em trên hành trình lái đò qua bao nhiêu năm tháng”*.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chỉ còn chưa đầy bốn tháng nữa là chúng tôi mỗi người một ngã. Ai cũng có con đường riêng với một cuộc sống mới, một tương lai tươi đẹp đang chờ đợi phía trước. Sau này dù mình là ai, làm nghề gì, vị trí như thế nào ngoài xã hội... xin hãy nhớ chúng ta từng là thanh xuân của nhau và có một ngôi nhà chung – ngôi nhà mang tên **“Nguyễn Khuyến”**.

QUỲNH ANH - 12A6

Tri Ân

Dưới sân trường tỏa nắng,
Sương trên lá đã tan,
Trong lòng tôi cũng nắng,
Vương một chút đại khờ.

Ngày ấy tôi hay sợ,
Sợ mình không dũng cảm,
Sợ mình không tự tin,
Sợ những lời la mắng,
Sợ ganh đua bạn bè.
Nhưng bây giờ nhìn lại,
Mắt tôi bỗng rưng rưng...

Nhớ những ngày xưa ấy,
Ôi kỉ niệm học trò!
Vẫn nhớ hành lang đó,
Với những phòng học kia,
Một hành trang kỉ niệm,
Dạy chúng tôi nên người.

Đi dắt trò sang sông.
Bằng tất cả tri ân,

Chúng em xin kính chúc,
Người lái đò năm ấy,
Vạn điều hay ý đẹp,
Công ơn thầy ngày ấy,
Xin khắc mãi trong tim.

Nhớ dáng thầy đứng đó,
Trên bục giảng ngày xưa,
Chỉ dạy từng điều nhỏ,
Đưa bước tôi vào đời.
Có những lần thầy giận,
Cảm thấy ân hận ghê,
Vì nhận phải cái lớp,
Toàn bị chê, bị trách.

Nhưng điều thầy không biết,
Chúng tôi yêu người lắm...
Vì hai thầy chẳng tiếc,
Cả một quãng đời người,

NGUYỄN MỸ NGỌC – 12A6

Hàng 1: Hoàng Vũ, Phương Liêm, Đoàn Khoa, Văn Tiến, Tuấn Kiệt, Tấn Thành, Minh Mạnh, Đình Toàn, Quang Long, Minh Thịnh, Nguyễn Giáp, Tấn Hưng, Long Vũ, Anh Thái, Thành Đạt
Hàng 2: **Thầy Xy**, Quang Huy, Duy Khang, Khánh Ngân, Thúy Quỳnh, Huỳnh Như, Thiên Xuân, Hà Uyên, Minh Tú, Trúc Phương, Mỹ Hạnh, Bích Liên, Minh Anh, Hải Uyên, Phương Tuyền
Hoàng Khải, Tuấn Nghĩa, **Thầy Đại**

Hàng 3: Huyền Vy, Thanh Uyên, Lan Phương, Linh Chi, Phạm Ngọc, Quỳnh Mai, Thảo Nguyễn, Ngọc Trinh, Thu Trang, Thanh Phụng, Quỳnh Nhi, Kim Ngân, Nguyễn Vy, Huỳnh Ngọc, Đoàn Vy, Lan Chi

Cảm hứng

Nỗi buồn cũng đẹp tựa niềm vui,
Có khác gì nhau khóc với cười,
Trò nhỏ xướng họa bài thơ nhỏ,
Góp lòng tri ân... ngân vài lời.
Nguyễn Khuyến – nhà chung của mọi người,
Thiếu thời ao ước được tới nơi,
Học hành, phấn chấn chăm rèn luyện.
Chí ít tài năng, góp với đời.
Quả thật không mong nhiều nhiều lắm,
Chúc quý thầy cô mãi rạng ngời,
Vượt qua “Cô-vít”, dù bến đò,
Cho những con thuyền... vượt xa khơi.
Mọi điều yêu mến kính dâng lời,
Góp nhặt đông dài một chút chơi,
Tấm lòng... san sẻ... nơi... nơi mọi nhà.

TRẦN THỊ TRÚC PHƯƠNG – 12A7

Hàng 1: **Thầy Lê Văn Bình**, Hoàng Phúc, Hoàng Minh, Thế Anh, Phúc Minh, Trung Hiền, Đăng Khoa, Hoàng Đức, Quân Lạc, Trọng Trí, Phúc Bình, Hải Duy, Thành Tỳ

Hàng 2: Quang Vinh, Gia Huy, Anh Thơ, Bảo Ngọc, Ngọc Châu, Tường Vy, Mỹ Duyên, Thanh Thảo, Phương Nhi, Hà Ngân, Minh Ngọc, Thị Thơm, Thanh Hương, Thảo Ngân, Thanh Ngân, Hương Giang, Như Quỳnh

Hàng 3: Ngọc Phương Anh, Như Hào, Thy Hoàng, Phương Linh, Thảo Oanh, Kim Ngân, Thủy Vy, Phương Trinh, Bảo Hân, Anh Thư, Phương Anh, Minh Thư, Thanh Trúc, Mỹ Linh, Kim Khánh, Thanh Hằng

Ô CỬA SỐ THÂN QUEN

*“Bao tháng năm chung niềm vui sách cặp,
Bảng đen diu từng nét chữ thơ ngây,
Tóc thầy bạc cho em lớn từng ngày,
Phấn trắng rơi cho cuộc đời em mở.”*

Giống như một cây lớn khởi sinh từ cái mầm nhỏ, cuộc đời mỗi người nếu không có thầy cô thì không thể trưởng thành và chúng tôi cũng vậy. Chúng tôi vốn là những đứa học sinh ngây thơ đến từ nhiều vùng đất khác nhau, nhiều miền quê khác nhau – khác nhau từ tiếng nói đến cách sinh hoạt nhưng chúng tôi đã hòa hợp với nhau để cùng trưởng thành dưới sự diu dắt của thầy cô. Chưa ở đâu mà tôi cảm nhận được khoảng cách giữa tôi và thầy cô ngắn đến thế. Chưa ở đâu mà tôi cảm thấy được yêu thương như ở đây. Những giấc ngủ, bữa ăn của chúng tôi đều được chăm sóc như ở nhà; những tâm tư của tuổi mới lớn đều được chia sẻ, tâm sự. Làm sao tìm được ngôi trường nào mà có thầy cô nhiệt huyết như chính nơi đây? Làm sao tìm được một nơi nào mà thầy cùng đá cầu, đá bóng, cầu lông với trò...? Thậm chí, thầy cô sẵn sàng xắn tay áo lên để làm cho chúng tôi những bình nước cam, nước chanh nhằm giải tỏa căng thẳng sau những giờ học mệt mỏi; sẵn sàng chịu đựng thay chúng tôi mỗi khi chúng tôi mắc lỗi; sẵn sàng mua cho chúng tôi những bịch snack hay sữa chua... Mặc dù trên bục giảng, thầy cô rất nghiêm khắc khi dạy dỗ cho chúng tôi những điều hay lẽ phải nhưng đến giờ chơi thì thầy cô liền trở thành những người bạn cùng tâm sự, chia sẻ với chúng tôi. Lúc đó ở khoảng cách của chúng tôi và thầy cô dường như là con số 0 tròn trĩnh. Đây cũng chính là ngôi trường đã cho tôi cảm nhận được sự nhiệt huyết của tất cả thầy cô ở từng bài giảng. Những bài học mới,

những kiến thức khó đều được thầy cô hướng dẫn cụ thể cho chúng tôi hiểu. Thầy cô có thể giảng cho chúng tôi 10 lần nếu còn bạn không hiểu, thầy cô có thể dành cả 5-6 tiết dạy của mình để bảo đảm rằng chúng tôi không ai bị bỏ lại sau. Thầy cô có thể la hét, có thể dịu dàng nhưng “*cục chi nếu được mài dũa cẩn thận có thể trở thành một viên kim cương và nếu không thể mài dũa thì chỉ là một cây bút chì bình thường và tầm thường*”. Khoảng cách giữa kim cương và cây bút rất xa, chúng tôi có thể là một cây bút chì để đón nhận sự ngọt ngào nhưng thầy cô muốn chúng tôi phải là

những viên kim cương quý giá và tầm vóc. Đó cũng là châm ngôn dạy và học của trường THCS-

THPT Nguyễn Khuyến bao nhiêu năm qua.

Thật sự cảm ơn những người bạn cùng lớp dù không cùng quê hương, văn hóa nhưng lại sống với nhau như những người thân trong gia đình; cùng chia sẻ, chăm sóc, cùng vui buồn, khóc cười với tôi trong khoảng thời gian tươi đẹp vừa qua. Cảm ơn các bạn đã cùng tôi tô thêm cho thanh xuân của chúng ta những hình ảnh tươi đẹp. Có những người không phải là tuyệt vời nhất nhưng những khoảnh khắc họ xuất hiện lại là đáng nhớ nhất. Thế nên, tôi sẽ nhớ mãi người mặc áo sơ mi năm ấy, người ấy đã gắn bó cùng tôi trong suốt hồi ức mang tên là Thanh Xuân. Qua mùa hè này, chúng tôi đã mỗi đứa một nơi rồi. Tuổi thanh xuân cũng như mây trời. Vốn dĩ cũng không thể nắm giữ nổi.

Điều cuối cùng ở lại sau những ngày tháng thanh xuân là chúng ta chỉ còn sống trong trí nhớ của nhau. Chúng ta mất bốn năm cấp 2 để kỳ vọng vào ba năm học cấp 3. Chúng ta đã mất ba năm cấp 3 để khát khao về 4 năm đại học. Chúng ta đã mất bốn năm đại học để nhớ về 7 năm trung học. Cuối cùng chúng ta mất cả đời để tưởng nhớ về tuổi trẻ của chúng ta. Có một loại tốt đẹp mang tên Thanh Xuân, có một loại chia ly mang tên Tốt Nghiệp.

Kết lờ, xin cảm ơn thầy cô, bạn bè đã cùng bên cạnh tôi trong khoảng thời gian thanh xuân vừa qua. Bản thân tôi nói riêng và tập thể chúng tôi nói chung xin hứa với thầy cô sẽ cố gắng học tập, hoàn thành tốt những bài kiểm tra và cùng nhau phấn đấu hết mình cho kì thi Đại học sắp tới. Chúng tôi sẽ đạt những kết quả tốt nhất và thành công nhất để không phụ công sức, thời gian mà thầy cô dành cho chúng tôi. 12A8 sẽ tiếp bước anh chị đi trước để viết thêm một trang danh dự cho trường: “**Vào trường Nguyễn Khuyến là phải tiến bộ**”, “**Nên người. Học giỏi. Tốt nghiệp 100%. Đường vào đại học, cao đẳng, nghề nghiệp thẳng tắp**”;

“**Danh dự - Ý chí - Tự tin - Thành đạt**”.

PHƯƠNG TRINH - 12A9

KỶ YẾU LỚP 12

Hàng 1: Anh Tuấn, Hữu Đức, Duy Khang, Hải An, Gia Huy, Tiên Dũng, Trung Quân, Bùi Tuấn Anh, Anh Tú, Nguyễn Tuấn Anh, Công Minh, Thiên Lộc, **Thầy Minh Tuấn**
Hàng 2: Chí Thành, Duy Phú, Thanh Nhật, Nhật Quang, Việt Tú, Phúc Hải, Tùng Lâm, Ngô Vũ Tuấn Anh, Nhân Tài, Trung Nam, Hoàng Phúc, Hoàng Tiến, Mạnh Nguyễn, Trúc Ly
Hàng 3: Yến Ngân, Anh Thư, Huyền Trang, Thảo Vy, Thảo Linh, Bích Ngọc, Minh Tú, Kim Ngân, Hoàng Phượng, Kiều Trâm, Nhật Hân, Đan Quỳnh, Bảo Thư, Phương Thư, Thanh Thảo

♥ TÌNH YÊU NGUYỄN KHUYẾN ♥

“...Một ngôi nhà nhỏ thứ hai trên đường Cộng Hòa, qua bao năm vẫn như vậy, luôn ngự trị ở trong ngực trái – Tình yêu Nguyễn Khuyến mãi mãi còn đây...”

Chúng ta của hiện tại là những ngày tháng “cắm mặt” vào những đề toán khó đến phát khóc, là những lần “quay cuồng” trong vật lý giao thoa, là những lần “điên đầu” với những phương trình hóa học cân bằng mãi không xong... Những việc ấy đều phải thực hiện như thế để chuẩn bị cho cuộc chiến đấu – một cuộc thi quan trọng trong đời. Vậy là chúng tôi đã đi sắp hết chặng đường học sinh phổ thông rồi! Khi đặt bút viết những dòng này cho trang kỷ yếu, tôi vẫn chưa tin được chỉ còn 120 ngày nữa thôi là tôi phải rời xa ngôi trường Nguyễn Khuyến này. Tôi vẫn không thể tin mấy năm cấp ba lại có thể trôi qua nhanh như một giấc mơ không bao giờ trở lại! Mới ngày nào tôi còn là một cô nhóc bước vào chương trình học hè một tháng của trường – trải qua biết bao bài kiểm tra đánh giá năng lực khó khăn để có thể ở lại trường, nhìn từng người bạn lần lượt rút hồ sơ... Khi ấy, cùng với sự mệt mỏi và nỗi nhớ nhà, nhịp sống và sinh hoạt tại Nguyễn Khuyến quả thật rất khó khăn với một người lần đầu tiên xa quê như tôi. Những ý định bỏ cuộc đã bắt đầu nhen nhóm trong tôi lúc đó nhưng tôi đã dần quen với nếp sống nơi đây và xem Nguyễn Khuyến là ngôi nhà thứ hai của mình.

Tôi vốn dĩ là học sinh nội trú xa nhà, vì là học sinh 12 nên một tháng tôi chỉ về nhà một lần. Thay vào đó, tôi lại có thể ở bên cạnh, cùng nói cùng cười với những người bạn đến từ ba miền đất nước, mọi xúc cảm muộn phiền khi đó đều tan biến, chỉ có tiếng cười còn vang mãi. Họ như những người anh chị em trong gia đình Nguyễn Khuyến rộng lớn. Vì không được sử dụng điện thoại nên chúng tôi có thể gắn

NĂM HỌC 2020-2021

bó, trò chuyện để hiểu nhau hơn và có những kỉ niệm đẹp nhất thời học trò. Nếu ví bạn bè ở đây là những người anh em thì thầy cô Quản nhiệm chính là những người cha, người mẹ thứ hai của chúng tôi. Tình thầy trò không chỉ gói gọn là sự dẫn dắt trong học tập mà còn là sự ân cần che chở. Thầy Quản nhiệm luôn đi sớm về khuya để lo từng miếng ăn giấc ngủ cho “đàn con” của mình. Thầy luôn kiên nhẫn giảng dạy thật kỹ lưỡng những phương pháp làm bài và cố gắng tìm ra những cách giải ngắn gọn nhất cho chúng tôi hiểu. Thầy luôn nhắc đi nhắc lại những lỗi chúng tôi thường sai để khắc phục. Thầy luôn tận tình lắng nghe và giải đáp hết những thắc mắc của chúng tôi. Nhiều lúc thầy tức giận la mắng chúng tôi vì điểm kém nhưng đó chính là sự lo âu của thầy dành cho “đàn con”. Những lời nói của thầy tuy nghiêm khắc nhưng chứa chan niềm yêu thương và hy vọng của thầy dành cho chúng tôi.

“Trăm năm là hữu hạn” nhưng ba năm ở Nguyễn Khuyến đã giúp tôi thay đổi rất nhiều. Từ một con người chỉ biết dựa dẫm vào cha mẹ, tôi đã có thể biết sống một cách tự lập; từ một người không dễ mở lòng với người lạ, tôi thân quen với tất cả mọi người. Nguyễn Khuyến không chỉ cho tôi nền kiến thức vững chắc mà còn cho tôi những kỉ niệm đẹp của thời áo trắng. Những tiếng gọi “*tía*”, “*má*” thân thương luôn xuất hiện trong nhà ăn. Hình ảnh những thầy cô chạy xin đồ ăn thêm cho học sinh lớp mình mãi là lưu dấu ấn đẹp trong tôi. Nguyễn Khuyến là nơi lưu giữ những hồi ức, là bến đỗ của giấc mơ, là một góc hoài niệm trong tuổi thanh xuân của tôi.

Cảm ơn những người bạn đã bên tôi sẽ chia những vui buồn. Cảm ơn thầy cô vì đã luôn vất vả bên cạnh chúng em. Cảm ơn Nguyễn Khuyến luôn sáng ngời bốn chữ vàng **DANH CHÍ TÍN THÀNH**.

ĐAN QUỲNH – 12A9

NGƯỜI BẠN CÙNG BÀN

Thời đi học, ai cũng có những người bạn của mình và có lẽ đứa ngồi cùng bàn chính là đứa đặc biệt nhất. Đó là người bạn đem lại cho ta những cung bậc cảm xúc rất đặc biệt, là người sẽ khó có thể phai nhòa trong ký ức của ta, là người chỉ cần nghĩ về có thể khiến ta bật cười vì những kỉ niệm, hồi ức của một thời áo trắng.

Khi bước chân vào một ngôi trường mới, chắc hẳn bạn cùng bàn sẽ là đứa ta làm quen đầu tiên. Mới đầu sẽ có ngỡ ngàng nhưng chỉ sau một hoặc hai buổi học thì cảm giác ngỡ ngàng ấy sẽ biến mất ngay mà thay vào đó là cảm giác tự tin, thoải mái khi có đứa bạn để cùng nhau học tập, tán dóc, nghịch ngợm. Người bạn ấy sẽ cho ta cảm giác không bị lạc lõng trong một môi trường mới, từ đó ta sẽ có thể làm quen với những người bạn khác.

Bạn thân chưa chắc ngồi cùng bàn nhưng bạn cùng bàn rất dễ trở thành bạn thân. Bạn cùng bàn sẽ là người cùng với ta “*thường thức*” những món ăn vặt thơm ngon như bánh tráng trộn, khô bò, khô gà trong tiết học; là người cùng ta đấu những ván caro đầy khốc liệt trong những trang sau cùng của cuốn tập ghi bài; là người cùng ta ngồi tán dóc về những câu chuyện từ nhỏ đến to trên đời này, cùng nhau ngủ gục trong tiết học... Đứa bạn cùng bàn cũng là đứa tinh ý nhất, chỉ cần gương mặt ta thay

đổi dù chỉ là một chi tiết nhỏ thôi thì nó cũng là người đầu tiên phát hiện ra. Bên cạnh đó, người ngồi cùng bàn của bạn có lẽ là người bạn muốn chia sẻ những bí mật thầm kín nhất mà không lo bị chê cười. Vì ngồi cùng bàn nên từng tính nết của nhau chúng ta đều sẽ hiểu, từ những thói quen xấu cho đến thói quen tốt chúng ta đều rõ. Bởi thế mà ta và người ngồi cạnh ta luôn thấu hiểu, tôn trọng và tin tưởng lẫn nhau. Dù thân là vậy nhưng có đôi lúc sẽ có những cuộc cãi vã và kết quả là những cuộc “chiến tranh lạnh” nhưng những cuộc chiến tranh ấy không kéo dài bao lâu bởi chúng ta đã hiểu tính nhau. Nếu cứ kéo dài sự giận dỗi thì có lẽ bản thân của hai đứa sẽ có cảm giác trống vắng một thứ gì đó. Ví chúng ta vốn đã xem nhau là tri kỷ.

Bạn cùng bàn không chỉ là người bạn thân thiết của ta mà đôi khi còn là những rung động đầu đời của ta. Chỉ một cái nháy mắt hay dăm ba câu hỏi thăm, an ủi khi bản thân ta có chuyện buồn đúng thời điểm thì có lẽ tim ta sẽ đứng nhịp một vài giây. Và rồi từ ấy ta sẽ bắt đầu có cảm giác thích đứa ngồi cùng bàn. Tiếp theo là những khoảng thời gian bạn được ngắm nhìn, lo lắng, quan tâm đối phương mỗi ngày. Cảm giác lúc ấy là muốn thay đổi bản thân để có thể gây ấn tượng với người bạn cùng bàn hay cùng nhau học tập để tiến bộ...

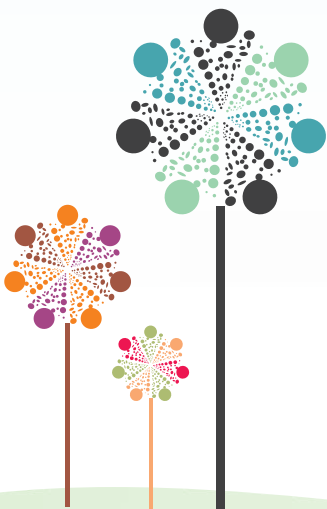
NĂM HỌC 2020-2021

Những cảm xúc từ ngại ngùng đến rung động rồi đến xem nhau là tri kỷ tôi đều đã trải qua. Những người bạn ấy là người đã cho tôi một thời đi học với những niềm vui những kỷ ức khó có thể phai mờ. Họ như những nhân vật chính trong câu chuyện về cuộc đời học sinh của tôi, cùng tôi tạo nên một câu chuyện tươi đẹp và hạnh phúc. Sau này, dù không còn được ngồi cùng bàn với nhau nữa nhưng tôi luôn mong rằng chúng tôi sẽ luôn lưu giữ trong lòng những phút giây vô giá ở bên nhau. Cảm ơn bạn – người bạn cùng bàn của tôi!

NGÔ VŨ TUẤN ANH – 12A9

"TÌNH BẠN DIỆU KỲ

KỶ YẾU LỚP 12

Hàng 1: **Thầy Long Vũ**, Hoàng Phúc, Minh Thái, Trung Sơn, Duy Khánh, Minh Bảo, Quang Huy, Bảo Phú, Anh Minh, Thế Vinh, Đông Giao, Duy Hào, Thanh Tiến, Thầy Tấn Thành
Hàng 2: Trung Thành, Hoàng Anh, Thành Nhân, Hoàng Thạch, Hùng Minh, Tiến Dũng, Quốc Thành, Bảo Thạch, Gia An, Công Hiếu, Minh Tâm, Nhật Nam, Thanh Phúc, Thanh Danh
Hàng 3: Thảo Chi, Huế Phương, Thúy An, Thanh Thảo, Hồng Phúc, Kim Giang, Thảo Nguyên, Hồng Ngọc, Anh Thy, Thanh Mai, Nhật Hạ, Minh Thư, Ngọc Bích, Anh Thư, Bảo Ngọc, Chí Cường

BA NĂM QUA

Ba năm tại Nguyễn Khuyến, ta cảm thấy lưu luyến,
Quyến luyến kỉ niệm với nỗi nhớ triền miên,
Khoác bộ đồng phục mang theo sự tự hào,
Nhưng phải khiêm tốn chớ không được tự cao.

Thầy cô đã dạy cho ta bao kiến thức,
Giúp ta trưởng thành với bài học thiết thực,
Bạn bè dạy ta về những mối quan hệ,
Giúp ta nhận ra đời không đơn giản thế!

Ta muốn thời gian đóng băng ngay lúc này,
Để ta cảm nhận trọn vẹn từng phút giây,
Nhưng còn nhiều điều vẫn còn đang dang dở,
Mà cánh cửa tương lai vẫn đang rộng mở.

Nên ta phải bước tiếp để chạm đến giấc mơ,
Đưa kí ức này khắc sâu trong trí nhớ,
Tạm biệt ba năm thanh xuân thật đáng nhớ,
Tạm biệt Nguyễn Khuyến một ngôi trường trong mơ.

LÊ VĂN HOÀNG ANH – 12A10

MỘT NGÀY NẮNG ĐẸP

Chỉ còn vài tháng ngắn ngủi nữa là kết thúc năm học 2020-2021, thời gian vô tình đang dần lấy đi những khoảnh khắc thanh xuân tươi đẹp thời cấp ba của chúng ta – những người bạn xuất phát từ những nơi khác nhau, mang những khát vọng, tình cảm khác nhau đến đây và tạo nên một tập thể 12A10 thật ấm áp.

Ở đây, chúng ta sống và học tập với nhau dưới sự chở che và hướng dẫn của hai thầy Quản nhiệm đầy ân cần để cùng tiến đến tương lai tươi đẹp, chạm đến ước mơ của bản thân, cùng hướng tới một mục tiêu chung là “ĐẬU ĐẠI HỌC”. Ai rồi cũng sẽ trải qua cái tuổi 18 đầy chên vênh này nhưng chúng ta thật may mắn khi được đồng hành cùng hai người lái đò tận tâm trên con đò vững vàng mang tên Nguyễn Khuyến. Trong suốt thời gian qua, chúng ta đã cùng nhau cố gắng, nỗ lực không ngừng. Tuy ban đầu, kết quả học tập không đạt như mong đợi nhưng nhờ sự động viên và cổ vũ của thầy Thành và thầy Vũ, các bạn đã ngày càng tiến bộ. Có đôi lúc áp lực, mệt mỏi đè nặng lên đôi vai nhưng chúng ta có bạn bè, thầy cô bên cạnh giúp đỡ, những nỗi buồn vơi đi, tiếng cười lại vang lên.

Sẽ nhớ lắm những giây phút chúng ta cùng nhau học tập, cùng nhau vui đùa. Đối với tôi, 12A10 là một lớp học rất đặc biệt, mỗi người như là một nốt nhạc riêng biệt tạo nên một bản hòa tấu thanh xuân tuyệt diệu. Thời gian cứ thắm thoát trôi đi, mỗi ngày đến lớp là một ngày tôi nhận thêm một yêu thương từ những điều tưởng chừng như giản đơn trong lớp học. Tôi nhận ra đằng sau vẻ ngoài nghiêm nghị của

thầy Vũ Quản nhiệm là một trái tim ấm nồng, là một nụ cười hiền như ông bụt, là một giáo viên đầy nhiệt huyết. Thầy Thành của chúng tôi, tuy dáng người nhỏ nhắn nhưng thầy có tấm lòng rộng lớn bao dung, lo lắng cho học trò. Hai thầy luôn mong mỗi chúng tôi có thể đạt được những kết quả thật cao trong kì thi quyết định sắp tới... Sau mỗi

KỶ YẾU LỚP 12

lần như thế, chúng tôi đều tự hứa sẽ quyết tâm nỗ lực tiến bộ hơn nữa. Cho dù dòng chảy thời gian không dừng lại, chúng tôi rồi sẽ mỗi người một hướng đi nhưng chắc chắn rằng những cảm xúc, tình cảm và sự biết ơn của chúng tôi dành cho hai thầy không bao giờ thay đổi....

Giữa nhịp sống hối hả, năng động, có lúc ta quên đi ý nghĩa của những giá trị giản đơn, thường nhật, cho đến khi sắp mất đi rồi, bất giác ta vói tay níu giữ mà tưởng chừng như không còn kịp nữa... Giây phút này đây, tôi chợt nhận ra tình bạn đáng quý biết dường nào. Phải, nếu như không có các bạn có lẽ đã khác đi nhiều rồi: Ai sẽ cùng tôi trải qua những khó khăn trong học tập? Ai vịn nhẹ vai tôi bảo “*Cố gắng lên*”? Ai ngồi kể tôi nghe những câu chuyện cười đôi lúc chẳng mấy hay rồi cùng tôi cười như nắc nẻ? Ai bật khóc cùng tôi khi nhắc đến một ngày nào đó “*sáng đi học tao với mày không gặp nhau*”? Những giây phút bên các bạn thật bình yên! Nhưng... thời gian thì không bao giờ ngừng lại... Thế nên, chúng ta hãy trân trọng từng giây phút bên nhau bởi không ai có thể lấy lại thời gian đã mất dù chỉ một giây. Dẫu có nuối tiếc

nhưng hãy luôn quý trọng và thềm cảm ơn vì những ngày tháng qua, sáng thức giấc, ta được đến lớp, được học tập, được vui đùa bên các bạn, được gắn bó, yêu thương để thấy ấm áp dâng tràn. Hãy trân trọng từng nụ cười, từng giọt nước mắt và cả những giận hờn, trách móc, đua ganh... Dù những gì hôm qua đã trở thành quá khứ, xin hãy lưu giữ lại những khoảnh khắc đáng yêu nhất, hồn nhiên nhất của tuổi học trò để làm hành trang bước tiếp vào tương lai...Mãi yêu! 12A10.

TRẦN THỊ BẢO NGỌC – 12A10

LỚP 12A11

Hàng 1: Tuấn Kiệt, Tấn Đạt, Văn Hào, Hoài Nam, Y Kiệt, Đức Phúc, Trọng Ngôi, Tuấn Vũ, Xuân Phước, Duy Khương, Lâm Anh, Tấn Trọng, Phước Đặng, Nhật Quang, Nghĩa Hiệp, Minh Quân, **Thầy Việt Thông**
Hàng 2: Quốc Bảo, Minh Tuấn, Nhật Huy, Tấn Đạt, Tú Anh, Trang Anh, Thanh Giang, Minh Thư, Thanh Huyền, Ngọc Thảo, Gia Như, Hoàng Triều, Hiền Nghi, Thảo Uyên, Hoàng Phúc, Phúc Khang, Hữu Đạt, Đức Anh
Hàng 3: Quỳnh Như, Quỳnh Giang, Kim Ngân, Quỳnh Thư, Cẩm Tú, Khả Di, Như Nguyệt, Gia Duy, Nguyễn Ngọc, Lan Anh, Tuyết Nhung, Tú Quyên, Ái Huyền, Minh Ngọc, Nam Phương, Phương Tuyền, Phương Minh

HÀNH TRÌNH CÙNG NGUYỄN KHUYẾN

Chú tài xế xe khách hỏi tôi: “*Hôm nay bé đi tới đâu con?*”

Tôi đáp: “*Chú cho con tới 136 Cộng Hòa nha!*”

Gần ba năm rồi, đó gần như là nơi tôi thuộc về: Trường THCS-THPT Nguyễn Khuyến (NK). Nơi đây đã trở thành một phần không thể thiếu trong kí ức của tôi. Ngôi trường này chứng kiến quá trình tôi trưởng thành qua những bài học quý giá từ bài giảng, từ môi trường nội trú với những người thầy, người cô cùng các cô chú cán bộ công nhân viên và cả bạn bè của tôi. Tôi thường ví với bạn bè Nguyễn Khuyến như một xã hội thu nhỏ bởi ở đây có tất cả những gì tôi cần chuẩn bị cho chặng đường tương lai phía trước. Câu chuyện giữa tôi và Nguyễn Khuyến dường như chỉ mới hôm qua...

CƠ DUYÊN

Tôi biết đến Nguyễn Khuyến một cách tình cờ. Cô giáo dạy Anh Văn ngoài giờ đã giới thiệu ngôi trường này cho một người bạn trong lớp và tôi đã ở lại vào cuối buổi học để tìm hiểu về ngôi trường mà cô đề cập. Sau khi về đến nhà, tôi search ngay trên Google và với chỉ 15 phút đồng hồ, tôi đã có đủ thông tin cho mình. Tôi thực sự bị thuyết phục bởi những thành tích đáng ngưỡng mộ mà thế hệ các anh chị đi trước đã đạt được. Tính kỉ luật và những yêu cầu đối với học sinh cũng làm tôi ấn tượng mãi với một tựa đề của bài báo trên mạng nói về Nguyễn Khuyến: “Trường học như trại lính”. Khi được thử sức, tôi đã có riêng cho mình một cách hiểu với lời so sánh ấy.

THỬ THÁCH MỚI

Sau khi học bạ được thông qua, tôi trở thành học sinh dự bị cho năm học mới. Trước mắt tôi là khóa sinh hoạt hè để tuyển chọn học sinh. Việc học tập rất thú vị vì cách học chủ động nơi đây buộc bạn ít nhất cũng phải biết cách tự học, dám dũng cảm đặt câu hỏi trong giờ... Áp lực mới đầu là điều không thể tránh khỏi với dân tỉnh vốn chưa bao giờ rời xa nhà như tôi. Trong thời gian ấy, có một câu hỏi luôn thường trực trong đầu tôi: “Mình đang ngồi ở đâu?”. Tôi chỉ biết trả lời câu hỏi ấy hằng ngày bằng cách nỗ lực theo kịp tốc độ học tập các bạn cùng lớp. Ở Nguyễn Khuyến, tôi sẽ không bị truy bài từng tiết học mà thay vào đó, có hẳn một tiết của giáo viên Quản nhiệm để làm việc này. Thầy cô Quản nhiệm sẽ túc trực gần như 24/24 sau lưng tôi, truy bài với nội dung tổng hợp được thiết kế như một bài kiểm tra và việc học sẽ được đánh giá hằng ngày.

Giờ giấc sinh hoạt cũng là một cơ hội cho tôi đột phá bản thân. Đối với các bạn nội trú chắc cũng biết rõ trình tự này rồi: 5 giờ sáng chuông báo thức sẽ reo và các

bạn có một tiếng đồng hồ để đánh răng, ăn sáng và chuẩn bị mọi thứ trước khi bị bắt buộc rời khỏi phòng lúc 6 giờ, sau đó chuông vào học buổi sáng reo vào lúc 6 giờ 20 phút (khá sớm so với các ngôi trường khác). Buổi trưa các lớp xếp hàng đi ăn trưa và học sinh phải trở về khu vực được phân sẵn để ngủ trưa dưới sự giám sát của các thầy giám thị đối với dân bán trú, còn tôi thì theo quy định riêng của giáo viên Quản nhiệm nội trú. Buổi trưa bắt buộc phải ngủ (hoặc ít nhất là nằm im để không làm phiền giấc ngủ của các bạn khác) đến khi có chuông báo thức trưa vào lúc 13 giờ và 13 giờ 30 phút vào giờ học chiều. Các bạn ở nội trú còn đối mặt với nỗi nhớ nhà (nhưng không có tôi trong số ấy), tôi thường hay đi dỗ các bạn cùng phòng vì cứ... khóc nhớ đủ thứ ở quê. Bên cạnh đó, có những “nàng thơ” không biết quét và lau nhà vì chưa phải động tay bao giờ, tôi phải giúp đỡ (lúc ấy tôi đã biết lau nhà rồi nhé!).

Ngày đầu tiên đi học tôi đã rất cố gắng để không sốc vì ngoài giờ học sáng và chiều, tôi còn có giờ tự học vào buổi tối dưới sự quản lý của giáo viên nội trú của từng

phòng học, tôi phải hoàn thành tất cả nội dung được ghi trong cuốn vở “Báo bài đồ” (vì có bìa bao được quy định là màu đỏ). Vốn học bài và viết rất chậm nên xác suất tôi hoàn thành báo bài trong hai năm lớp 10 và 11 chưa đến 25% (cười) và tôi rất mừng khi lên năm 12 được xóa sổ cuốn vở màu đỏ kia nhưng rồi buồn khi tiết tự học thay bằng giờ học như chính khóa. Ôi, tôi đã từng mất ba tuần để kịp làm quen, cân bằng lại bản thân và vô số lần ôm nhỏ bạn thân để khóc vì nhiều lí do. Thật đúng như lời đồn!

NĂM 12 MÀ TÔI ĐÃ VÀ ĐANG ĐI QUA

Bước vào lớp 12 với tinh thần thoải mái, tôi đã tự tin chọn cho mình nguyện vọng

“cứu người”. Được học khối B, trở thành một Bác sĩ là ước mơ và cũng là một lời hứa với gia đình mà tôi phải thực hiện cho bằng được. Khi chính thức được vào lớp 12A11, tôi thực sự rất vui vì đó là điều tôi muốn nhưng có vẻ cũng không ít lời đàm tiếu. Có một

người bạn đã hỏi thẳng tôi rằng: “Dù gì cũng là top A2, bạn xuống A11 không thấy kì hã?”. Nhưng hiện thực đã dần chứng minh người bạn kia đã sai và cũng không hiểu tôi nữa. Gạt đi con số 11 to lớn kia là một lớp 12 rất tuyệt, gồm 51 thuyền viên rất siêng năng; dù không phải lớp đầu nhưng lớp 12A11 vẫn có cho riêng mình thương hiệu “Lớp không tí vết” (Lớp ngoan nhất khối). Chúng tôi còn có một người thầy rất nhiệt huyết và yêu nghề. Sẽ không là nói quá khi tôi cho rằng 12A11 chính là bóng cây mát che chở tôi. Bất cứ khi nào tôi mệt mỏi, chán nản hay cần động lực chỉ cần tôi đảo mắt quanh lớp một vòng thì sẽ thấy những con người cần cù đang cùng tôi rèn luyện và tiến bộ từng ngày. Khi tôi khóc, đã có người dỗ tôi dù là không thân thiết, họ sẵn sàng “tấu hài” trong những giờ phút căng thẳng để làm tôi cười. Tôi chỉ cần có thể thôi... Các đề kiểm tra Hóa vẫn thường in “**HVT<3A11**” thì hôm nay có thêm “**Winnie <3 A11**”!

HAI BÀI HỌC LỚN TỪ NGUYỄN KHUYẾN

Vốn là người rất yêu tự do, không lo nghĩ vì được ba mẹ chăm từ nhỏ nên rất nhiều người nghĩ tôi sẽ không thể ở trường Nguyễn Khuyến quá lâu nhưng tôi đã làm được. Tôi từng là một đứa rất cứng đầu, có thể nói là bảo thủ, cộng thêm việc thẳng tính mà tôi đã vấp phải cú ngã đầu tiên trong đời: **KHÔNG BẠN BÈ**. Cái tính ấy đã tách tôi khỏi các bạn cùng lớp và tôi dường như chỉ có một mình, tôi từng nghĩ bản thân có vấn đề nhưng không biết ở đâu và giải quyết như thế nào. Thật ra không phải tôi không có bạn mà là vì lúc ấy tôi chưa biết cách trân trọng bản thân và những người xung quanh. Lâu dần, tôi nhận ra rằng người hay la tôi, hay nhắc nhở và chỉ cho tôi những cái sai để sửa mới là người thương tôi nhất và giờ đây tôi đã có những mối quan hệ thật sự tốt đẹp.

KỶ YẾU LỚP 12

Tôi cũng từng khó chịu vì những lần điểm kém, có khi tự dằn vặt bản thân không tốt, không đủ siêng năng – đó là một khoảng thời gian tồi tệ. Nhưng bây giờ, mọi chuyện đã khác. Khi có người hỏi tôi rằng: “Học Nguyễn Khuyến áp lực lắm không con?”, tôi tự tin mỉm cười và đáp lại rằng: “Bình thường ạ, con quen rồi!”. Thật vậy, giờ đây điểm số hay thành tích không được như ý muốn với tôi là bình thường, thay vì than trách tôi nhìn nó một cách tích cực và tự nhủ sẽ cố gắng hơn, chăm chỉ hơn nữa. Năm nay tôi 12, năm cuối cũng là sắp đối diện với cuộc thi quan trọng của cuộc đời, tôi không quá áp lực thay vào đó tôi cười nhiều hơn, còn hay nói bông đùa với các bạn rằng: “Sắp ra trường rồi nhỉ?”.

Có thể nói, Nguyễn Khuyến đã cho tôi biết yêu bản thân mình, cho tôi sự tự tin và trả lời cho tôi được câu hỏi mà tôi từng đặt ra khi vào Nguyễn Khuyến. Hơn thế nữa, Nguyễn Khuyến giúp tôi biết chắc chắn bản thân tôi sẽ làm được tất cả, vì tôi không còn cô đơn như trước nữa, biết chủ động cuộc đời mình. Cảm ơn Nguyễn Khuyến đã cho tôi ba năm thật đáng nhớ!

PHƯƠNG MINH -12A11

Hàng 1: **Thầy Tấn Phong**, Trần Anh, Đức Dương, Duy Bảo, Thiên Phúc, Hoàng An, Tuấn Kiệt, Tuấn Khoa, Tấn Phát, Việt Bình, Đức Huy, Thành Trí, Vũ Thắng, Triều Bảo, Gia Khánh, **Thầy Đức Thuận**
Hàng 2: Xuân Việt, Văn Doanh, Trọng Tốt, Ngọc Hà, Đức Hà, Quỳnh Như, Uyên Tường Vy, Phương Tú, Mai Trang, Phương Nhung, Mai Lan, Hoàng Vũ, Quốc Việt, Hữu Tuấn Anh, Minh Triết, Hoàng Nhân, Duy Khôi
Hàng 3: Minh Anh, Thu Trang, Tuyết Minh, Diễm Quỳnh, Thiên Minh, Kỳ Duyên, Quỳnh Thư, Tú Quỳnh, Như Quỳnh, Bảo Châu, Phương Ngân, Tường Vy, Nhật Oanh, Thái Quỳnh, Phan Thư, Trang An, Thiệu Quang

KHOẢNG LẶNG NHỮNG NGÀY CUỐI CẤP

Tiếng ve sầu kêu inh ỏi, cành hoa phượng đã dần lộ ra tô điểm cho bầu trời xanh biếc một chút đỏ dịu nhẹ của mình. Những tia nắng chói chang len lỏi vào ô cửa sổ, ấm nồng nơi phòng học thân quen. Và thật vậy, mùa hè đã đến! Bây giờ đây chỉ vài ngày nữa thôi bạn bè, thầy cô, sân trường, ghế đá tất cả chỉ còn là những kí ức ngọt ngào.

Tôi nhớ mãi ngày bước vào nơi đây cảm giác bồi hồi, lo sợ, ngỡ ngàng trước ngôi trường Nguyễn Khuyến này. Thói quen ở cấp hai dường như in sâu trong tâm trí nên bước đầu quả thật là khó khăn. Bạn bè mới từ khắp miền đất nước, các thầy cô tận tình giúp đỡ về sau cũng dần quen và cảm thấy yêu mến. Tôi lớn lên trong tình yêu thương của bạn bè xung quanh, lớn lên trong những giọt mồ hôi công sức của thầy cô đổ xuống, lớn lên trong cách suy nghĩ, hành động.

Bây giờ tôi đã là học sinh lớp 12. Nhớ về ngày mới bước vào lớp 12A12 nhìn 48 gương mặt lạ lẫm, trái tim nhỏ bé của tôi chột đập những nhịp liên hồi, run sợ tự hỏi không biết những người bạn mới kia có làm cuộc sống của tôi trở nên vui vẻ ngập tràn hay không? Và bất ngờ thật 48 con người mà tôi hoài nghi trước đó lại là “một vũ trụ” rộng lớn đấy. Một Quốc Việt “cao khều” vui tính, cặp đôi “Văn Doanh – Trọng Tốt” hay được mọi người gọi là “Chaien” nhưng hết lòng vì bạn bè. Thiên Minh “cô bé mít

KỶ YẾU LỚP 12

ước”, “Nữ hoàng băng giá” – Tú Quỳnh. Những thiên thần A12 như “Phương Nhung, Phương Anh”. Tất cả mọi người đều từ những nơi khác nhau nhưng cùng chung chí hướng và hội tụ lại đây thành một đại gia đình. Một gia đình tuyệt vời nhất tôi từng có, đã cùng khóc cùng cười, cùng yếu đuối cùng mạnh mẽ, cùng buồn cùng vui.

Chẳng một tập thể nào có thể thành công nếu thiếu người chỉ huy kiên cường đồng hành cùng bọn tôi là thầy Lê Tấn Phong (môn Hóa) và thầy Đinh Đức Thuận (môn Toán). Hai cánh chim mẹ của A12 và cũng chính là hai người cha trong lòng mỗi thành viên này. Một thầy thì trầm tính nhưng ấm áp bên trong, lo cho bọn tôi từ sức khỏe đến học tập “*Gồng mình lên đi chú! Hiểu hông?*” “*Mục tiêu của các em là Y -Dược*”, từng câu nói từng chữ như lời động viên tiếp thêm sức mạnh cho chúng tôi bước tiếp. “*Hiểu không mấy đứa*” một Thầy Thuận đầy nhiệt huyết hay cười và có lẽ cách biệt không quá lớn khiến chúng tôi ấm áp hơn, thích nghi hơn và cảm giác rằng dù có ra sao vẫn luôn có 2 người thầy vĩ đại day tay chờ che và đón nhận.

...Cảm ơn vì tất cả, chỉ còn ít thời gian nữa thôi chúng ta sẽ kết thúc chuyến đi này, mỗi người mỗi hướng, mỗi người mỗi ước mơ, chúng ta sẽ chia ly để bước tiếp, sống với đam mê cháy bỏng nhưng mình mong cá nhân mỗi người đừng quên những tháng ngày ý nghĩa này, đừng quên giây phút bên nhau những kỷ niệm tuyệt đẹp. Hãy dùng một ngăn trong trái tim mà cất, mà giấu lại để bảo quản, để nó không phai mờ, để nó sống mãi với thời gian!

NGÔ HOÀNG NHÂN – 12A12

MỘT CHIỀU MƯA

Triệu Kim Loan

Ngõ ngang
đón một cơn mưa
Chiều nhạt nắng
Mây về
vội vội

Hạt mưa nào tinh nghịch
Sà vào trang vở thơm
Cánh phượng rơi sân trường
bồng bênh
sắc đỏ

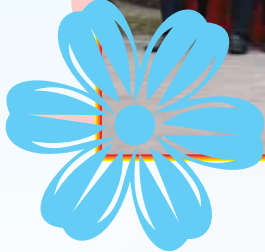
Hạt mưa nào hờn dỗi
ướt nhoè mắt bàng xanh
Hạt nào rơi nhanh nhanh
nếp vào nhau
chiếc lá

Hạt mưa nào làm quen
vương dài trên tóc rối
Thương thầm ai
bối rối
áo dài ơi!

Ơi hạt mưa, hạt mưa
nổi bờ xa ký ức
Tháng Năm về, phượng bùng lên màu lửa
Có nhớ về ngày ấy
một chiều mưa

Sài Gòn 6.5.2020

KỶ YẾU LỚP 12

Và bây giờ...

Cảm ơn thầy cô nội trú vì đã như cha, như mẹ hiền,
Cảm ơn thầy cô giáo vì đã dạy thật nhiều tiết học,
Cảm ơn cô chú nhà ăn vì những món ăn thật tuyệt,
Và không quên những bóng lưng thâm lặng, cô chú công nhân viên,
Có quá nhiều những lời cảm ơn không thể nói thành tiếng,
Tôi chỉ còn những đoạn nhạc này, hãy cùng tôi đi một chuyến!
Bây giờ con xin gửi lời cảm ơn đến bậc cha mẹ,
Bàn tay chai sạn nếp nhăn khắc khổ nhưng con đâu care
Cứ chăm chăm tiến về phía trước rồi quên ngoảnh lại lắng nghe,
Để biết được những gì con trải qua không thể bằng cha bằng mẹ.
Nhờ có cha có mẹ con mới đứng được ở nơi đây,
Luôn khuyến khích, động viên, thúc đẩy con trên bước đường chạy,
Nhìn thấy những gánh nặng cuộc đời đè nặng trên đôi vai ấy,
Cũng chính là lúc con cảm thấy đôi mắt, sống mũi mình cay cay,
Giờ con đã đến được nơi đây, thêm một bước đến gần thế giới,
Tìm kiếm từng phần, từng phần mảnh vỡ, chiếc chìa khóa cánh cửa cuộc đời.
Và cha mẹ đừng lo, con sẽ không bỏ cuộc hay buông lời,
Bởi con biết rất rõ một điều, điều này chắc ai cũng nghĩ tới,
Rằng con sẽ luôn là con của cha mẹ dù ở đây hay xa tít tận chân trời.

LỚP
12D1

TẬP THỂ LỚP 12D1- NIÊN KHÓA 2020-2021

Hàng 1: Hữu Lộc, Thành An, Thành Quý, Thiên Phú, Minh Hùng, Phương Nam, Hoàng Đại, Việt Dũng, Quang Khải, Đức Đạt, Hoàng Gia, Quang Nghĩa, Hiếu Nghĩa, Quốc Mạnh, Nhật Minh, Minh Khoa, Ngọc Quý

Hàng 2: Thầy Gia Phong, Công Toàn, Nhật Thăng, Tân Lộc, Tiến Đạt, Quang Tùng, Đăng Bình, Anh Tú, Hưng Yên, Thành Trung, Minh Tuấn, Thúc Bảo, Thái Sơn, Gia Bảo, Thầy Văn Tuyền

Hàng 3: Cao Đạt, Thanh Vinh, Hoàng Như, Trà My, Thanh Hà, Ngân Thanh, Gia Bảo, Bảo An, Quốc Danh, Phú Sĩ, Khánh Trung, Anh Đức, Minh Quang

GỬI NGƯỜI BẠN MANG TÊN NGUYỄN KHUYẾN

Nguyễn Khuyến này, tớ “ghét” cậu lắm! Tớ không biết vì sao mà tớ lại “ghét” cậu. “Ghét” chỉ đơn thuần là “ghét” mà thôi!

- Này bạn biết gì không?

- Không!

- Tớ “ghét” Nguyễn Khuyến những ngày nắng...

Nguyễn Khuyến có một “đặc sản” vô cùng đẹp đó chính là nắng. Nắng của Nguyễn Khuyến đẹp đến nỗi khiến bọn học sinh phải “ghét” cả Nguyễn Khuyến. Bởi vì đôi khi nắng đẹp đến độ khiến cho bọn học trò phải ngất ngây, ngẩn ngơ nhìn ra cửa sổ đến nỗi quên cả lời giảng của thầy cô. Nắng Nguyễn Khuyến – bạn đã bao giờ ném thư hay chưa? Nắng Nguyễn Khuyến rất ngọt – không chát, không chua, ngọt mà thanh thanh, dịu dịu. Nắng nơi đây không phải là vạt nắng đổ ào xuống sân trường như ở ngoài đường mà nắng Nguyễn Khuyến đã được thanh lọc, tia tốt bởi hàng cây xanh ngắt nơi góc sân trường. Nắng phả vào đôi gò má của một cô học trò, nắng lấp lánh trong tà áo dài của cô giáo, nắng vắn vương trên trang sách Ngữ văn của một học sinh ước mơ trở thành nhà văn, nắng từ mặt trời xuyên qua tán lá tràn xuống và nhuộm cả Nguyễn Khuyến.

- Nguyễn Khuyến, cậu đẹp lắm! Cả khi nắng cũng rất đẹp.

- Nguyễn Khuyến à! Cậu có thể giữ dùm tớ cái này được không?

- Ừm

KỶ YẾU LỚP 12

- Cậu giữ hộ tới chữ “thương” nhé!

Nguyễn Khuyến, cậu không phải là một ngôi trường nhỏ bé như bao ngôi trường khác. Cậu rộng lớn, khác biệt bởi cậu mang bên mình những cô cậu **“học sinh nội trú”**. Nguyễn Khuyến không chỉ lớn về tầm vóc mà còn rộng về tinh thần: đi đâu làm gì cũng gắng hết mình, cũng cố hết sức. Từ học tập đến thể thao sang văn nghệ, Nguyễn Khuyến đều cố gắng, đều ráng rướn mình lên để sánh cùng các ngôi trường **“chuyên”** mặc kệ cái tên **“tự thực”**. Nguyễn Khuyến – cảm ơn cậu nhé! Cậu đã dạy tớ không biết sợ, không chịu đầu hàng dù tên tớ chẳng ai hay cũng như Nguyễn Khuyến những ngày đầu – chẳng mấy ai hay biết đến nhưng chẳng bao giờ chịu lùi lại dù chỉ là 1, 2 bước mà cứ tiến, tiến không lui. Tớ thương cậu là vì thế nhưng không chỉ vì thế mà tớ thương cậu. Bởi vì tớ biết cậu cũng thương tớ lắm. Bao lần bị ghi tên vào sổ đầu bài, phải lên phòng giám thị, rồi có những lúc bị điểm kém và nhiều, nhiều thói hư tật xấu lắm nhưng Nguyễn Khuyến lúc nào cũng tha thứ cho tớ, cũng yêu thương và dạy bảo tớ **“nên người, học giỏi”**. Nguyễn Khuyến còn cho tớ nụ cười, còn cho tớ những người bạn đến từ những nơi khác nhau. Khi tớ vấp ngã, cậu chạy đến, ở đó, bên cạnh tớ, giúp tớ bước đi tiếp. Nguyễn Khuyến – thương cậu lắm.

- Nguyễn Khuyến, tớ... tớ...
- Gì hả cậu?
- Tớ cảm ơn cậu!
- Vì sao?
- Vì tất cả mọi thứ.
- Cảm ơn cậu vì đã ở bên tớ...

Nguyễn

Khuyến, cậu bên cạnh tớ ba năm rồi, không bỏ rơi – không nói xấu – không giận hờn. Trên chặng đường đời của tớ, cậu chính là những năm tháng tươi đẹp và đáng nhớ. Tớ đã từng có 4 năm mẫu giáo – được định nghĩa bởi ăn, ngủ và chơi – rất bình yên

và hạnh phúc. Tớ đã trải qua 5 năm tiểu học cùng 4 năm bên mái trường cấp 2 – vô cùng nhẹ nhàng và đơn giản – cũng chỉ có học, ăn, ngủ và chơi. Và tớ cũng sắp bước qua ba năm cấp 3 – tớ chẳng biết tương lai sẽ như thế nào nhưng tớ biết rằng – tớ sẽ rất buồn, sẽ rất nhớ cậu – Nguyễn Khuyến. Cậu mang lại cho tớ những cảm xúc mang tên **“lần đầu”**. Lần đầu tiên bước chân vào ngôi trường cấp 3. Lần đầu tiên biết học nội trú là thế nào. Lần đầu tiên quen rất nhiều bạn từ mọi miền đất nước. Lần đầu tiên biết rơi nước mắt vì nhớ nhà. Lần đầu tiên thấu hiểu được cảm xúc của những đứa con xa nhà. Lần đầu tiên biết suy nghĩ vì người khác... Trong quãng đời của tớ rồi sẽ trải qua những **“lần đầu”** khác nhau. Nhưng chỉ cậu mới có thể để lại trong tớ nhiều cảm xúc đến thế. Tớ vẫn sẽ chẳng quên những suy nghĩ ban đầu **“Tại sao**

mình lại chọn Nguyễn Khuyến cơ chứ? Thật sai lầm!”. Để rồi ba năm trôi qua, tớ đã được trưởng thành, được vấp ngã, được cười thật lớn và khóc thật to. Cậu đã khiến tớ phải hối hận vì những suy nghĩ lúc còn non trẻ.

Cảm ơn cậu vì cậu là những ngày tháng rất tươi đẹp. Cảm ơn cậu vì đã là tuổi học trò của tớ. Cảm ơn cậu vì đã là 3 năm, vì đã là 36 tháng, vì đã là 1096 ngày cực kì đẹp. Có cậu, tớ mới biết được mình là một cô học trò vô cùng hạnh phúc. Có cậu, tớ mới được nếm vị của những giọt nắng – rất ngọt cậu ạ! Có cậu, tớ mới được sống một cách trọn vẹn những năm tháng đầu đời. Có cậu, tớ đã biết tớ có một tuổi học trò vô cùng đáng nhớ.

- Nhưng mà, Nguyễn Khuyến cho tớ nợ được không?

- Nợ, nợ cái gì?

- Nợ một lời xin lỗi

Tớ biết, vì tớ mà cậu hết lần này đến lần khác thất vọng, tại tớ mà cậu bao lần phải khổ sở dạy dỗ (vì tớ bướng bỉnh quá mà). Xin lỗi vì những lần tớ phạm lỗi, những lần tớ không chịu nghe lời, những lần tớ sai lầm... Tớ chẳng biết gì hơn ngoài việc nợ cậu hai tiếng “xin lỗi” vì tớ hiện tại chưa trả đủ cho cậu những lời tri ân. Nguyễn Khuyến, chờ tớ mang thành công về nhé! Tớ sẽ trở về khi đã chạm vào ước mơ và cúi đầu và xin lỗi cậu. Cho tớ nợ cậu một lời xin lỗi, cậu nhé!

Nguyễn Khuyến à! Tớ sắp lớn nữa rồi, sắp bước vào cánh cửa đại học rồi! Tớ không còn ở lại với nắng Nguyễn Khuyến, bạn bè Nguyễn Khuyến, thầy cô Nguyễn Khuyến nhưng tớ tin rằng Nguyễn Khuyến vẫn cạnh tớ, vẫn trong tim tớ.

Mỗi bước tớ đi qua – ghi dấu chân in lại,

Mỗi nơi ta tìm đến – giữ khoảnh khắc yêu thương...

Vì cuộc đời như một chuyến hành trình, tớ mãi miết rong ruổi tìm hạnh phúc.

Nào có biết giản đơn điều chân lý, hạnh phúc là hiện tại chứ đâu phải tương lai.

Mỗi nơi tớ đến, mỗi người tớ gặp đều hữu duyên kết nối sợi yêu thương.

Có trạm dừng tớ lỡ bước dừng chân, có mảnh đất tớ lưu tình sâu nặng.

Cái tên nghe quen tựa gọi tên mình,

Nơi quen thuộc đều đặn mỗi sớm tối,

Chốn đi về bình yên như mái ấm,

Trường Nguyễn Khuyến!

Mai này tớ sẽ lớn dần, sẽ “cất cánh, bay cao” còn Nguyễn Khuyến cũng sẽ già đi nhưng chúng ta mãi là bạn, cậu nhé!

Thương – ghét – cảm ơn và xin lỗi Nguyễn Khuyến.

NGUYỄN BẢO AN – 12D1

MỘT THỜI YÊU DẤU

*“Bao năm tháng, nay ta giật mình tỉnh giấc
Sắp qua rồi những ngày tháng thân thương
Những ngày vui của một thuở đến trường
Đang trôi dạt theo từng chòm mây trắng.”*

Mới đây đã ba năm rồi, ba năm dưới mái trường thân thương mang tên “**Nguyễn Khuyến**”. Nhớ ngày chân ướt chân ráo bước vào trường, tôi quên sao được cảm giác bồi hồi xen lẫn lo sợ khi nghe danh đây là ngôi trường nổi tiếng với “*kỉ luật thép*”. Vậy mà giờ đây tất cả như một phần không thể thiếu trong cuộc sống của tôi.

KỶ YẾU LỚP 12

Ba năm, một khoảng thời gian không phải quá dài nhưng đã cho tôi được rất nhiều thứ. Tôi từ một cô bé rụt rè, ít nói đã trở thành một cô bé hoạt bát, thân thiện với mọi người và đặc biệt là có thêm những người bạn tốt. Là học sinh Nguyễn Khuyến, chắc hẳn ai cũng trải qua cuộc sống nội trú xa nhà, đôi lúc sẽ có cảm giác tủi thân vì nhớ bố mẹ nhưng bù lại chúng ta sẽ nhận được sự quan tâm từ những người bạn ở mái ấm thứ hai mang tên Nguyễn Khuyến. Khi ở nội trú, mọi người sẽ không còn phân biệt bạn là ai, gia thế ra sao vì tất cả đã là một gia đình. Mỗi sáng, bạn sẽ không cần đặt báo thức vì sẽ luôn có người đánh thức bạn dậy để đi học; khi hết thức ăn hay đồ dùng thì sẽ luôn có người sẵn sàng cho bạn “kê”. Lúc bé, tôi đã rất vui khi nhận được những quả bóng bay lấp lánh cùng chiếc bánh kem thật ngon lành trong dịp sinh nhật của mình. Bây giờ, tôi đã không còn là một cô nhóc yêu thích những điều cầu kì một chiếc bánh chocopie cùng ngọn nến giả trên giấy mà bạn bè nội trú chuẩn bị cho tôi cũng làm tôi hạnh phúc. Đó là những điều thật giản đơn nhưng đầy ý nghĩa!

Ban đầu, tôi từng tự ti, rụt rè và lo sợ rằng mình không thể hoàn thành tốt việc học đầy gian khổ trong ba năm ở Nguyễn Khuyến. Song, sau đó tôi nhận ra rằng bản thân đã lo lắng quá nhiều bởi chúng tôi ở đây chính là một gia đình. Tôi có nơi ấm áp để tựa vào sau những ngày học tập mệt mỏi, có những người chị em tốt luôn đỡ đần, ủng hộ và động viên nhau tiến đến một mục tiêu **ĐẬU ĐẠI HỌC**.

Nếu trước kia ta thường hỏi thăm nhau là đến khi nào mới hết được ba năm thì giờ đây ta chỉ muốn thời gian như ngừng lại để mình có thể “*cùng nhau đóng băng*” với khoảng thời gian vô tư này. Sẽ không còn là những cô học trò ngây thơ, hồn nhiên dưới mái trường phổ thông bởi chúng ta sắp phải chào tạm biệt cánh cổng “*Nguyễn Khuyến*” nơi đã cất giữ rất nhiều kí ức tươi đẹp của thời thanh xuân của 12D1 để cất cánh bay cao. Vì thế, vào thời khắc tươi đẹp nhất, hãy làm những điều mình muốn, hãy sống hết mình và theo đuổi những thứ mình đam mê bởi ta có chạy thế nào cũng không thắng nổi thanh xuân. Những năm tháng tuyệt vời nhất này qua đi chỉ để lại cho ta những hoài niệm về một thời đầu yêu.

NGÔ HOÀNG NHƯ’ – 12D1

LỚP 12D2

CÓ NHỮNG YÊU THƯƠNG GIẢN ĐƠN Ở NƠI NÀY

Con người sống phải có ước mơ, hoài bão về tương lai. Thật vậy, ước mơ luôn nằm trong tim ta và nó sẽ là chìa khóa mở cửa tương lai đưa ta đến thành công. Chính vì hai chữ “*ước mơ*” đó mà tôi đã gia nhập đại gia đình Nguyễn Khuyến để mình được **“cất cánh – bay cao”**.

Với tôi, những ngày đầu ở Nguyễn Khuyến thật khó quên. Mới ngày nào, cô bé chân ướt chân ráo từ “*quê*” lên “*phố*” đã rất choáng ngợp trước ngôi trường đồ sộ. Khi ấy, tôi có cảm giác bồi hồi, ngỡ ngàng xen chút lo sợ. Tôi hồi hộp chờ nghe cô nội trú gọi đến tên mình để chính thức bước vào “*ngôi nhà*” 12D2. Nhìn bao gương mặt xa lạ, trái tim tôi chột đập liên hồi, run sợ. Tôi tự hỏi bản thân “*Không biết 41 gương mặt xa lạ kia có làm cho cuộc sống của mình vui vẻ, ngập tràn những yêu thương như lũ bạn ở trường cũ hay không?*”

Lần đầu xa gia đình, lần đầu ở nội trú, lần đầu được ăn chung và cùng sinh hoạt với bạn bè... Rất nhiều, rất nhiều cái lần đầu mà tôi phải tập làm quen. Thế mà giờ đây, tất cả như một phần không thể thiếu trong cuộc đời tôi. Bất ngờ thay, tôi phát hiện ra trái tim nhỏ bé của mình giờ như một vũ trụ bao la khi nó chứa đựng cả 41 gương mặt trong từng góc nhỏ, trong từng ngăn bí mật. Nhớ lắm những phút giây bạn bè bên nhau với bao kỉ niệm, nhớ lắm những giờ ra chơi vui vẻ trong những thanh âm đặc sắc, nhớ lắm những đêm trung thu cùng “*đội quân*” rước đèn, nhớ lắm những hạnh phúc ngày 20/11... Nhớ cả những lúc cùng bạn trải qua những tiết học hay, những bài kiểm tra căng thẳng. Tất cả với tôi, giờ đây đều thấm đượm hương vị của tình yêu.

KỶ YẾU LỚP 12

Đặc biệt, kỷ niệm tôi nhớ nhất là ngày 20/11 đầu tiên ở Nguyễn Khuyến. Sau cuộc hội ý chớp nhoáng, chúng tôi đã lên lớp sớm để trang trí lớp học và chuẩn bị bất ngờ cho thầy quản nhiệm. Khi thầy Trần Thanh Hưng vừa bước vào, cả lớp đồng loạt đứng lên vỗ tay theo nhịp. Thầy hơi bất ngờ rồi ra hiệu cho cả lớp ngồi xuống. Đột nhiên từ cuối lớp tiếng đàn ghi ta cất lên, cả lớp hò reo tán thưởng. Thầy Quản nhiệm nói lời cảm ơn lớp và bắt đầu tiết học. Thời gian không đủ nhiều cho chúng tôi thể hiện tình cảm của mình. Nhưng có những điều không cần phải nói ra, chỉ cần dùng trái tim để cảm nhận. Ở Nguyễn Khuyến có những yêu thương thật giản đơn.

Ngày lại ngày trôi qua, mỗi ngày đến lớp tôi đều nhận thêm yêu thương từ những điều

tưởng chừng như giản đơn. Các thầy cô đã dang rộng vòng tay, âm thầm dìu dắt chúng tôi tiếp bước, trong đó có thầy tôi. Đằng sau vẻ ngoài nghiêm nghị, đáng vẻ “cao lớn” của thầy là một trái tim ấm áp. Thế nhưng đã bao lần đám học trò bướng bỉnh, nghịch ngợm

chúng tôi làm thầy phiền muộn. Thầy ơi, xin thầy hãy tha thứ cho những lỗi lầm mà chúng em gây ra. Sâu thẳm trong lòng, em xin thay lời cảm ơn bằng việc cố gắng học thật tốt. Đó có lẽ là món quà quý giá nhất mà thầy mong muốn.

Thời trung học luôn là khoảng thời gian tươi đẹp nhất, đáng nhớ nhất. Một năm ở trường Nguyễn Khuyến là niềm vui và sự tự hào của tôi. Tôi sẽ nhớ mãi ngôi trường đã chấp cánh cho ước mơ của mình. Nhớ những người thầy, người cô đã truyền lửa, giữ lửa và thắp lửa nhiệt huyết trong mỗi chúng tôi, giúp chúng tôi định hướng, chấp cánh cho chúng tôi bay cao, bay xa. Chúng tôi sẽ luôn biết ơn và vững tin vào những người thầy, người cô trường Nguyễn Khuyến. 12D2 ơi! Hãy cố gắng nỗ lực “tăng tốc” và “về đích” để đền đáp công ơn của những người “chèo thuyền” đầy nhiệt huyết, để trường Nguyễn Khuyến mãi được lưu danh. Mong 12D2 sẽ cùng gặp nhau tại NGÔI TRƯỜNG MƠ ƯỚC của mình nhé!

CHÂU THU' – 12D2

CHIM NHỎ VÀ BẦU TRỜI

Tôi đã từng là một cánh chim nhỏ
Một cánh chim lạc lõng giữa trời xanh
Tôi rụt rè sải cánh trong ngọn gió

Tôi sợ mình chẳng qua nổi cơn giông.

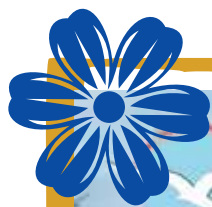
Ôm trong tim một ước mơ cháy bỏng
Tôi muốn được chinh phục vùng trời kia
Để đôi cánh được thỏa sức dang rộng
Tôi muốn, muốn nhưng chẳng dám liều mình.

Rồi một ngày tôi tìm được nơi ấy
Nơi dạy tôi cách đứng thẳng ngẩng đầu
Dạy tôi cách phóng mình bay ngược gió
Dạy tôi không chùn bước trước phong ba.

Giờ đây tôi đã trưởng thành cứng cáp
Giờ đây tôi không lạc lõng chơi vơi
Bầu trời kia không còn xa vời vợi
Tương lai tôi đang rộng mở gọi mời.

Đã đến ngày tôi phải chào tạm biệt
Dang đôi cánh hướng về phía mặt trời
Cảm ơn nơi dìu dắt tôi khôn lớn
Yêu thương này tôi giữ mãi trong tim.

DiTuh & HaTune -12D2

TẬP THỂ LỚP 12D3 - NIÊN KHÓA 2020-2021

Hàng 1: Xuân Nguyên, Đức Hòa, Văn Thiện, Quốc An, Đức Trường, Duy Thông, Cao Lộc, Tiểu Minh, Gia Bảo, Gia Huy, Văn Hiệp, Trí Nhân, Quốc Minh, Tiến Thành, Nguyễn Khoa
Hàng 2: Đắc Đạt, Việt Tùng, Xuân Trường, Mạnh Quân, Minh Quan, Bảo Quỳnh, Hà Tiên, Triều Duyên, Quỳnh Anh, Minh Trung, Phúc Minh, Anh Minh, Thanh Phong, Đình Hòa
Hàng 3: Phương Thảo, Thanh Thảo, Ngọc Linh, Bích Trâm, Cẩm Nhung, Thanh Nhân, Lê Vy, Minh Thư, Thu Thảo, Phương Thy, Minh Châu, Mai Phương, Hoàng Nhi, Ngọc Dung, **Thầy: Lê Thế Nhiên**

GỬI MẸ! NGƯỜI MẸ TUYỆT VỜI NHẤT CỦA CON

Thời gian trôi qua nhanh quá mẹ nhỉ! Mới ngày nào con trai mẹ chỉ là một đứa trẻ hay khóc nhè mà nay nó đã là một cậu bé trưởng thành sắp bước sang tuổi 18 – tuổi thanh xuân mang nhịp điệu tươi trẻ hòa với giai điệu chày bồng của mùa hạ rực lên những ước mơ, hoài bão. Tuy vậy, trong con vẫn thấp thoáng đâu đó chút lạnh của mùa đông, chút thấp thỏm lo âu khi đứng trước ngưỡng cửa cuộc đời!

Đã gần ba năm kể từ ngày con xa gia đình, xa bàn tay chở che của ba mẹ để bước vào một môi trường sống mới – Nguyễn Khuyến. Khung cảnh ngày đầu tiên mẹ đưa con vào nội trú vẫn còn đọng lại trong tâm trí con: dọc dãy hành lang rộn rã tiếng cười nói của các bậc phụ huynh, ngọn gió mát buổi chiều tà làm đông đưa cảnh phượng rực đỏ... Khi lên phòng, mẹ chào tạm biệt con và dặn rằng “Ráng học nha con!”. Con ngạc nhiên khi thấy mẹ vẫn rất điềm tĩnh, lặng lẽ nhìn con với một nụ cười trên môi trong khi nhiều bậc cha mẹ đã không kiềm được nước mắt. Con ghẹo mẹ: “Mẹ không thấy buồn khi phải xa con à?”. Mẹ nhẹ nhàng trả lời: “Đưa con đi học chứ có phải đưa con

đi “tù” đâu mà buồn! Con đi mẹ còn vui nữa kìa, không ai quậy mẹ ở nhà! Khỏe!”. Trời ơi! Chưa có ai phũ phàng được như mẹ luôn. Tuy nhiên, khi về nhà, nghe ba kể con mới biết mẹ nhớ con mẹ thế nào. Ba lén kể: “Mẹ mày vắng mày có một tuần mà trầm đi hẳn luôn, chán ăn nữa mới ghê!”.

Mẹ đừng lo cho con, ở Nguyễn Khuyến vui lắm mẹ à! Lúc đầu thì con thật sự rất nhớ nhà nhưng ở riết thì quen bởi thầy cô, bạn bè nơi đây rất ấm áp, tốt bụng và vui tính. Đôi lúc con nghĩ mấy bạn còn tốt hơn mấy ông anh “bụng phệ” ở nhà mình nữa là. Mẹ biết không, ở đây, thầy cô cũng thương con hết như ba mẹ vậy. Nhớ lắm những lúc tắm vội mặc áo để lên lớp học, đầu tóc con như cái ổ rom ấy thì thầy từ phía sau bẻ lại cổ áo cho con, vuốt cho tóc con gọn lại, thầy khẽ la: “Lớn già đầu còn không biết lo cho bản thân”. Thầy Quản nhiệm 12 của con là một người miệng hay la nhưng thực ra lại rất ân cần chu đáo với học sinh của mình. Nếu những người thầy trên bục giảng là những người lái đò cho con tri thức để cập bến tương lai thì những người thầy nội trú chính là những người

anh hùng thầm lặng lo cho con từng miếng ăn, giấc ngủ trong suốt chuyến đi ấy. Mẹ thấy con ở đây có sướng không? Lên Nguyễn Khuyến là có người lo cho từng li từng tí, chỉ việc học mà không biết cố gắng nữa thì thôi!

Nhắc đến việc học là phải kể đến những lần vất vả với các bài kiểm tra, xếp hạng, lắm lúc con mệt mỏi lắm mẹ. Nhưng mẹ biết đó, con trai mẹ không dễ từ bỏ như vậy. Mẹ luôn nói với con rằng: “Đây không phải lần cuối con vấp ngã, nhưng lựa chọn cứ nằm ì đó hay đứng lên là ở bản thân con”. Con quyết định đứng lên! Nhưng không phải một mình con đâu mẹ. Các bạn luôn bên cạnh con, mấy bạn nữ nói nhiều thì tâm sự an ủi, mấy bạn trai kiêu lòi thì mua dăm cái bánh ngọt ăn giảm stress. Con thấy hạnh phúc lắm mẹ ơi! Ở đây như nhà mình vậy. Nguyễn Khuyến đã trở thành một phần thanh xuân đặc biệt trong con, những kí ức, kỉ niệm nhỏ bé cứ thế góp nhặt vào trong trái tim con. Mà mẹ thấy đó, con trai mẹ càng lớn càng

KỶ YẾU LỚP 12

giỏi, về là biết gấp chăn mền, quét nhà, nấu cơm... Nơi đây đã thay đổi con rất nhiều mẹ ạ, con đã biết nghĩ nhiều hơn, biết lo cho mình và tương lai nhiều hơn và đặc biệt là khi học xa nhà con mới thấy quý và yêu gia đình mình đến nhường nào. Thầy con mỗi lần giao bài về nhà đều nói rằng: “*Thầy chỉ giao vừa đủ cho mấy đứa làm thôi, về thì đừng có mà lao đầu vào điện thoại, làm bài xong ráng mà dành thời gian cho gia đình vì chỉ có gia đình và cũng chỉ tình cảm gia đình mới là thiêng liêng nhất đối với mỗi người*”.

Ngẫm nghĩ nhiều lúc con thấy sợ thời gian lắm mẹ ơi, gần ba năm học xa nhà, con thấy tóc ba ngày càng bạc, tay mẹ ngày một chai đi bởi bộn bề “*cơm áo gạo tiền*”. Con càng trưởng thành thì ba mẹ ngày một già đi. Dầu đó là qui luật tất yếu của thời gian nhưng con vẫn sợ và muốn nó ngừng lại để con có thể mãi bên ba mẹ. Mẹ hay bảo con: “*Ráng học đi con! Hồi xưa ba mẹ nghèo lắm nên không được đi học, mẹ không muốn con mẹ thiệt thòi, không muốn con mẹ bị người khác coi thường, cười chê*”. Đó luôn là lí do và động lực để mẹ ra sức làm việc kiếm tiền cho các con ăn học.

Mẹ ơi, chỉ còn mấy tháng nữa thì con sẽ phải rời xa mái nhà thứ hai của con để trở về với vòng tay của cha mẹ. Thời gian phũ phàng trôi đi làm con thấy quyến luyến nơi đây, nỗi buồn xa nơi mình từng gắn bó ba năm hòa với niềm vui được trở về gia đình, niềm tin về tương lai pha lẫn với nỗi lo âu về thực tại. Nhưng con tin rằng, dù kết quả có như thế nào thì ba mẹ và những người con yêu quý sẽ luôn bên cạnh con, ủng hộ và cổ vũ cho từng bước đi của con vì tương lai phía trước. Con trai của mẹ. Con yêu mẹ!

ĐÀO MINH QUAN -12D3

KHOẢNG LẶNG...

Chờ đợi, đợi chờ, ai chờ ai?
Thời gian trôi có kịp níu lại?
Ba năm phổ thông hãy còn dài
Chớp mắt đã phải say goodbye...

Quên đi, những giận hờn tuổi trẻ
Còn bao lâu ta ở bên nhau
Nắm tay, thỏ thẻ, cười vui vẻ
Một... hai... ba... tách tách!
Giữ lại nhé, chớ phai mau.

NĂM HỌC 2020-2021

Cực nhọc sách đèn mười hai năm,
Nghe lời thầy ăn no ngủ kỹ
Hành trang đủ rồi hạ quyết tâm
Sẵn sàng chưa, ta cùng vỗ cánh.

Cuộc sống kia, mênh mông vời vợi,
Từ một nơi, rẽ bốn phương trời,
Xa nhau, tất cả là hoài niệm,
Một thời áo trắng, khó kiếm tìm,

Nỗi niềm không nói ngày biệt ly,
Thanh xuân đẹp đẽ rất yêu kiều!
Se se, bồi hồi nỗi quyến luyến,
Trái tim tôi buồn Nguyễn Khuyến ơi!

VÕ THỊ BÍCH TRÂM – 12D3

VƯỢT QUA CHÍNH MÌNH

Từ năm lớp 9 trở về trước, tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ là học sinh của trường Nguyễn

Khuyến nổi tiếng, đơn giản vì nghĩ một người rụt rè như tôi không phù hợp với một môi trường toàn “người hùng” của các kì thi Đại học. Vậy mà sau kì thi tuyển sinh cấp 3 ở quê mẹ quyết định nộp đơn vào Nguyễn Khuyến khiến tôi hoang mang cực độ. Thời gian đầu tôi thật sự nhút

KỶ YẾU LỚP 12

nhát và thiếu tự tin lắm. Nhưng mọi thứ dần thay đổi trong môi trường thân thiện bạn bè, thầy cô nhiệt tình chỉ dạy. Tôi tự làm chủ mình và quen dần với những lần nói trước đám đông ban đầu là nhóm, lớp rồi tới toàn trường. Một sự thay đổi chính mình. Không ai có thể tin nổi chính tôi đã là một MC trong chương trình Rung Chuông Vàng đầu tiên của cơ sở 4.

Ban đầu tôi định thoái thác vì nỗi ám ảnh đứng trước đám đông hàng nghìn người nhưng rồi tôi cũng muốn bước qua cái ngưỡng an toàn để chấp nhận thử thách. Bên cạnh sự lo lắng, tôi cũng rất bất ngờ về qui mô đầu tư cho cuộc thi của thầy cô và các bạn tham gia. Bộ câu hỏi ôn tập phân bố khá đồng đều theo nhiều lĩnh vực từ luật dân sự, đến luật hình sự, luật giáo dục có cả luật tôn giáo, luật biển...tôi nghĩ mình ở vào vị trí thí sinh cũng thật khó hoàn thành hết bằng đó các câu hỏi.

Sau hơn hai tuần tập dợt nhiệt tình, ngày thi chính thức cũng đến. Trong không khí vui tươi, rộn ràng tất cả các thí sinh lục tục đi thay đồ khoác lên mình những bộ quần áo trắng để cho mình hình ảnh nghiêm túc chính chu đúng với tinh thần cuộc thi về luật pháp. Một số bạn thì ngồi lại xem câu hỏi vì chẳng ai muốn mình là người thua cuộc. Tôi cũng hòa theo không khí hồi hộp đó dù mình chỉ là người dẫn chương trình.

Tiếng nhạc chuông rung lên báo hiệu cuộc thi bắt đầu, những bạn thí sinh được mời vào vị trí, mình đã bốc thăm trước, trang trọng trên sân khấu trong tiếng vỗ tay rền vang không dứt của các bạn cổ động viên. Sau phần giới thiệu thành phần ban giám khảo và thể lệ cuộc chơi tôi bắt đầu đọc các câu hỏi cho vòng thi thứ nhất. Câu hỏi 1 về luật ...“ mười giây suy nghĩ bắt đầu ” ...tích ...tắc...tích...tắc...cái âm thanh đồng hồ vang vang trong sự im lặng không ngờ của sân trường cả nghìn con người chờ đợi những đáp án A, B...Do sự chuẩn bị khá kỹ từ trước các bạn trả lời khá dễ số lượng bị loại chưa nhiều nhưng mức độ khó của câu hỏi mỗi lúc một tăng đồng thời số lượng các bạn bị loại cũng nhiều dần. Cùng lúc ấy các bạn ngồi dưới vỗ tay hò reo náo nhiệt một phần để ủng hộ cuộc thi nhưng phần lớn là hân hoan vui mừng vì bạn lớp mình đã trả lời được những câu hỏi hóc búa để tiến sâu vào vòng trong.

Phần sôi động và nhiều tiếng cười nhất cuộc thi là phần MC hướng dẫn cho các thầy cô tham gia trò chơi vận động cứu các thí sinh quay lại vòng hai. Các thầy cô dùng lưng và vai của mình đưa những trái bóng về rổ, càng nhiều thì số bạn được cứu càng tăng. Tôi cũng hòa

mình vào trò chơi để hô hào cổ vũ “ cố lên ...cố lên...thầy ...cô...” để các thầy cô làm thật nhanh mang về thật nhiều bóng trong vòng 2 phút. Đây là lần đầu tiên tôi tham gia một sân chơi mà cả thầy cô và học sinh cũng tham gia trong một không khí thân mật chan hòa. Không

khí náo nhiệt nhanh chóng qua đi nhường lại sân khấu cho các bạn vừa được cứu quay lại thi vòng 2 gay gắt hơn nhiều vòng một. Vòng này phải trả lời trực tiếp nên đòi hỏi MC phải đọc thông thả và rõ ràng để các bạn nghe và viết câu hỏi lên bảng. Do có sự chuẩn bị và luyện tập nhiều nên tôi không bị run mà phối hợp hết sức ăn ý với bạn MC Quế Trân lớp bên cạnh. Các câu hỏi dần đi qua và người thắng cuộc cũng dần dần lộ diện khi trên sân chỉ còn 3, rồi 2 và cuối cùng 1 bạn duy nhất bước vào vòng cuối cùng trả lời câu hỏi 20. Câu này đòi hỏi MC phải linh hoạt tổ chức các hoạt động như nói cảm nghĩ, dùng phao trợ giúp, tương tác giữa học sinh – giáo viên với thí sinh qua phần phóng máy bay giấy. Những phần việc này tuy đã được thầy hướng dẫn từ trước nhưng tôi không nghĩ là nhiều đến vậy đòi hỏi MC phải linh hoạt và biến hóa trong các tình huống đang diễn ra trên sân khấu. Bạn rung chuông vàng là một thí sinh lớp 11 trả lời hoàn hảo câu hỏi số 20 trong tiếng vang vang của tiếng chuông ngân và lời của bài hát Đường đến ngày vinh quang.

Cuộc thi đã kết thúc nhưng trong lòng tôi vẫn còn mãi những cảm xúc về một sân chơi lần đầu tiên mình tham gia trong vai trò MC. Tôi cứ tự hỏi sao mình lại mạnh dạn đến thế? Sao mình là có thể linh hoạt đến vậy trước bao tình huống không lường trước của sân chơi đầy biến hóa? Chắc một điều mọi sự không phải ngẫu nhiên mà nó bắt đầu từ những hướng dẫn tận tụy, ân cần của thầy cô và nỗ lực của chính bản thân mình. Sau này dù có làm những công việc khác như luật sư, kế toán hay nhà tổ chức sự kiện... thì vai trò MC được thầy cô chỉ dạy hôm nay là những kinh nghiệm quý cho tôi trên đường đời “thầy dạy một li, trò bước đi muôn dặm”.

Thủy Tiên – 12D3

NGÀY QUA CÔNG

Công cao công giữ giấc mơ,
Giấy đeo mực thấm vằn thơ trong lòng.
Chim bằng sải cánh vụt không,
Bay qua năm tháng chắt chùng khó khăn,
Gieo mưa xuống đất khô cần,
Ôm bao vết xước khắc hằn trong tim.
Kí ức không chịu lặng im,
Nhẹ nhàng gom những thước phim kéo về.
Mới hôm còn lấm bộn bề,
Ngóng trông giờ khắc bộn bề trôi qua.
Thư viện mùi giấy chảnh nhà,
Cây mận vẫn sẽ kết hoa từng chùm.
Sân thượng rau quả um tùm,
Đậu biếc xanh tím mọc lùm giăng dây.
Lâu ba hồ cá bèo vây,

Tầng tầng lớp lớp theo bầy lặn bơi,
Lan hồ điệp vẫy mây trời,
Cành bàng rải nắng, gió vờn cờ lay.
Dáng thầy tôi đứng mỗi ngày,
Bên kia bút viết, bên này đề cương,
Dịch bùng, diễn biến khó lường,
Mọi người đồng sức can trường đấu tranh.
Ba năm chớp mắt lướt nhanh,
Rời xa chốn cũ không đành tiễn lên.
Trái cầu lặng lẽ ngủ yên,
Người đi chẳng nhớ bỏ quên trên bàn,
Sân trường cảnh cũ người tan,
Mỗi phương một đóa vững vàng bay cao.
Bạn hiện thức hóa chiêm bao,
Trao tôi dũng khí bước vào chông gai.
Thầy truyền lửa thắp ngày mai,
Hương tôi chạy đến tương lai đúng đường.
Chú chim nay đã kiên cường,
Dang ra đôi cánh nhún người lướt mây

ĐẶNG THỊ MAI PHƯƠNG - 12D3

NGÔI TRƯỜNG CỦA TÔI

Tính đến thời điểm bây giờ, tôi đã đặt chân vào trường Nguyễn Khuyến được hơn nửa năm. Khoảng thời gian ấy không quá dài cũng không quá ngắn đối với tôi, nó như một giấc mơ rất đẹp.

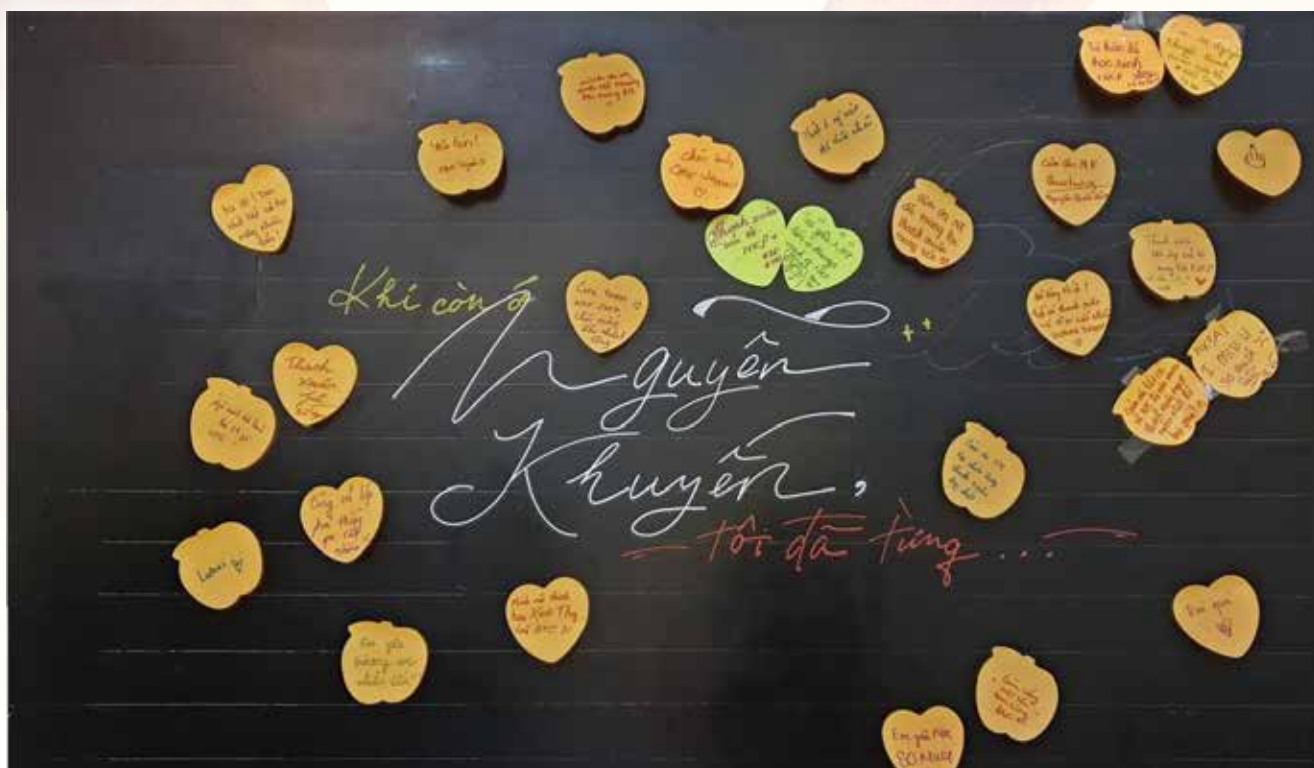
Nửa năm trước, tôi được ba mẹ cho vào học Nguyễn Khuyến với mong muốn tôi được học trong môi trường tốt hơn và đậu vào một trường Đại học danh tiếng. Dù rất buồn vì phải xa gia đình, bạn bè và thầy cô ở trường cũ nhưng tôi vẫn không thể từ chối vì đây là một cơ hội tốt để tôi phát triển hết khả năng của mình. Vì vậy, tôi đã bước chân vào Nguyễn Khuyến.

Tôi còn nhớ như in hôm ấy là ngày 1 tháng 7 năm 2020, ba và anh đã đưa tôi đến trường để nộp hồ sơ xin nhập học năm lớp 12. Lần đầu tiên bước vào trường, tôi đã cảm nhận được sự khác biệt về đẳng cấp của ngôi trường có thành tích hàng đầu thành phố. Tôi rất ấn tượng với khẩu hiệu "**Vào trường Nguyễn Khuyến là phải tiến bộ**", khẩu hiệu ấy càng thôi thúc sự cố gắng hết mình trong tôi. Suy nghĩ của tôi lúc này là "**minh nhất định phải được nhận**". Và sự quyết tâm của tôi cuối cùng cũng được đền đáp. Tôi đã được nhận vào trường. Cảm xúc của tôi lúc đó thật khó tả. Tôi vừa vui vì mình đã được vào học ở Nguyễn Khuyến vừa thoáng buồn vì đây là lần đầu tiên tôi phải phải xa vòng tay yêu thương, bảo bọc của ba mẹ. Ngày đầu đi học, tôi được xếp vào lớp 12D1 – lớp đứng đầu cơ sở về thành tích học tập, hội tụ những bạn có trình độ "**siêu sao**". Lúc ấy, tôi rất sợ, phần do kiến thức cũ của mình còn thua xa các bạn, phần vì không biết phải tâm sự cùng ai. Tuần đầu tiên trôi qua – một tuần có quá nhiều áp lực, mệt mỏi đối với tôi. Khoảng thời gian ấy tôi đã khóc rất nhiều, làm gì cũng cảm thấy tủi thân.

KỶ YẾU LỚP 12

Sau tuần đó, tôi đã trầm trọc suy nghĩ và quyết định xin thầy được xuống học ở lớp 12D4. Mọi thứ thật xa lạ với tôi, có chút cô đơn, chút tủi thân. Những cảm xúc ấy chưa qua thì tôi lại bất ngờ khi tiết Hóa học đầu tiên bắt đầu – các bạn giải bài tập với tốc độ chóng mặt, còn tôi chỉ lẹt đẹt theo sau. Tôi bất lực chỉ muốn về nhà nhưng tương lai của tôi sẽ ra sao? Tôi không dám đặt cược tương lai của tôi chỉ vì những cảm xúc nhất thời ấy. Chính vì vậy mà tôi đã quyết định ở lại Nguyễn Khuyến với niềm tin *“Nguyễn Khuyến sẽ giúp tôi đậu Đại học với số điểm mà tôi mong muốn”*.

Những ngày kế tiếp tôi tích cực học tập, tìm mọi cách để nhanh chóng bắt kịp các bạn trong lớp. Đôi khi tôi cũng nghĩ, tôi với họ phải chăng là hai thế giới khác nhau. Nhưng sau vài tuần khoảng cách ấy được rút ngắn và tôi nhận ra rằng những người bạn ở đây rất thú vị. Họ không những giỏi mà tính tình cực kì dí dỏm, hoạt bát. Họ bắt chuyện với tôi, giúp tôi làm quen với môi trường mới, giúp tôi trong học tập không chỉ có bạn bè mà còn có cả thầy cô. Thật lòng mà nói thầy cô ở đây rất vui vẻ, thân thiện với học sinh, thầy cô luôn tìm những cách học hay để học sinh có thể nhớ nhanh hơn, dễ hiểu hơn. Không chỉ là một người thầy, một người cô mà thầy cô ở Nguyễn Khuyến cũng như một người anh, một người chị, luôn sẵn sàng chia sẻ và giải đáp mọi thắc mắc về cảm xúc lẫn tinh thần cho học sinh, đặc biệt là thầy Quân

nhiệm. Khi chúng tôi chật vật với lịch kiểm tra dày đặc, thất vọng vì những con điểm thấp, những lúc như vậy, thầy Lâm đã kể lại cho tôi và các bạn nghe về những mảnh đời bất hạnh và hướng cho chúng tôi một suy nghĩ rằng: *“Cuộc sống của mình còn rất may mắn”*. Dù bề ngoài thầy có vẻ nghiêm khắc nhưng tôi biết rằng đằng sau dáng vẻ ấy là một tấm lòng đầy bao dung và một trái tim ấm áp.

Chỉ còn vài tháng nữa tôi sẽ xa mái trường, xa thầy cô, xa bạn bè để thực hiện ước mơ mình ấp ủ. Giờ đây, tôi chỉ muốn gửi đến thầy Quân lời tri ân tận đáy lòng. Chúc thầy có thật nhiều sức khỏe và niềm vui để tiếp tục dẫn dắt những thế hệ tiếp theo trên con đường tiếp nhận tri thức. Tôi cũng muốn gửi đến những người bạn của tôi lời chúc thành công trong Kỳ thi Quốc gia sắp tới, hẹn sẽ gặp nhau ở giảng đường Đại học. Những khó khăn rồi sẽ trôi

qua, những hiểu lầm rồi cũng sẽ trở nên mờ nhạt và đọng lại trong kí ức của tôi sẽ mãi là những kỷ niệm thật đẹp về đại gia đình 12D4.

Tóm lại, nếu tuổi thơ là những cánh diều trên nền trời xanh biếc thì tuổi học trò thời phổ thông của tôi là những tháng ngày không thể nào quên dưới mái trường Nguyễn Khuyến. Tôi cảm thấy biết ơn ngôi trường Nguyễn Khuyến – ngôi trường đã nuôi dưỡng những điều tốt đẹp cho tâm hồn tôi, cho tôi hành trang để tự tin bước vào đường đời.

MỘNG HUYỀN – 12D4

MẸ ƠI ... KỈ NIỆM ... CON MUỐN KỂ ...

Ngày đầu tiên mẹ dắt con đến lớp,
Con thẹn thùng bước sau chân mẹ yêu,
Dù đã lớn nhưng con vẫn e ngại,
Ngày đầu tiên con đi học xa nhà.
Buổi tối ấy mẹ à, cô đơn lắm,
Nỗi nhớ nhà cùng nỗi nhớ mẹ cha,
Nhưng thương mẹ khó nhọc con ráng học,
Không uổng công cả đời mẹ nuôi con.
À mẹ ơi, năm nay năm cuối cấp,
Con đã biết tự mình đi tới trường,
Năm mười hai tuyệt vời lắm mẹ à,
Như câu chuyện mà mẹ kể con nghe.

Mẹ biết không, lớp năm nay vui lắm,
Con có đến hai thầy Quản nhiệm cơ.
Thầy Kim Lâm hiền hòa và ấm áp,
Ấm như là tình mẹ dành cho con.
Ngoài thầy Lâm còn Thầy Hưng nữa mẹ,
Thầy ít nói, nhã nhặn và nghiêm trang,
Chả roi vọt chỉ có khuyên và bảo,
“Lớn cả rồi, tự mình ý thức thôi”.
Hai người thầy – hai người cha yêu dấu,
Người lái đò đã đưa con vào đời,
Lời mẹ dạy con vẫn còn nhớ rõ:
“Muốn sang sông con phải bắc cầu Kiều,
Muốn nên người, yêu lấy thầy con ạ!”
Nghĩa mẹ nặng, con sẽ luôn mãi nhớ,
Ấn thầy đậm, con chẳng bao giờ quên.
Những tình cảm theo cùng con khôn lớn,
Dù dắt con đến những ước mơ xa.

HOÀNG MINH CHÂU- 12D4

KHÔNG ĐÁNH MẮT NỤ CƯỜI

Tôi đã từng là “mặt cười” của lớp, được bạn bè và thầy cô yêu quý vì luôn vui vẻ và hòa đồng. Nhưng điều đó đã thay đổi vào một ngày, khi vài người bạn trong lớp gọi tôi ra hành lang và liên tục mắng tôi. Họ nghe một người khác nói rằng tôi là “gián điệp” của giáo viên Quản nhiệm, họ bảo tôi đã cố tính bán đứng bạn bè để lấy lòng thầy cô. Từ đó, tôi bị bỏ rơi và cô lập trong chính lớp học của mình.

Và tôi đã thực sự bàng hoàng khi biết rằng người nói ra những điều vô căn cứ ấy là Duy, thằng bạn thân từ cấp hai đến giờ. Tôi thất vọng và tự đổ lỗi cho chính mình, trong đầu tôi luôn quanh quẩn câu hỏi “*Minh đã làm gì sai?*” Quảng thời gian sau đó, tôi cứ đến trường rồi về nhà một mình, không giao tiếp với ai nữa, sống một cuộc sống vô vị. Ai đó đã nói rằng “*Mắt tiền bạc là mắt ít, còn mắt lòng tin là mắt tất cả*”.

Một lần, trong lúc đang học bài ở ghế đá sau trường, tôi đã gặp cô Thư – giáo viên Quản nhiệm năm lớp 10 của tôi. Thấy tôi, cô liền hỏi thăm tình hình học tập của tôi dạo này ra sao và cô nhanh chóng nhận ra tôi đang có chuyện không vui. Thế là tôi kể hết. Nghe xong cô chỉ

nhẹ nhàng nói “*Em ngốc thật! Cô không nghĩ rằng một đứa con trai hòa đồng như em lại dễ dàng bị mấy chuyện đó làm bận tâm đến vậy*”.

Mặc cho tôi sừng sốt, cô nói tiếp “*Em vốn không làm gì sai nhưng lại dễ dàng cho người khác cô lập em, thấy em có ngốc chưa!*”. Tôi âm ức “*Nhưng không ai chịu nghe em nói hết mà, em biết phải làm sao*”. Cô liền bảo “*Hãy hành động. Hãy cứ là em như trước, để rồi người ta sẽ nhận ra em thật sự là người như thế nào, không phải như những lời nói dối đó. Đừng để những điều tiêu cực như thế làm thay đổi nụ cười trên khuôn mặt điển trai ấy chứ*”.

Tối hôm đó, tôi đã suy ngẫm rất nhiều về những lời chỉ bảo của cô. Hôm sau, tôi đến trường với tâm trạng tốt hơn. Tôi cố gắng trở lại là người luôn vui vẻ và mỉm cười cả với những người bạn đang kì thị mình. Và vài ngày sau, họ đã cười lại với tôi như trước. Hóa ra từ đầu không phải ai cũng hiểu lầm và cô lập tôi, mà là vì chính tôi đã tự cô lập mình. Thái độ của tôi với mọi người làm cho họ nghĩ rằng tin đồn đó là thật. Dù vẫn có một vài người bạn chưa hết hiểu lầm, vẫn xa cách nhưng tôi không thấy buồn nữa. Vì từ bên trong, tôi biết mình không làm gì sai, và đã cố gắng hết sức mình nên không có gì phải dằn vặt. Tôi đã nhận ra một bài học đáng giá rằng: Hành động chứng tỏ con người bạn rõ hơn lời nói. Tôi luôn tự nhủ với bản thân rằng “*Đừng để bất kì điều gì làm thay đổi nụ cười của bạn*”.

NGUYỄN HOÀNG NHẬT HUY – 12D5

NGUYỄN KHUYẾN - KHU VUI CHƠI GIẢI TRÍ ĐỘC ĐÁO

Nguyễn Khuyến là một ngôi trường có tiếng tăm trong giới showbiz. Bởi lẽ nhắc đến trường này, ai cũng nghĩ về “*kỉ luật thép*”, về những chuỗi ngày phải “*chia tay*” với mạng xã hội, về những bài tập khó đến phát khóc. Tôi từng xem những anh chị học ở đây là những người phi thường và chưa bao giờ có suy nghĩ sẽ trở thành người phi thường

như thế. Thời gian thấm thoát thoi đưa, tôi tính không bằng ba mẹ tôi tính. Ôi không! tôi đã khoác lên mình chiếc áo của học sinh trường Nguyễn Khuyến và năm nay tôi 18 rồi – cái độ tuổi sắp phải rời xa ngôi trường “*khét tiếng*” này, rời xa cái thời dành từng “*miếng ăn, manh áo*” với lũ bạn để bước vào cuộc đời đầy khó khăn và chông gai.

Với lời đồn ở giới showbiz, tôi từng nghĩ rằng vào Nguyễn Khuyến sẽ mất tuổi thơ. Ai dè là nó mất thật! Những lúc làm kiểm tra triền miên, áp lực học hành cứ dồn dập kéo đến tôi. Một phần thanh xuân của tôi khóa chặt lại trong ngôi trường này, lập đi lập lại như một dao động điều hòa. Nhưng những đứa cùng vào “*tù*”, cùng không có tuổi thơ như chúng tôi đã về

KỶ YẾU LỚP 12

cho nhau một bức tranh thanh xuân kì lạ nhưng “vô giá”. Nếu thanh xuân của tôi là một dải bảy sắc màu thì các cậu bạn chính là màu rực rỡ nhất.

Ở đây chúng tôi có anh em. Bạn nghĩ thế nào khi những người xa lạ có thể chơi với nhau thành một nhóm? Chắc là do duyên tiền định từ kiếp trước. Những lúc áp lực học hành, những lúc nhớ gia đình, những lúc bị bắt ở lại cuối tuần... luôn xuất hiện những người bạn cạnh bên tôi để động viên an ủi. Đâu phải ai cũng được trải qua cảm giác cùng nhau đi tắm, cùng nhau tổ chức sinh nhật vào 3 giờ sáng, cùng nhau đón giáng sinh....

Sau này, sẽ không còn những đêm thao thao bất tuyệt cùng với công thức Toán, Lí, Hóa; không còn những buổi sáng chui vào nhà vệ sinh để học bài, không còn những độ xuân về cùng xúm lại chép bài tập Tết... Những điều dường như bị coi là ác mộng sau mỗi sớm thức giấc đang dần trôi đi theo dòng chảy của thời gian. Trước khi bước chân vào ngôi trường này, có lẽ tôi và rất nhiều người ở đây sẽ không có ý nghĩ mình sẽ có cảm giác lưu luyến không muốn rời xa nhưng sao những ngày sắp xa nơi này đứa nào cũng thấy lưu luyến đến chạnh lòng!

Giờ phải kể đến gia làng của 12D5. Thầy Tân, một cái tên có vẻ khá nhạy cảm với chúng tôi. Khi nhắc đến có đứa thì sợ, đứa thì run cầm cập. Những lần thầy la, những lần lấy thước “đánh vào giày” do chúng tôi không học bài, làm đứa nào cũng vã mồ hôi hột. Nhưng chúng tôi biết thầy đang cố gắng vực chúng tôi dậy, định hướng lại ngay khi chúng tôi có biểu hiện của sự ăn chơi, sự sa sút trong học tập.

Sau những lần la mắng, thầy lại xoa đầu vỗ về “những đứa con” của mình, chúng tôi như có thêm động lực để vươn lên. Chúng tôi cảm nhận được sự quan tâm, tình thương của thầy đối với từng đứa. Một người thầy luôn kể cho chúng tôi nghe về những câu chuyện thầy đã trải qua, chúng rất dí dỏm, đáng yêu, đôi khi rất cảm động. Thầy muốn dạy cho chúng tôi những bài học của cuộc sống trước khi bước ra đường đời. Có câu nói của thầy mà khiến tôi rất trân trọng đến tận bây giờ “Mấy đứa ngồi đây không chỉ học cách bấm máy tính ra đáp án mà còn phải học cách sống, cách làm người nữa”. Tôi cảm thấy rất thương thầy không chỉ là việc thầy chưa có vợ mà phải làm “gà trống nuôi con” mà thầy còn rất hay bị trách mắng do những lỗi vi phạm của lớp chúng tôi. Nếu nói Nguyễn Khuyến là một “nhà tù” thì các giáo viên Quản nhiệm nói chung “già làng” lớp tôi nói riêng là những quản ngục nhiệt huyết và bao dung nhất hệ mặt trời này!

Tôi trách sao thời gian trôi nhanh quá, nó không cho tôi thêm thì giờ để cảm nhận mọi thứ xung quanh một cách chậm lại, nó chỉ để lại cho tôi những kỉ niệm. Chúng với tôi là một phần không thể thiếu trong cuộc sống. Tôi rất ghét sự chia ly. Nhưng đó là luật chơi thông thường của cuộc sống. Cuộc vui nào cũng sẽ kết thúc. Chỉ là giờ đây chúng tôi biết trân trọng và khắc ghi những khoảnh khắc thiêng liêng này. Cảm ơn các bạn – những mảnh ghép tuyệt vời của thanh xuân đã viết nên một bản tình ca rực rỡ tuổi 18 của tôi. Cái độ tuổi được ví như

NĂM HỌC 2020-2021

một cơn mưa rào chóng đến mà chóng đi. Sau này khi ra trường, chẳng còn có thể cùng nhau trải nghiệm nữa. Mỗi người ở một nơi, một công việc, một cuộc sống khác nhau. Chúng ta như những vị khách vãng lai, dừng lại cuộc đời nhau ở một khoảnh khắc nào đó, những người bên cạnh tôi thời thanh xuân có thể sẽ không còn cơ hội gặp nhau lần nào

nữa. Sau này, có ra sao thì đừng quên rằng thanh xuân của tôi là các cậu, là lớp học 12D5 này, là “già làng” luôn ân cần, lắng lắng dõi theo từng khoảnh khắc trưởng thành của chúng tôi.

Cảm ơn mọi người một lần nữa. Tôi rất vui vì đã được gặp, tiếp xúc và gắn bó những kỉ

niệm với thầy và các bạn. Chúc thầy thành công trên con đường “đưa đờ” và luôn mạnh khỏe. Chúc các cậu thành công trên chính sân khấu của cuộc đời mình. Dù muốn hay không nhưng phải diễn hết mình để sau này nhìn lại không hối tiếc, các cậu nhé! Tạm biệt và hẹn gặp lại một ngày không xa lắm! *“Hãy cho nhau những gì ta đang có, để mai này không có để cho nhau”*.

THANH TÂM – THẢO TÂM – 12D5

LỚP 12D6

TẬP THỂ LỚP 12D6 - NIÊN KHÓA 2020-2021

Hàng 1: Diễm Quỳnh, Vũ Hán Thùy Trang, Tú Anh, Kim Thoa, Hoàng Trang, Nhã Quỳnh, Nguyễn Thùy Trang, Bích Khuê, Thục Vân, Mỹ Nhung, Kim Anh, Minh Tâm, Gia Hà, Diệu Hiền, Minh Châu
Hàng 2: **Thầy Hòa Luân**, Công Quỳnh, Tuấn Anh, Thanh Tín, Bá Lộc, Văn Tiến, Thành Trung, Thế Anh, Việt Hùng, Quốc Trung, Hồng Vân, Minh Thảo, Trish Ngọc Hà, Lương Ngọc Hà
Hàng 3: Tuấn Hưng, Bùi Đức Huy, Quang Hậu, Quốc Cường, Tâm Toàn, Trọng Thành, Hiếu Nhân, Nguyễn Phúc, Trung Quân, Nguyễn Đức Huy, Minh Nhật, Đình Vinh, Hải Phượng, Hoàng Minh Minh Quân, Hữu Sơn

THANH XUÂN ĐẶC BIỆT Ở NGUYỄN KHUYẾN (12D6)

Khi nhắc tới THCS-THPT Nguyễn Khuyến, ai cũng nghĩ đó là một ngôi trường với kỉ luật thép, môi trường sống như quân đội, suốt ngày vùi đầu vào sách vở không biết đến thế giới bên ngoài... Khi nghe ba mẹ định hướng cho tôi vào trường, tôi cũng đã dành thời gian tìm hiểu và có chút lo sợ khi nghe những anh chị đi trước bảo rằng vào đó khổ lắm hay báo mạng cũng cho rằng đó là một ngôi trường khắc nghiệt.

Thế mà mới chân ướt chân ráo đầy ngỡ ngàng, thoáng chốc tôi đã là học sinh lớp 12 rồi, chỉ còn hơn trăm ngày nữa thôi là mình sẽ từ giã ngôi trường này, từ giã thời học sinh đầy kỉ niệm. Phải nói rằng tôi cũng khá may mắn khi tôi sinh ra ở thành phố, cũng ở gần trường Nguyễn Khuyến nên hai năm đầu tôi chỉ học bán trú, còn được về nhà, còn được ăn bữa tối với gia đình. Lên lớp 12, tôi cũng phải vào nội trú để việc học hành được thuận lợi. Lần đầu vào nội trú tuy nghe có vẻ xa lạ nhưng tôi lại làm quen rất nhanh. Trong nội trú có nhiều điều vui lắm, nhất là khi trong phòng có người biết chơi guitar để lúc rảnh rỗi lại hát hò cùng nhau. Thân thiết gần gũi với nhau suốt ngày nhưng chúng tôi cũng không tránh khỏi những lúc xảy ra xích mích cãi vã. Thế nhưng sau những lần như thế, tình anh em bạn bè lại thêm gắn kết hơn, hiểu nhau hơn.

Lớp tôi có vẻ là một lớp năng động – theo tôi nghĩ. Ở trên lớp cũng vui không kém gì ở nội trú, điều đó làm cho tôi cảm thấy thoải mái. Và không thể không kể đến cây hài của lớp như lớp trưởng Minh Quân – một người lãnh đạo lớp tài tình, có trách nhiệm với tính cách lạc quan yêu đời. Ngoài ra trong ban cán bộ lớp còn có Tú Anh – lớp phó học tập. Cứ nghĩ rằng

NĂM HỌC 2020-2021

lớp phó học tập phải gương mẫu đúng không? Thế nhưng lớp tôi có một lớp phó học tập đầy cá tính, tính tình vui vẻ hòa đồng, và đặc biệt là cũng giỡn không kém. Ngoài ra còn có Hữu Sơn, học sinh đứng đầu lớp, luôn nghiêm túc (nhưng khi có cuộc vui hay quậy phá gì cũng có mặt). Bên cạnh đó có thủ quỹ Nhã Quyên, hòa đồng vui vẻ, dễ gần (nhưng mà hay bị thầy nhắc về việc nói chuyện trong lớp). Lớp tôi có một bạn đặc biệt với chức vụ quyết định giờ học: Lớp phó bơm mực – Văn Tiến. Phải nói rằng đây là một nhân vật mang lại tiếng cười không kém gì lớp trưởng, Tiến đảm nhiệm những công việc như trang trí lớp, sửa sang lớp và một vài việc khác. Ngoài ra còn có rất nhiều những người bạn khác với vô vàn tính cách không giống nhau đã làm nên một tập thể 12D6 tuyệt vời này.

Nhân vật đặc biệt nhất, người mà tôi phải để ở dưới cùng và dành hết sự kính trọng đó là người cha – người thầy của lớp 12D6: Thầy Kiều Hòa Luân. Thầy là một nhà giáo cực kì tâm huyết, quan tâm tới học sinh hết mực, thật là khó để tìm thấy được một người Thầy thứ hai như vậy. Thầy có dáng vóc nhỏ nhắn, da hơi ngăm, khuôn

mặt đầy triu mến, luôn tận tụy với công việc, quan tâm tới học sinh quá nhiều cho nên thầy không có thời gian chăm sóc bản thân. Phải nói rằng lớp tôi hơi hiếu động, đôi lúc thầy còn nghĩ rằng mình đang quản nhiệm một lớp mẫu giáo. Cho nên cũng có lúc thầy phải la mắng... nhưng không ai trong chúng tôi giận thầy cả vì chúng tôi hiểu rằng thầy muốn chúng tôi trưởng thành hơn, tiến bộ về mọi mặt để sau này ra đời không bị vấp ngã. Cả đời này, tôi không thể quên được một người Thầy tâm huyết như thế, một người thầy luôn dành mọi thứ cho học sinh.

Chỉ còn hơn trăm ngày nữa chúng tôi sẽ đối đầu với kỳ thi quan trọng nhất của cuộc đời mình, đây cũng là những lời cuối cùng tôi muốn nhắn nhủ đến thành viên gia đình 12D6: Những ngày còn lại ở trường, chúng ta hãy ôn tập thật tốt, học hành chăm chỉ, chúng ta hãy cố lên, hãy tự tin vào bản thân, khi chúng ta đã làm chủ kiến thức thì không gì có thể làm khó được bản thân, hãy bước vào phòng thi và làm hết sức mình. Thầy Luân ơi! Em tin rằng tập thể lớp 12D6 chúng em sẽ cố gắng học tập thật tốt để kỳ thi cuối cùng này, chúng em sẽ không để thầy phải thất vọng, không phụ lòng những tháng ngày dạy dỗ của Thầy và để sau này khi về thăm lại trường, em có thể tự tin nói với thầy rằng: “Em đậu rồi”.

Cảm ơn tập thể 12D6 đã làm cho những trang sách thanh xuân của tôi trở nên tuyệt vời, cảm ơn ngôi trường Nguyễn Khuyến đã khiến cho những năm cấp ba của tôi trở nên đẹp đẽ và đáng nhớ. Cảm ơn tất cả!

BÙI ĐỨC HUY - 12D6

CÁC VỊ THẦN HÓA KIẾP

Chương 1: Năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì (Tú Anh)

- Bà ơi, cháu không ngủ được.

Cháu gái nhỏ dụi đầu vào tấm lưng còng của bà lấy hơi ngáp một cái thật dài.

- Cháu bà sao vậy? Con nít có tâm sự gì để mất ngủ cơ à?

- Thật đấy bà ơi, cháu cố nhắm mắt lại rồi nhưng mãi vẫn không ngủ được.

Đứa trẻ lại phụng phịu làm nũng với bà.

- Thôi được rồi, cháu nằm xuống đây, bà kể chuyện cho.

Đứa bé lại ngoan ngoãn nép vào lòng bà

- Cháu à, đời người vốn là kiếp luân hồi con người sinh ra lớn lên cuối cùng lại trở về với cát bụi. Trải qua một đời người nói dài cũng không dài, ngắn cũng không ngắn, nhưng mỗi người đều có một thứ được xem là tươi đẹp nhất đó là thời thanh xuân.

- Thanh xuân sao? Thanh xuân là sao vậy bà?

Đứa trẻ chỉ mới 4 tuổi làm sao biết thanh xuân là như thế nào, nhưng bà cụ thì khác bà đã đến bên kia con dốc của cuộc đời rồi, bà cũng có một thời để nhớ về, cái mà người ta gọi là thanh xuân đó.

- Mỗi người đều có một khái niệm về thanh xuân khác nhau. Với bà, mỗi khi nhắc tới hai từ thanh xuân, bà lại nhớ về mùa hè năm ấy, trên sân trường Nguyễn Khuyến đầy nắng và tiếng gió xào xạc qua những tán cây, 43 con người cùng khoác tay nhau, hét to những ước mơ những hoài bão, không ai biết trước được họ sẽ đi đến đâu nhưng nhiệt huyết của họ đối với những ước mơ đó không ai là không cảm nhận được.

Ngắt một hơi bà vuốt ve đầu đứa cháu yêu.

- 60 năm về trước thiên giới xảy ra một sự kiện vô cùng kinh khủng, các vị thần vì không làm đúng yêu cầu của thượng đế nên đã bị đày xuống trần gian, thần lớn thần nhỏ tổng cộng là 42 vị thần. Sau khi bị đày xuống trần gian để chiêm nghiệm, dù không mất kí ức của thần

nhưng đã mất đi tiên lực, không những thế còn bị biến thành những đứa nhóc 18 tuổi, rất không may cả 42 vị đều được tập trung lại cùng một lớp cùng một trường.

- Khoan đã! chẳng phải bà đang kể câu chuyện của bà sao? Cháu thắc mắc làm sao lại có cả thần tiên ở đó? Bà ơi! Cháu 4 tuổi nhưng cháu biết thần tiên ma quỷ vốn không tồn tại.

Nghe cháu gái nói vậy bà liền phì cười.

- Khiếp! Cháu có vẻ còn già hơn bà rồi. Có vẻ không gì có thể qua mặt bà cụ non này nhi, đây... rất khó tin đúng không? Ngay cả bà khi nhớ lại cũng vẫn cảm thấy nó như một giấc mơ vậy, nhưng tất cả đều là thật đấy. Con người, hồi ức tất cả đều vô cùng thật.

Vậy năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Thời gian tua ngược về 60 năm trước, lúc này trên thiên giới 42 vị thần được thượng đế triệu tập lại để cùng nhau thống nhất ý kiến về món quà cho học sinh 12 vào đại lễ trường thành sắp tới. Thế nhưng các thần không những không đưa ra một ý kiến nào hợp lý lại còn biến đại điện vốn trang nghiêm thành một “cái chợ”. Trong khi các thần đang hăng say những trận rap battle nảy lửa thì lúc này bên ngoài có tiếng “ầm” rất lớn. Ra là Thần Lôi Thôi đi tể và vô tình đã làm vỡ mất viên đá thần quý giá của Thượng đế.

Sau đó thì không có sau đó nữa chắc hẳn mọi người cũng đã biết được điều gì đã xảy ra nhi. Thượng đế đã phạt các thần bằng cách đày xuống trần gian để kiểm điểm. Từ đó, dưới hình hài là những cô cậu học trò, 42 vị thần cùng một người phạm đã tạo cùng nhau tạo nên một kí ức thanh xuân ấm áp – lớp 12D6 Trường THCS-THPT Nguyễn Khuyến.

Chương 2: Cậu là thanh xuân của tớ (Mỹ Nhung)

Vào bữa tiệc tất niên cuối năm, tất cả thành viên 12D6 ngồi lại bên nhau quanh đống lửa, cùng nhau chia sẻ lại những kỉ niệm vui buồn trong tám tháng vừa qua. Ai nấy cũng háo

hức để kể lại câu chuyện của mình. Thần (Nhã Quyên) liền xung phong kể ngay: “Vào sinh nhật tuổi 17, 18 của mình không được đón cùng người thân nhưng bù lại mình được đón nhận tình cảm từ gia đình thứ hai – 12D6 bên cạnh. Những lời chúc, những tấm thiệp, những món quà nhỏ nhoi (bịch bánh, chai nước) cũng làm mình cảm thấy hạnh phúc rồi.” Thần khác (Văn Tiến): “Chắc là mấy bạn cũng không quên được những khoảnh khắc chiến thắng của lớp mình. Vào dịp 20/11 trường đã tổ chức thi đấu bóng đá cho ba khối lớp. Lớp mình đã xuất sắc vượt qua nhiều đối thủ nặng kí để đi đến trận chung kết. Nhưng chỉ thiếu may mắn một chút nên là tụi mình đã thua, thua không có nghĩa là thất bại, các bạn đã chiến thắng bản thân, đã thi đấu hết sức mình. Trong lòng ai cũng man mác buồn, thế là tụi con gái làm một món quà nhỏ là những bức thư để khích lệ tinh thần đội bóng.”. Tuấn Hưng làm về mặt thần thần bí bí lấy hộp quà thủ công được “ché biến” từ hộp khăn giấy từ sau lưng ra: “Xem nè báu vật của tụi tui đó”. Rồi từng đưa bóc lá thư ra đọc. Mặt đưa nào cũng rục lên như thấy được tiền nhưng thật ra là ai cũng đang xúc động khi đọc được những lời động viên đáng yêu từ mấy bạn. Sau ngày hôm đó, lớp chúng mình trở nên đoàn kết và gần gũi hơn.

Thần khác (Minh Quân): “Học thì không bằng ai, nhưng về chuyện ăn uống thì không ai bằng tụi mình. Nhớ nhất là vào tiết Sĩ, Địa, tụi tui lén truyền bánh, truyền kẹo cho nhau. Đứa nào có đồ ăn là cả đám lại giành giật nhau”. Hữu Sơn: “Có lần ông bị đóng phạt vì bị cô

Sinh bắt ăn trong tiết nữa”.

Thần khác (Thục Vân): “Có nhiều lần tụi mình làm thầy Luân buồn, thầy lo lắng”. Bỗng tất cả mọi người im lặng...

Không gian bỗng dưng chùng xuống... kì lạ. Thấy vậy Nhã Quyên lại khua tay chỉ về góc cây bàng trước phòng giám thị:

- Thôi được rồi mọi người chúng ta ngồi xuống đây và cùng nhau nói ra nguyện

vọng của bản thân khi trưởng thành nhé.

Thế là cả 43 người chúng tôi xếp thành vòng tròn lớn khoác tay nhau cùng nói lên những ước mơ những hoài bão.

Chương cuối: Hơn cả gia đình (Tú Anh)

Bà cụ thấy đứa cháu gái đã ngủ lúc nào không hay, bà khẽ vuốt ve đứa bé đang cuộn lại trong lòng bà như một chú mèo con. Giấc ngủ của đứa cháu êm đềm và ấm áp như cái cách bà đã sống và đắm chìm trong một thời tươi trẻ ấy. Vốn dĩ thanh xuân của bà đẹp như vậy là nhờ các cậu ấy những thành viên trong tập thể lớp 12D6 và cả người Thầy mà cả đời vốn không thể nào quên được. Đến cuối cùng, tất cả để lại không chỉ là một hoài ức thanh xuân tươi đẹp mà hơn hết cái chúng tôi có được đó là một gia đình hạnh phúc.

TÚ ANH- MỸ NHUNG – 12D6

Hàng 1: Thùy Trang, Gia Linh, Xuân Vy, Thùy Dương, Trà My, Khả Tú, Giao Uyên, Trúc Quỳnh, Thu Thảo Thanh Hương, Thái Ngân, Việt Nhật, Hà Vy, Hải Anh
Hàng 2: Hoàng Đức, Phú Trọng, Đoàn Hậu, Thùy Dung, Nguyệt Hân, Huỳnh Như, Minh Yên, Thiên Ngọc, Như Khanh, Khánh Quyên, Minh Châu, Minh Đăng, Long Nhật, Minh Trí, **Thầy Huỳnh**
Hàng 3: Xuân Thành, Quốc Bình, Tiến Phương, Đức Trung, Minh Thành, Anh Hào, Đăng Phúc, Thành Long, Vương Quyên, Hoàng Thành, Nhật Anh, Huy Đức, Hoàng Long, Phước Thành, Ngọc An, Thanh Tùng

KỶ NIỆM LỚP TÔI

Sau đây là những dòng kỷ yếu của tập thể lớp 12D7 niên khóa 2020-2021, được viết bởi một người có thể xem như là thành viên gia nhập vào đại gia đình này muộn nhất. Để mọi người có thể thấy rằng, thời gian không phải là một vấn đề quá đỗi nghiêm trọng, chỉ cần có đủ tình yêu dành cho nhau, một tập thể sẽ có đủ điều kiện để lớn mạnh, lớn mạnh giống như thầy Huỳnh – người cha của đàn con 12D7 vậy.

Trang kỉ yếu này của lớp, chúng em không muốn nó tràn ngập quá nhiều nước mắt với những nỗi buồn khi chia tay trường lớp, bạn bè, thầy cô và khoảng không gian đầm ấm đã luôn ôm ấp chúng ta... Tất cả những điều đó, mỗi người đều trải nghiệm. Kỷ yếu là trang sách mà tất cả mọi người đều có thể nhìn lại sau khi nói lời tạm biệt với thầy Huỳnh, với 12D7, với Nguyễn Khuyến. Cho nên, chúng em muốn nó thật vui vẻ, giống như những kỉ niệm riêng của từng cá nhân, nhưng cũng là kỉ niệm chung của cả lớp. Sau đây, những dòng nhật kí nóng hổi của lớp 12D7 được ghi lại:

- Trang 1: Sau khi ra trường, có thể sẽ rất lâu để *“những người con ngoan”* của 12D7 có thể quên được những lần la mắng, buồn rầu thấp thỏm của *“người cha”* quản nhiệm của chúng em. Vâng, bất kể là tội gì cũng có thể được liệt vào *“sổ đen”* và chờ bị phạt: ngủ gật, ra chơi vào trễ, đi học muộn, làm việc riêng, không đeo khẩu trang, lên bảng không làm được bài... Mặc dù, buồn thì có buồn thật, nhưng đương nhiên, *“thương cho roi cho vọt, ghét cho ngọt cho bùi”*, lớp D7 thích ngọt bùi nên cảm ơn thầy Huỳnh – người đã luôn dẫn dắt, tận tâm tận lực vì tập thể lớp. Một người thầy đáng yêu và đáng quý!

LỚP 12D8

Hàng 1: **Thầy Huy**, Phương Thảo, Khánh An, Kim Quyên, Hồ Giao, Khánh Đoàn, Quế Anh, Mai An, Huỳnh Nhi, Quý Hương, Thúy Quỳnh
Hàng 2: Hoàng Hải, Anh Khởi, Trúc Vy, Thanh Ngân, Võ Giao, Gia Nguyễn, Thanh Trúc, Linh Đan, Ngọc Huệ, Tuyết Nhi, Bảo Trinh, Thúy An, Thảo Phương
Hàng 3: Bình Nguyễn, Đỗ Hải, Thiên Lộc, Hoàng Anh, Nhật Chương, Xuân Hoàng, Đình Quý
Hàng 4: Tấn Đạt, Văn Nguyễn, Xuân Tùng, Hoàng Quân, Hiếu Minh, Hoàng Nam, Seong, Hữu Nguyễn, Anh Khoa, Minh Tuấn, Hoàng Huy, Đức Tuấn

GỬI MẸ CỦA CON

*“Sài Gòn nhiều vội vã
Bỗng nhớ về mẹ cha
Những người tuy cách xa
Vẫn nhớ thương về ta”*

Mẹ ạ, những buổi chiều khi tan học, khi nhìn thấy những bạn khác được ba mẹ lên thăm đã khiến trong con dâng lên nỗi nhớ gia đình, nhớ mẹ – người phụ nữ tuyệt vời của con. Mẹ à, thoáng đó đã ba năm rồi mẹ nhỉ, mới ngày nào con còn là cậu bé chập chững vào lớp 10 mà giờ đây con đã sắp bước qua một trang khác của cuộc đời. Trang ấy bắt đầu từ 18, cái tuổi có những đổi thay và phát triển về tinh thần lẫn thể chất.

Mẹ à, có rất nhiều điều con muốn thổ lộ với mẹ. Năm nay con đã lớn thêm một tuổi, nhưng mẹ lại già thêm. Con đi học xa, không như lúc trước giúp mẹ đỡ công việc nhà, con chỉ mong mẹ làm việc đừng quá sức bởi hình như con thấy mẹ bệnh

KỶ YẾU LỚP 12

hiều hơn trước thì phải. Con đâu biết mẹ làm cực đến thế là vì con, tương lai của chị em con nhưng mẹ hãy gắng giữ gìn sức khỏe của mình đừng thức khuya, trễ quá nhé mẹ.

Mẹ ạ, năm nay là năm cuối cấp rồi, sẽ là một năm con định hướng nghề nghiệp và tương lai của con, con biết mẹ rất lo lắng cho con nhưng mẹ hãy cố gắng giữ tinh thần thoải mái và chú ý đến bản thân nhiều hơn nhé mẹ. Thời gian đã làm tàn phai nhan sắc lẫn tuổi xuân của mẹ. Mỗi tháng về, con lại thấy tóc mẹ lấm tấm sợi bạc, nhưng mẹ ơi không sao cả, mẹ vẫn thế, mẹ vẫn là mẹ của chị em con. Ôi đôi bàn tay chai sần, đầy những vết bong của mẹ, mà tay con sao lại mềm mại thế nhỉ? Vì mẹ đã đỡ đàn làm việc vất vả để nuôi con, để con đi học, mẹ nhọc nhằn quá mẹ ạ, tay con càng mềm mại bao nhiêu thì sự hy sinh và vất vả của mẹ bấy nhiêu. Mỗi lần con nắm lấy đôi bàn tay ấy con rất muốn nói với mẹ: *“Mẹ tuyệt vời quá mẹ ạ, bàn tay mẹ ấm lắm, dễ chịu lắm, mẹ con vất vả quá, hy sinh quá.”* Mỗi lần con về nhà con thấy mẹ vui lắm, nhưng hồi đó về nhà, con chỉ biết để mắt nhìn vào điện thoại, không chia sẻ với mẹ được nhiều. Đến khi con học lớp 12, thời gian về ít hơn, con lại nhớ đến những lúc con đã bỏ lỡ rất nhiều thứ với mẹ. Nhưng thời gian cứ qua đi và sẽ chẳng bao giờ có thể quay lại để hối tiếc một điều gì và cũng có thể khi học lớp 12, con mới cảm nhận rõ hơn về tình cảm của mẹ, sự bao dung che chở của mẹ dành cho con.

*“Ai thương ta nhiều nhất
Ai luôn dõi theo ta
Đâu sai làm vấp ngã
Vẫn tha thứ cho ta”*

Con biết mẹ thương con nhiều lắm, nhưng đã bao lần con cãi lời mẹ làm mẹ buồn, thất vọng về con, bởi lúc đó con thiếu suy nghĩ và chưa đủ trưởng thành để nhận ra nhiều điều. Mẹ ạ, con xin lỗi mẹ, xin lỗi mẹ vì những lần như thế, xin lỗi mẹ vì làm mẹ thất vọng. Con biết những lúc như thế là mẹ không ngủ được, buồn và lo lắng cho con rất nhiều; bởi vậy sức khỏe mẹ cũng yếu đi. Đó cũng một phần do con, do sự bướng bỉnh của con mà ra. Mẹ ơi, bây giờ con đã lớn, nhưng lớn thì sao chứ? Bởi trong lòng những người làm cha mẹ, con cái có lớn thế nào vẫn chỉ là một đứa trẻ thôi. Nhưng con sẽ cố gắng thay đổi mình; trưởng thành hơn, chín chắn và ít làm mẹ buồn hơn!

Đứa con như con được lớn lên trong tình thương và nuôi dưỡng của mẹ. Con xin cảm ơn mẹ – người phụ nữ tuyệt vời của con.

*“Cảm ơn mẹ vì tình thương cao cả
Dành tất cả điều đẹp nhất cho con
Cảm ơn mẹ vì hy sinh tất cả
Nuôi con lớn hình hài một con người
Cảm ơn mẹ vì những lời đã dạy
Khắc trong tim nhớ mãi những lời hay
Và xin lỗi những lần con thơ dại
Làm mẹ buồn tất cả bởi vì con.”*

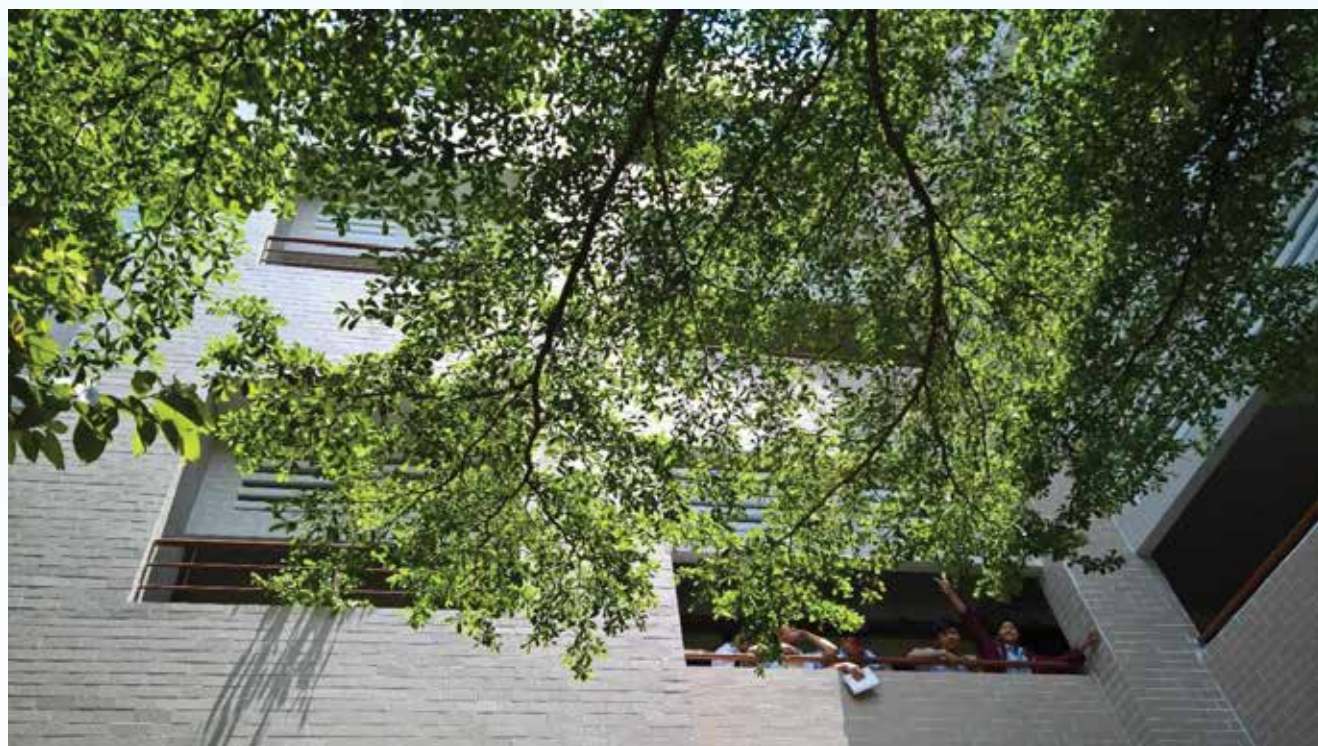

Mẹ ạ, đã lâu rồi con chưa nói lời yêu mẹ, có lẽ đó là bởi vì sự ngại ngùng của lứa tuổi mới lớn hay bởi vì con đi học xa nên có quá ít thời gian gặp mẹ. Trên tất cả, bây giờ con chỉ muốn nói “con yêu mẹ rất nhiều”

*“Trăng cũng tròn lại khuyết
Hoa cũng đổi màu tàn
Chỉ tình con tha thiết
Yêu mẹ hiền của con”.*

NGUYỄN TẤN ĐẠT -12D8

THÁNG NĂM ẤY

Hơn ba tháng nữa, ta xa nhau rồi,
Này D8 ơi, sao mà nhanh thế,
Nhớ ngày mới vào, ta nào hẹn trước,
Nhưng giờ đây lại thành một gia đình.

Gia đình chúng ta như một vườn hoa,
Ai ai cũng giỏi, cũng xinh, tất cả,
“Ba” Huy kính yêu là Thầy chủ nhiệm,
Tận tụy, chăm sóc cho từng bông hoa.

Bông hoa Lớp trưởng Quế Anh,
Thông minh, bản lĩnh ai mà không mê.
Song Hải thì học khởi chê,
Các môn đều giỏi mọi người phục ghê!

Hữu Nguyễn, Đức Tuấn hai bạn cùng bàn,
Ngày ngày cày cuốc quyết vào Trường Y.
Hoàng Nam, Hồng Quân đáng dáp cao khêu,
Người môi chúm chím, người thì mê banh.

Đến từ Vĩnh Cửu Hữu Minh,
Học giỏi, mặt lạnh, là chàng hot boy.
Phương, Thảo giao võ bạn hiền,
Hai cô mới gặp đã thành tri âm,

Xuân Hoàng chàng lính tương lai,

KỶ YẾU LỚP 12

*Học viện Quân y ước mơ bước vào.
Khánh Đoan chỉ thích ăn ăn...
Chủ vừa “bánh tráng” chính là nàng ta.*

*Hoàng Huy, Nhi “bầm” thương ghê,
D2 chuyển xuống thân thương quá chừng.
Hồ Giao, Kim Quyên tên sáng bừng bừng,
Người thì bản lĩnh, người thì xinh tươi.*

*Quý Hương cô gái miền Trung,
Công, dung, ngôn hạnh đã là bản năng.
Chàng Tùng, chàng Tuấn, chàng Khôi,
Ba chàng Y, Dược cùng nhau quyết vào.*

*Đình Quý, Tân Đạt cùng Tôi (Thiên Lộc),
Lập tổ “nói chuyện” với chàng Hoàng Quân.
Trúc Vy cô bé đôi hồn.
Đông đà, đông đánh lại hay giận hờn.
Thanh Ngân cô bé bàn trên,
Cute, xinh đẹp, dịu dàng quá đi.*

*Bình Nguyên, Văn Nguyễn hai chàng,
Cứ làm thầy giận lại càng thấy buồn.
Hoàng Anh, Thanh Trúc IELTS,
Môn Anh trong lớp không ai sánh bằng.*

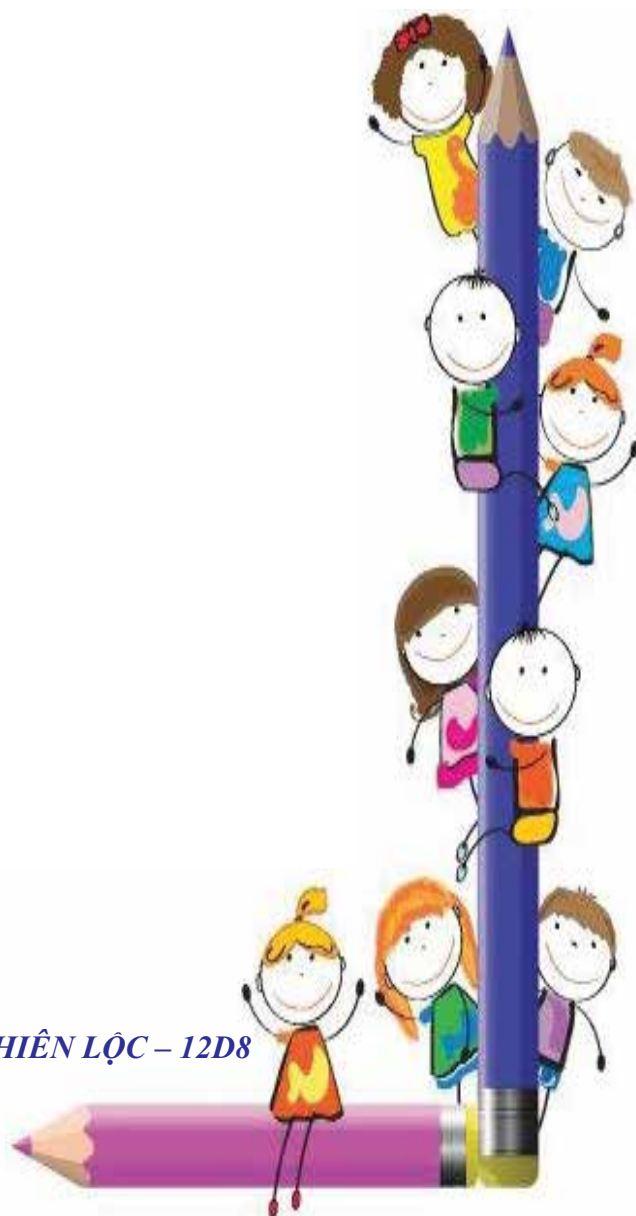
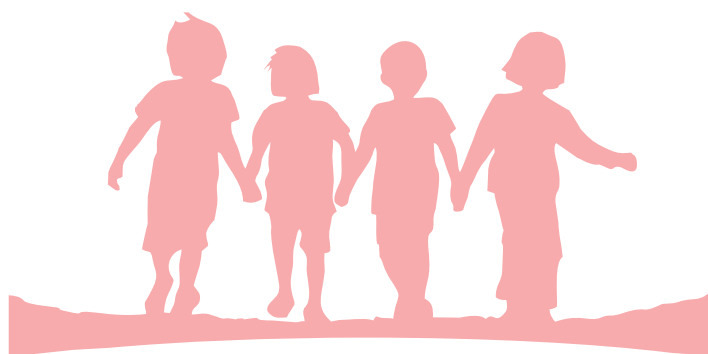
*Nhí nhánh Ngọc Huệ hiền lành,
Có đôi mắt biếc tựa dòng sông xanh.
Chàng trai Hàn Quốc Seong,
Nét đẹp Đông á biệt danh Nam thần.*

*Kể Tôi là chàng Anh Khoa,
Danh hài của lớp nói chuyện khôì chê.
Bàn trên là bạn Bảo Trinh,
Hòa đồng chịu khó như nàng Tuyết Nhi.*

*Ngồi đầu là chàng Nhật Chương,
Good boy tốt bụng bao dung ân tình.
Cuối cùng là Chị Thúy Quỳnh,
Xinh xinh học giỏi ai mà không si.*

*Những điều cuối Tôi xin ghi,
Cho bao hi vọng bọn mình hôm nay,
Sẽ không quên phút giây này,
Bạn bè ơi nhớ mãi đẹp thay tâm lòng!*

ĐÌNH NGỌC THIÊN LỘC – 12D8

HAI NGƯỜI CHA

Khi cầm bút viết những dòng này, trong tôi tồn tại những cảm xúc khó nói thành lời. Bởi lẽ chưa đầy 5 tháng nữa chúng tôi sẽ phải nói lời tạm biệt với mái nhà Nguyễn Khuyến.

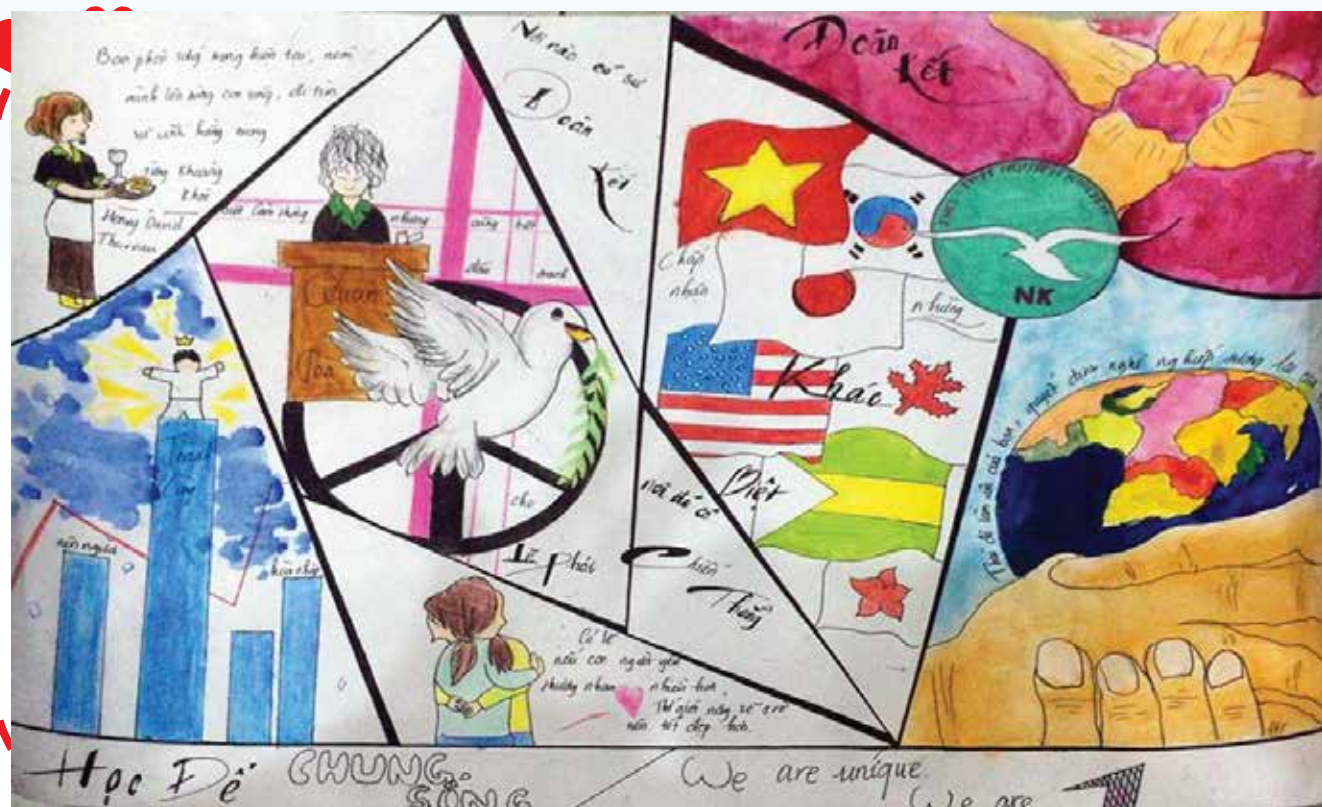
Kể ra cũng nhanh thật, mới ngày nào tôi còn là một đứa ngang bướng, dờ dờ ương ương, suốt ngày mè nheo hay khóc lóc rồi làm đủ thứ trò để ba mẹ tôi có thể thay đổi quyết định cho vào học ở Nguyễn Khuyến. Lúc ấy, trong đầu tôi chỉ toàn là những lời đồn đại như “*kỉ luật thép*” hay “*một nhà tù nghiêm ngặt*” về ngôi trường mà tôi chuẩn bị theo học. Một đứa hai năm trước với suy nghĩ giản đơn như thế, đâu biết rằng bây giờ mình sắp phải rời xa nơi này. Tôi ngậm ngùi bởi Nguyễn Khuyến đã cho tôi quá nhiều điều tuyệt vời, một thanh xuân trọn vẹn mà có lẽ tôi sẽ không bao giờ tìm lại được! Nguyễn Khuyến cho tôi thấy được tình bạn, tình thầy cô thật chân thành, thật sâu sắc theo đúng nghĩa. Điều ấy càng đặc biệt hơn khi tôi lên lớp 12, bởi thời gian gắn bó và được làm việc cùng nhau nhiều hơn khiến cho tôi thấy họ càng tuyệt vời đến nhường nào!

Lớp tôi – 12D9 nằm gọn lỏn ở giữa dãy lầu hai. Điều đặc biệt làm nên lớp 12D9 này chính là hai người thầy Quản nhiệm đầy trách nhiệm mà chúng tôi biết ơn vô cùng. Người thầy đầu tiên, người đảm nhiệm lớp tôi kể từ khóa hè là thầy Đặng Tuấn Hưng, thầy là một người anh – một người bạn. Thầy là người có nhiệt huyết cháy bỏng nhất mà tôi từng gặp. Thầy dù dốt và chỉ dạy cho chúng tôi biết về bộ môn Vật lý 12 hóc búa qua những giờ giảng hay những bài power point mà thầy đã kì công chuẩn bị. Điều tôi thấy được ở thầy là sức trẻ, năng động và cái tâm yêu thương. Thầy tận tình với từng đứa học trò của mình, chỉ dạy từng li, từng tí dù

KỶ YẾU LỚP 12

là bài dễ nhất. Chúng tôi không chỉ được dạy những kiến thức gói gọn trong sách vở mà còn được dạy những bài học từ chính cuộc đời của thầy. Có khi, đó là những câu chuyện của thời sinh viên hay đôi lúc chỉ là những hành động đúng đắn cần thiết mà chúng tôi cần phải có sau khi ra trường.

Người thầy thứ hai chính là thầy Võ Quang Vinh. Thầy nhận lớp và làm Quản nhiệm chính của lớp tôi sau này và mang đến cho đám chúng tôi vô vàn điều bất ngờ. Bất ngờ là bởi

phong cách dạy của thầy mang đậm chất “NK prison” – thầy được mệnh danh là đáng sợ nhất kinh khủng nhất khối 12. Nhưng chính sự nghiêm khắc ấy đã giúp chúng tôi ngày càng tiến bộ hơn, kể cả trong việc học và đạo đức. Bởi thế có mấy đứa lớp khác bảo lớp 12D9 chúng tôi chẳng cần học nhiều, chỉ cần nghe thầy mắng thôi cũng giỏi. Một người tưởng chừng như có thể thét ra lửa ấy nhưng tận sâu bên trong là sự kiên trì, sự mềm dẻo và bao dung. Có lần thầy học thuộc sơ yếu lí lịch của từng đứa chỉ để hiểu rõ hơn về học trò của mình. Trong lớp, thầy quan sát tỉ mỉ hành động của từng đứa một để khi có lơ là việc học hay phát biểu linh tinh thì chúng tôi vào tầm ngắm của thầy ngay. Thầy chỉnh chúng tôi từng chút một vì thầy cho rằng hoàn thiện về đạo đức mới có thể sẵn sàng tiếp nhận tri thức. “Số D không phải là một thứ ấn định con người, các em đều có thể tự nỗ lực, tiến bộ hơn để tạo ra những giá trị tuyệt vời trong học tập”. Đó là lời thầy nói để động viên và tiếp thêm sức mạnh cho chúng tôi từng ngày, ...

Qua những dòng kỷ yếu này, tôi muốn dành lời cảm ơn tới những thầy cô ở Nguyễn Khuyến – những con người đã dành cả cuộc đời của họ để ươm mầm, nuôi dưỡng các thế hệ học sinh Nguyễn Khuyến. Thầy cô đã cho chúng tôi một sức mạnh phi thường để những cánh chim bằng có thể vững cánh bay trên con đường đời phía trước.

Lưu Thị Thanh Tuyền

LỚP TÔI

Tôi viết lời tâm sự gửi về đây,
Tay cầm bút cay cay sống mũi,
Về Nguyễn Khuyến một thời trong kỷ niệm,
Tiếng cười vang vọng mãi trong tim.

Chúng tôi gặp nhau, 12D9
Bốn ba cá thể, mỗi người một phương,
Chung một lớp, như một gia đình nhỏ,
Mỗi người một kiêu, ấy thế mà lại thương.

Có những thứ luôn cần phải thấu hiểu,
Rằng ở nội trú, thiếu muôn điều,
Người ta thương nhau, chia củ sắn,
Lớp mình thương đến cái gì cũng chia.

Chia quà, chia vở, chia quần áo,
Khi khốn khó giúp đỡ chẳng lẩn tẩn,
Đoàn kết tốt, vất vả cũng chẳng sao,
Có bè bạn, nề hà chi giông bão?

Bạn bè tốt, cùng bảo ban nhau học,
Gặp bài khó, “mày ơi nhớ giúp tao!”
Thế Nam cân tuốt cả Hoá, Toán,
Anh văn, Sang cân cả Mỹ lẫn Âu.

Vật lý mười hai nhiều hiểm hóc,
Nhưng lo chi vì đã có Cảnh Nguyên.
Ngữ văn, sông Đà không sợ chìm,
Câu chữ, thuyền phao, Tuyền lo tất.

Tuổi học trò nhất quý nhì ma,
Hai thầy la đến rất cô ra,
Mười ba môn, thi đại học gần kề,
Lời thầy khuyên, gắng nghe đừng cãi!

Thời gian thoăn thoắt tựa thoi đưa,
Hải âu đã đến ngày tung cánh,
Liệu ai nhớ, ai quên miền kí ức
Một thời áo trắng thuở ngây thơ.

Nguyễn Hữu Phúc - 12D9

KỶ YẾU LỚP 12

TÂM TÌNH

Âm vang nô đùa qua then cửa

Phượng đỏ sân trường sáng rực muôn nơi,
Bỗng chợt nhận ra năm nay tôi mười tám,
Vậy là đến lúc phải chia xa.

Thời học sinh ôi biết bao gian khổ,
Lớp mười hai khắc lên lời nhắc nhở,
Của thầy cô, cha mẹ, hết lo chơi!

Năm học hành, ngủ chung cùng sách vở,
Bao bạn bè luôn cạnh bên che chở,
Tuổi thanh xuân hùng hực cháy,

Ý chí học tập trong tim không ngừng cháy...

Kiến thức có, một phần do người cha ấy,
Người đã mở đường dẫn lối đến thành công.

Thầy tôi không sang quý, vàng ròng,

Vẫn cao thượng, chất phác từ bên trong,

Luôn dạy tôi học tập là trên hết,

Thi xong rồi, thầy sẽ thấy thành công.

Thầy tôi luôn chu toàn mọi thứ,

Nhưng vài lần vẫn hụt hẫng do đâu?

Lo âu nhọc nhằn, nhòe quầng mắt,

NĂM HỌC 2020-2021

Nghĩ chuyện học hành vất vả của đàn con
Chỉ mong sao D10 vinh quang đến,
Ca khúc khai hoàn không phí công “thương”.

HÀ VŨ -12D10

KỶ YẾU LỚP 12

Hàng 1: Quang Hưng, Đăng Khoa, Tuấn Hưng, Ngọc Đình, Hoàng Phát, Quốc Đạt, Anh Thiện, Phúc Vinh, Trọng Vũ, Đình Sơn, Thanh Phương, Văn Hưng, Quang Huy
Hàng 2: **Thầy Quốc**, Lê Mạnh, Vinh Thuận, Đức Huy, Đức Hiếu, Mỹ Tâm, Gia Hà, Tuấn Nguyễn, Minh Tiến, Tuấn Khanh, Phú Vinh, Vũ Sơn, **Thầy Vinh**
Hàng 3: Diễm Hương, Triệu Như, An Phúc, Diễm Quỳnh, Trương Quỳnh Anh, Minh Uyên, Cẩm Vân, Khánh Linh, Mỹ Duyên, Bảo Trân, Bảo Ngọc, Phương Uyên, Hồng Ngọc, Ngọc My, Vũ Quỳnh Anh

Lời Tri Ân

Thời gian thấm thoát thoi đưa, thế là đã gần ba năm chúng tôi được học dưới mái trường THCS - THPT Nguyễn Khuyến – ba năm chúng tôi gắn bó, trưởng thành dưới vòng tay yêu thương cùng sự dìu dắt tận tình của thầy cô. Tất cả chúng tôi, những đứa học trò của các thầy cô, đều cảm thấy mình thật sự may mắn và tự hào khi được sống và học tập dưới mái nhà chung này. Nơi đây, chúng tôi đã được thầy cô trang bị cho một nền tảng kiến thức vững chắc để bước vào đời. Có những bài học hay, nhẹ nhàng và sâu lắng, cũng có những kiến thức khô khan, cứng nhắc. Thế nhưng chỉ ngày mai thôi, chúng tôi sẽ bước vào đời với hành trang là những bài học thầy dạy, là những lời chỉ bảo của cô.

Thầy cô đã cống hiến cả cuộc đời mình cho chúng tôi, vẫn ngày đêm trăn trở với tương lai của những đứa học trò bé bỏng. Chúng tôi biết rằng, có thể đôi lúc chúng tôi thật bướng, thật lười làm thầy cô buồn lòng nhưng tôi luôn biết rằng thầy cô vẫn sẵn sàng tha thứ cho những lỗi lầm đó. Bởi trong sâu thẳm sự nghiêm khắc ấy, chúng tôi vẫn cảm nhận được sự độ lượng, bao dung của thầy cùng sự dịu dàng, ân cần của cô. Rồi thì những đêm thức trắng bên trang giáo án, những buổi chiều trong cơn mưa xối xả, thầy cô đến trường cho kịp giờ lên lớp, chúng tôi nào hay biết. Chính vì những điều đó, chính lúc này, hơn bao giờ hết, chúng tôi yêu những trang giáo án, những hạt bụi phấn rơi rớt trên tóc thầy, bởi nó xuất phát từ lòng yêu nghề, sự khát khao cống hiến, ý thức trách nhiệm sâu sắc của những trái tim luôn bồi hồi nhịp đập trước sự thành bại của chúng tôi. Xin cho chúng tôi một lần nữa được gọi tên các thầy, các cô bằng một sự trân trọng và biết ơn sâu sắc nhất để cho những âm thanh ấy vang vọng mãi trong tâm hồn chúng tôi trên những bước đường gian nan phía trước.

NĂM HỌC 2020-2021

Với các bạn học sinh, ba năm học chung không phải khoảng thời gian ngắn nhưng cũng chưa đủ dài để tất cả chúng ta hiểu hết về nhau. Những phút giây trôi qua đều đáng trân trọng và sẽ khiến ta tiếc nuối nếu không đưa tay nắm giữ. Nhớ lắm những giây phút bạn bè bên nhau với biết bao kỉ niệm, nhớ những lần hội thảo ở trường với từng tiếng reo hò đến khàn giọng, nhớ những buổi sinh hoạt ngoại khóa ngoài trời đầy ắp tiếng cười. Những ngày tháng cuối cùng của đời học sinh sắp trôi qua đã để lại trong lòng người bao nỗi nhớ thương. Thế nên hãy trân

trọng từng giây phút bên nhau bởi lẽ không ai có thể lấy lại thời gian đã mất dù chỉ một giây. Rồi mai đây bước chân ra khỏi mái trường Nguyễn Khuyến thân yêu, ta sẽ mãi nhớ về nơi chốn cũ đầy ắp kỉ niệm tuổi học trò. Cuộc sống ngoài kia ồn ào, xô bồ dễ khiến ta mệt mỏi. Và đôi khi giữa tất bật của những lo toan đời thường ta chợt lắng lòng mình lại để nhớ về một thời hồn nhiên, tinh nghịch. Lời sau cùng, mình chúc các bạn thành công và hạnh phúc trong cuộc sống các bạn nhé! Chúc mọi điều tốt lành sẽ đến với những người bạn thân yêu của mình.

Giờ đây sắp xa trường rồi, nhiều đứa trong chúng tôi đã ước gì thời gian quay trở lại, dù chỉ một lần thôi, để lại được lần nữa là học trò của thầy cô, lần nữa được yêu thương, được quan tâm và thậm chí là la rầy... Ước gì thời gian hãy ngừng trôi để có thể biến nơi đây thành mãi mãi... Biết rằng điều đó là không thể, chúng tôi chỉ biết cố gắng hết sức trong những Kỳ thi quan trọng phía trước để những công sức của thầy cô không trở nên vô ích, để đâu đó nơi cuối hành trình thầy cô vẫn có thể mỉm cười tự hào vì chúng tôi.

ĐỖ PHẠM MỸ DUYÊN – 12D11

KỶ YẾU LỚP 12

GỬI CHÚNG TA TUỔI 18

Chào chúng ta tuổi 18!

Chẳng còn bao lâu nữa, tụi mình sẽ rời xa nơi đây, rời xa mái trường, thầy cô, bạn bè. Ba năm trôi qua như một cái chớp mắt. Có lẽ trong suốt những năm đi học thì năm học lớp 12 nói riêng và 3 năm cấp ba nói chung là khoảng thời gian mà tôi nhớ nhất. Chẳng biết vì đây là lúc tôi nhận ra giá trị của việc học với cuộc đời này, là lúc tôi chập chững rời xa gia đình và chạm với xã hội hay đây là khoảng thời gian vui vẻ nhất mà tôi từng trải qua với họ – những người tưởng chừng như xa lạ nhưng lại gắn bó với nhau như gia đình – gia đình Nguyễn Khuyến.

Sẽ có rất nhiều người bất ngờ khi biết lý do tôi có mặt ở Nguyễn Khuyến. Không phải tôi tình nguyện nhưng cũng không hẳn là bị ép buộc. Đúng hơn là tôi thua cá cược với mẹ trong một trò chơi. Có khoảng thời gian tôi đã rất hối hận vì lời cá cược ấy. Bạn biết Nguyễn Khuyến là nơi thế nào mà. Không điện thoại, chẳng yêu đương, vô vàn áp lực học tập, nỗi buồn xa gia đình và tí ti điều khác về Nguyễn Khuyến. Thế nhưng bây giờ, khi nhìn lại khoảng thời gian qua, tôi cảm thấy thật “*may mắn*” khi thua cuộc.

Những ngày mới vào trường thì cũng rất bình thường thôi, đôi lúc sẽ lạ lẫm với cuộc sống mới nhưng khi đã thích nghi được với nó thì đây cũng chính là lúc tôi biết được mình muốn học ở trường như thế nào. Cuối cùng, tôi đã được nhận vào học chính thức ở trường. Cuộc gọi về nhà báo tin: “*Mẹ ơi, con làm được rồi, con được nhận vào Nguyễn Khuyến rồi mẹ ơi!*” Có lẽ, đó là khoảnh khắc mà tôi không thể nào quên. Lần đầu tôi thấy mẹ vui đến thế. Nếu bạn không phải người quá xuất sắc như tôi chắc bạn sẽ hiểu giây phút ấy. Đúng không? Kết

thúc khóa hè ở Nguyễn Khuyến, niềm vui có, nỗi buồn chia tay bạn bè cũng có. Nhưng sau “*chuyến đi*” ấy, tôi tin rằng chúng ta ai cũng có bài học cho riêng mình.

Tôi đã được nghe rất nhiều trải nghiệm của các bạn ở trường khác về những ngày đi học. Họ nói về những buổi sinh hoạt lớp mỗi tuần, những buổi đi chơi tập thể vào ngày nghỉ hay những hoạt động văn nghệ, hội chợ tết mà trường tổ chức. Ở Nguyễn Khuyến tuy chúng ta không thật sự có nhiều hoạt động trải nghiệm như vậy nhưng tôi tin chắc ở Nguyễn Khuyến

chúng ta có hơn họ về những kỉ niệm, khoảng thời gian sống chung với nhau. Sẽ chẳng có nơi nào mà bạn bè gắn kết với nhau như ở đây. Chúng ta cùng nhau đi ăn, đi tắm, chơi thể thao. Chúng ta còn có thể chia sẻ với nhau biết bao chuyện, trải qua gần như mọi hoạt động cùng nhau suốt cả một tuần. Thời gian cứ chậm chậm trôi, chúng ta cũng trưởng thành. Năm học lớp 12 đã đến, tôi cứ nghĩ nó sẽ không quá nặng nề như những năm học trước thôi. Nhưng khi tôi được trải nghiệm nó, tôi mới biết nó khó khăn như thế nào. Đây là lúc mà mỗi học sinh đều cao tinh thần tự giác, cũng như chúng tôi ý thức được chỉ có việc học là con đường nhanh nhất dẫn ta đến thành công. Bên cạnh việc chạy đua với thời gian, bản thân mỗi người còn phải tự rèn luyện cho bản thân sự tự giác, và nghiêm khắc với bản thân. Tôi nghĩ đó cũng là phần quan trọng quyết định cho tương lai chúng ta.

Thời gian thấm thoát trôi, chẳng còn bao lâu nữa chúng ta sẽ rời khỏi nơi này, tiến đến một con đường mới, tương lai mới. Chúng ta của hiện tại, lớp D12 dành cả thanh xuân cho Lý, Hóa rồi Toán, Sinh, Anh .... Chúng ta đã dành cả thanh xuân để hoàn thành giấc mơ của mình. Chúng ta từng mong thời gian trôi qua thật nhanh, đêm từng ngày ra trường. Không ít lần, chúng ta hứa rằng sẽ chẳng còn luyến tiếc gì với Nguyễn Khuyến khi ra trường. Nhưng chính lúc này đây, tôi nghĩ chúng ta đều cảm thấy tiếc nuối, nhớ thương rất nhiều. Tiếc cho khoảng thời gian đã qua, cho những điều chưa làm được. Nhớ về những kỷ niệm thật đẹp ở Nguyễn Khuyến. Cảm ơn D12, cảm ơn Nguyễn Khuyến đã xuất hiện trong thanh xuân của tôi, là một phần tươi đẹp của tuổi trẻ giúp tôi trưởng thành để có được tôi của ngày hôm nay.

Thảo Vy, Như Uyên, Khánh Linh, Thùy Linh, Thu Thảo, Kiều Trinh–12D12

TRƯỞNG THÀNH

Từ khi đặt chân vào Nguyễn Khuyến, tôi đã biết trước những điều mình phải trải qua trong môi trường tự lập. Nhưng vốn bản tính ngang bướng, lì lợm, tôi cảm thấy chẳng có gì đáng sợ như những gì anh chị đi trước nói. *“Tất cả chỉ là lời đồn mà thôi, anh chị còn yếu đuối hơn cả mình”*, cái lối suy nghĩ non nớt, chưa nếm trải mùi đời ấy đã đi cùng tôi suốt hai năm lớp 10 và 11. Khi lên lớp 12, tôi mới biết áp lực của việc học là như thế nào: khối lượng kiến thức và bài tập khổng lồ, các bài kiểm tra khảo sát dồn dập. Tôi không biết có vượt qua nổi không!

Nhưng đúng là ai rồi cũng phải trưởng thành, có nhanh có chậm, do hoàn cảnh hay chính sự nhận thức của bản thân. Riêng tôi sự trưởng thành ấy có được là chính từ ngôi trường

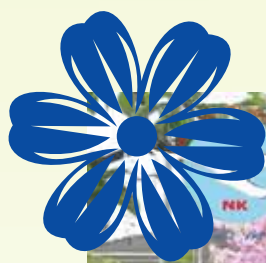
Nguyễn Khuyến này. Khoảng thời gian đầu hè lớp 12, khi chưa kịp thích nghi, đã phải ở lại trường gần ba tuần vì những lý do khách quan. Lần đầu tiên một cô gái mạnh mẽ chưa từng một lần khóc kể cả ngày mới bước chân vào trường, học suốt hai năm không biết nhớ nhà là gì; thì hôm đó, tôi đã bật khóc rất to chỉ vì nhớ vòng tay của mẹ, nhớ những món ăn mà ngày trước tôi từng chê lên chê xuống, nhớ cái drap giường mẹ giặt tinh thơm trải sẵn để mỗi cuối tuần tôi sẽ về có giấc ngủ ngon... Tất cả đều khiến tôi bật khóc nức lên, cảm giác sụp đổ thật sự, rất hoảng sợ. Nhưng rồi cũng qua, tôi đã luôn tự an ủi bản thân mình rằng: *“Mọi chuyện rồi sẽ ổn”*! Đây cũng là lần

đầu tiên tôi phải tự động viên chính mình, mà không còn được nhào vào lòng mẹ thủ thủ như ngày nào.

Đến giờ khi nghĩ lại, có lẽ tôi đã trưởng thành tự bao giờ mà không nhận ra, đâu đó trong tôi xuất hiện một cảm giác tự hào khó nói được thành lời. Đương nhiên, dù có trưởng thành hơn trong suy nghĩ nhưng cũng không thể phủ nhận rằng có lúc tôi đã rất ghét ngôi trường này. Để rồi bây giờ tôi cảm thấy hổ thẹn vì đáng lẽ ra tôi phải mang ơn ngôi trường này mới đúng. Nguyễn Khuyến đã đem lại cho tôi rất nhiều người bạn mới để cùng san sẻ, tâm sự; cho tôi gặp những người Thầy Cô tâm huyết, sẵn sàng bỏ cả gia đình, thậm chí phải ăn vôi li mì vì sợ chúng tôi không lo học bài, không tập trung nghe giảng. Không chỉ vậy, Nguyễn Khuyến còn giúp tôi trưởng thành hơn rất nhiều trong suy nghĩ cũng như tính cách, những kỹ năng sống, đối nhân xử thế luôn được giáo viên lồng ghép trong các tiết học, trong câu chuyện khuyên răn chúng tôi. Đây là những điều mà có lẽ không phải ai cũng có thể được trải nghiệm. Lời cảm ơn không dễ nói thành lời, nên ở trong lời tâm sự ngắn này tôi muốn gửi lời cảm ơn từ tận đáy lòng dành cho Thầy Cô bộ môn, quý Thầy Cô quản nhiệm nội trú, bán trú, các cô chú công nhân viên của trường vì đã tận tụy với công việc để chúng tôi có một môi trường tuyệt vời, để chúng tôi hạnh phúc học tập, để chấp cánh cho chúng tôi bay cao bay xa. Rồi những kỷ niệm buồn vui, kể cả những con người nơi đây sẽ luôn là động lực mạnh mẽ để khi vấp ngã, bé tắc trên đường đời, tôi có thể tự tin vượt qua, mạnh mẽ như những con người nơi đây, luôn tiến bộ mỗi ngày, không bao giờ gục ngã.

Trưởng thành không phải là một cái lễ nào đó được tổ chức hay được đo đếm bằng số tuổi của mỗi người mà chính là sự chín chắn trong suy nghĩ, việc làm của chúng ta. Chính nhờ Nguyễn Khuyến mà chúng tôi đã trưởng thành sớm hơn so với bình thường, so với các bạn không được trải nghiệm nơi đây. Xin cảm ơn tất cả !

ĐỖ THỊ NGỌC TRINH – 12D12

Hàng 1: Như Đức, Nhật Tài, Cát Tường, Thái Đạt, Nguyễn Duy, Minh Huy, Quốc An, Xuân Thành, Quang Duy, Đỗ Khoa, Quốc Minh, Quốc Thắng, Minh Quân
Hàng 2: Đăng Hoàng, Tấn Phát, Nam Thanh, Xuân Trọng, Thu Minh, Hồng Đào, Mai Phương, Kim Tuyền, Hoàng Ân, Hoàng Huy, Thế Bách, Nguyễn Khoa, **Thầy Anh Tuấn**
Hàng 3: Anh Thư, Quỳnh Anh, Linh Linh, Minh Thảo, Thanh Bình, Trang Anh, Thúy Hằng, Kim Anh, Hoài Linh, Minh Ánh, Ngọc Trinh, Ý Châu, Mỹ Kim, Mỹ Huyền, Phương Thảo

NKP

Senior student!
“NKers”!

Một bài hát thật hay tặng ngôi nhà NKP,
Logo nền xanh, cánh chim bằng trắng, ta không thể quên ngay đi,
Một ngôi trường mà ta sẽ khắc cốt ghi tên, maybe,
Là nơi mà tuổi thanh xuân ta đẹp hơn cả người tên Tây Thi,
Cảm ơn tất cả vì những ngày tháng mà ta không mong trôi qua,
Mặc dù tôi biết, những lời này thật ra chỉ mong manh,
Cũng sẽ nhanh thôi, cái ngày ta sẽ rời xa mái ấm.
Và ngày nào đó về lại nơi đây nhớ lại một thời,
Vì trong cảm xúc tôi viết ra, NKP tôi viết hoa
Nó sẽ không bao giờ là PRISON và là PARADISE tôi thiết tha!
Và bây giờ...
Cảm ơn thầy cô nội trú vì đã như cha, như mẹ hiền,
Cảm ơn thầy cô giáo vì đã dạy thật nhiều tiết học,
Cảm ơn cô chú nhà ăn vì những món ăn thật tuyệt,
Và không quên những bóng lưng thâm lặng, cô chú công nhân viên,
Có quá nhiều những lời cảm ơn không thể nói thành tiếng,
Tôi chỉ còn những đoạn nhạc này, hãy cùng tôi đi một chuyến!

KỶ YẾU LỚP 12

(Điệp khúc): Nguyễn Khuyến! Paradise, paradise, yal!
Nơi anh em tứ phương cùng nhau tụ lại!
Nguyễn Khuyến! Paradise, paradise, yal!
Danh, Chí, Tín, Thành, vững bước tương lai!
Nguyễn Khuyến! Paradise, paradise, yal!
Hai thầy sáng lập xin nhớ ơn mãi mãi!
Nguyễn Khuyến! Paradise, paradise, yal!
Sẽ mãi khắc ghi trên những bước đường dài!

Bây giờ con xin gửi lời cảm ơn đến bậc cha mẹ,
Bàn tay chai sạn nếp nhăn khắc khổ nhưng con đâu care
Cứ chăm chăm tiến về phía trước rồi quên ngoảnh lại lắng nghe,
Để biết được những gì con trải qua không thể bằng cha bằng mẹ.
Nhờ có cha có mẹ con mới đứng được ở nơi đây,
Luôn khuyến khích, động viên, thúc đẩy con trên bước đường chạy,
Nhìn thấy những gánh nặng cuộc đời đè nặng trên đôi vai ấy,
Cũng chính là lúc con cảm thấy đôi mắt, sống mũi mình cay cay,
Giờ con đã đến được nơi đây, thêm một bước đến gần thế giới,
Tìm kiếm từng phần, từng phần mảnh vỡ, chiếc chìa khóa cánh cửa cuộc đời.
Và cha mẹ đừng lo, con sẽ không bỏ cuộc hay buông lời,
Bởi con biết rất rõ một điều, điều này chắc ai cũng nghĩ tới,
Rằng con sẽ luôn là con của cha mẹ dù ở đây hay xa tít tận chân trời.

Cảm ơn cha mẹ!
Cảm ơn Nguyễn Khuyến!
Nếu là Trái Đất, ta sẽ là đường vĩ tuyến!
Nếu là biển cả, ta sẽ là những con thuyền!
Nếu là Tổ quốc, ta sẽ là cột đá đường biên!

(Ba năm ngỡ như hôm qua, nhờ có Nguyễn Khuyến ta dần khôn ra!)

(Điệp khúc): Nguyễn Khuyến! Paradise, paradise, yal!
Nơi anh em tứ phương cùng nhau tụ lại!
Nguyễn Khuyến! Paradise, paradise, yal!
Danh, Chí, Tín, Thành, vững bước tương lai!
Nguyễn Khuyến! Paradise, paradise, yal!
Hai thầy sáng lập xin nhớ ơn mãi mãi!
Nguyễn Khuyến! Paradise, paradise, yal!
Sẽ mãi khắc ghi trên những bước đường dài!

ĐỒ NHẬT TÀI - 12D13

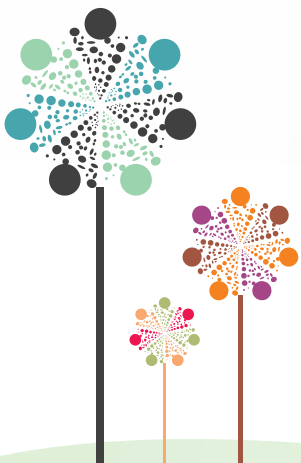

MẠI XA RỒI

Tặng các em 12 (2020-2021)

*Bao dẫu yêu xin gửi lại nơi này
Hàng cây, ghế đá bao ngày yêu thương
Xa rồi kỉ niệm còn vương
Trong tim mỗi đứa, ấm hương bạn bè
Chia tay khi đã vào hè
Tay ai chạm khẽ
Mắt người xôn xao
Vòng tay ấm áp hôm nào
Xin một lần xiết
Cho ấm những ngày xa
Tiếng ve đã ngừng khúc ca
Biệt li nước mắt rung rung sao đành
Mai kia có đến thị thành
Đừng quên góc lớp, sân trường, mắt ai.
Xa nhau
Tháng rộng,
Năm dài
Mùa thương
Mùa nhớ
Khắc hoài trong tim*

Thầy Trần Xuân Trường-CSBD

KỶ YẾU LỚP 12

TRƯỜNG TH-THCS-THPT NGUYỄN KHUYẾN BÌNH DƯƠNG

CÔ GIÁO NHƯ MẸ HIỀN

THẦY QUẢN NHIỆM

XUÂN VỀ

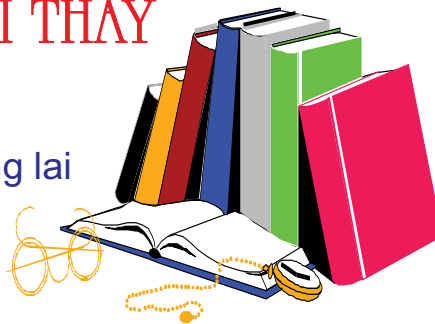
KỶ YẾU LỚP 12

Hàng 1: Đặng Nguyễn, Hoàng Hay, Ngọc Hương, Quốc Minh, Đức Anh, Vũ Long, Chiến Thắng, Sơn Tùng, Tấn Minh, Sĩ Lâm, Tấn Thiện
Hàng 2: Gia Thiên, Việt Hoàng, Châu Kiệt, Thanh Sang, Đức Thắng, Thanh Nhân, Gia Hay, Thanh Nguyễn, **Cô Kim Truyết**, Thành Chung, Đức Anh, Thanh Tuấn, Đức Long, Hoàng Long, Quốc An, Trọng Nhân
Hàng 3: Thanh Sơn, Huỳnh Thông, Thanh Hiền, Hoàng Khoa, Trung Trự, Hoàng Lan, Quế Minh, Phương Anh, Minh Thư, Kim Phương, **Thầy Thanh Tông**, Kiên Anh, Gia Hân, Trang Anh, Quang Khánh, Du Tấn Việt Khánh, Lê Diễn, Sơn Trường

CÔNG ƠN NGƯỜI THẦY

Bao năm ở dưới mái trường
Thầy cô soi sáng chặng đường tương lai
Dù cho hay bướng hay sai
Thầy cô khuyên bảo chẳng ai tự tài
Hăng say ôn luyện miệt mài
Chờ mùa thi đến sánh vai bạn bè
Râm ran ve đã gọi hè
Thương thầy cứ mãi chờ che tháng ngày
Mai sau dù có xa thầy
Lòng con luôn nhớ tháng ngày yêu thương.

Nguyễn Tấn Minh-12a1

Hàng 1: Quý Thảo, Bảo Ngọc, Thảo Thư, Thảo Linh, Yến Vân, Thu Hoài, Huỳnh Thư, Vân Quỳnh, Bảo Trân, Phương Chi, Nguyễn Thư, Quỳnh Như, Minh Anh, Phương Thanh, Anh Thư, Thiên Kim
Hàng 2: Nhật Huy, Gia Bảo, Tiến Dũng, Vi Khang, Hồng Linh, Quang Khải, Dự Trung, Duy Hùng, Nam Bình, Hoàng Anh, Thế Bình, Minh Nhật (A), Hoàng Long
Hàng 3: Đăng Khoa, Đức Tài, Thanh Thiệu, Trường Giang, Thành Nam, **Thầy Nguyễn Văn Tây**, Hoàng Tâm, Minh Nhật (B), Quang Anh, Nam Cường, Quang Hưng

LÒNG SẮT - SẮT LÒNG HOA

*N*ắng khi nào nắng đẹp nhất?
Nắng hoàng hôn
Trong năm mùa nào đẹp nhất?
Mùa thu?
Vây hoa nào đẹp nhất? Lòng băng khuâng tự hỏi?
Hoa trong lòng sắt.
Hoa mềm mại tươi tắn trong ngàn.
Tỏa hương thơm dâng hiến cho đời
Giông bão, gió cát, hoa chẳng tàn phai,
Có lòng sắt chở che, nào sợ hãi gì.
Năm qua đi, tháng qua đi...
Lòng sắt âm thầm hi sinh, tận tụy
Cho những mùa hoa thắm sắc, hương bay....

Lê Hoài Nhật Huy – 12A2

KỶ YẾU LỚP 12

Hàng 1: Đ.T. Mai Phương, L. Mai Phương, Huyền Thoại, Bảo Quỳnh, Kiều Phương, Mỹ Duyên, Nhật Giang, Khánh Đăng, Xuân Mai, Triệu Vy
Hàng 2: D. Minh Đăng, Quốc Bảo, Anh Toàn, Bích Thủy, Minh Anh, Kiều Anh, Như Thủy, Thanh Ngân, Thu Hương, Anh Thư, Khánh Ngọc, Trúc Linh
Hàng 3: Thái Sơn, Phúc Huy, Quốc Việt, Gia Huy (sau Quốc Việt), N.H. Minh Đăng, Thanh Triết, Vinh Khánh, Thành Đức, Trung Hiếu, Phước Phước, **Thầy Chính**, Phước Khánh, Minh Thảo, Nhật Nam, Duy Hoàng
Gia Khiêm, Xuân Dương, Thế Quân, Minh Châu, Anh Khoa

NHỚ

Tiếng ve đã gọi hè
Bâng khuâng cảnh phượng thắm
Chưa xa mà đã nhớ

Này ghế đá, sân trường.
Này bạn bè, cô thầy.

Bao năm ta gắn bó

Nhớ tiết hóa thật khó
Nào phản ứng hóa-khử
Nào kết tủa bay hơi...

Tiết toán ta nhớ rồi:

Cos, sin rồi đồ thị

Tính mãi rồi cũng ra

Sinh, văn, lí, anh, sử...

Tiết nào học cũng vui

.....

Nhớ đôi mắt bồi hồi

Trao nhau bên cửa lớp

Cái nắm tay thật ấm

Của thằng bạn kể bên

Cho ta thêm động lực

Bước tiếp chặng đường dài

Nhớ ơn thầy, tình cô

Nhớ! Nhớ mãi không quên

Phước Phước 12A2

NGUYỄN KHUYẾN - CẢM NHẬN SAU 6 NĂM GẮN BÓ

Mới đó, một cô bé lớp 7 bỡ ngỡ bước vào trường nay đã lên 12 và còn vài tháng nữa thôi là đã đến ngày thi đại học! Sáu năm không phải quá dài nhưng cũng không gọi là ngắn, nó vừa đủ để cảm nhận của tôi dành cho Nguyễn Khuyến thay đổi.

Trước đây, nhiều người nói và cả tôi cũng nghĩ – vào trường Nguyễn Khuyến là thiếu trải nghiệm đời thực, là thiếu kĩ năng sống mà chỉ biết học và học mà thôi! Thế nhưng khi sắp sửa là cựu học sinh của trường tôi tự hào khẳng định rằng – tôi đã học được nhiều hơn mất. Bởi chỉ khi bước vào đây tôi mới hiểu thế nào là tình

thương, là sự ân cần chu đáo, là sự tận tâm tận tụy giữ những con người “xa lạ”. Thử hỏi có ngôi trường nào thầy cô đi theo học sinh mình đến tận khi vào phòng thi đại học hay không? Thử hỏi có ngôi trường nào giáo viên sẵn sàng bù giờ, ở lại dạy thêm tiết hay không? Và thử hỏi có ngôi trường nào bạn bè đối xử với nhau như người thân hay không...? Tất cả những điều tưởng chừng như không thể ấy lại trở nên có thể tại nơi đây – Nguyễn Khuyến một thời để nhớ...

Còn nếu nói chúng tôi thiếu kĩ năng sống là hoàn toàn không đúng - nhiều bé nhỏ khi chỉ mới lớp sáu đã phải vào nội trú, tại đây chúng phải học cách tự chăm sóc cho bản thân mình, học cách làm thế nào để thích nghi với môi trường mới và làm sao để hoà nhập, theo kịp bạn bè? Tóm lại, có thể nói Nguyễn Khuyến không chỉ đơn thuần là một ngôi trường mà nó là một “xã hội thu nhỏ”. Nơi đây có những kỉ cương, nề nếp và những quy luật không tên riêng của nó. Và chúng tôi- những học sinh chính là những cư dân sinh sống và học tập tại nơi đây. Nói chung, bản chất Nguyễn Khuyến là rất đẹp rất tốt, cái tên “nhà tù Nguyễn Khuyến” hay “ Nguyễn Khuyến prison” thực ra chỉ là một lời đùa! Bởi lẽ nếu nó thật sự là một “nhà tù” thì làm gì có những giọt nước mắt lăn dài khi sắp phải xa trường ngày cuối năm hay hình ảnh những cựu học sinh hằng năm đều lưu luyến về thăm trường?

Tóm lại, các bạn có thể tự cảm nhận Nguyễn Khuyến bằng chính những trải nghiệm của mình chứ đừng vì những đánh giá nhất thời ấy mà có những suy nghĩ sai về Nguyễn Khuyến nhé! Nhờ Nguyễn Khuyến tôi có một tương lai...!

Nguyễn Công Bảo Quỳnh - 12A3

KỶ YẾU LỚP 12

12A4

TẬP THỂ LỚP 12A4- NIÊN KHÓA 2020-2021

Hàng 1: Nhật Duy, Tấn Phát, Phương Chi, Phương Trang, Minh Anh, Uyên Nhi, Ngọc Anh, Hải Anh, Phương Trinh, Minh Thư, Hồng Thắm, Ngọc Giàu, Châu Thoại, Thanh Ngân, Bích Thùy

Hàng 2: Minh Hải, Khánh Hoàng, Ánh Hồng, Trà My, Kim Hằng, Thủy Tiên, Ngọc Hà, Thủy Vy, Phương Vy, Thủy Sang, Hồng Diễm, Hà Giang

Hàng 3: Minh Thông, Hoàng Hào, Minh Hoàng, Quốc Trung, Bình Khải, Đăng Khoa, Tấn Phước, Quốc Trọng, **Thầy Thanh Phong**, Nhật Huy, Minh Vương, Anh Khoa, Công Danh, Hồng Phong, Anh Quân Hữu Phát, Sỹ Sơn, Phước Thái, Thanh Hoàng

CHIẾC HỘP KÍ ỨC

(Lớp 12A4, NKBD)

Khi cái nắng như đổ lửa chiếu qua những cành phượng nở đỏ một góc trời cũng là lúc dần đồng ca mùa hạ gọi hè về. Mùa hè đến như một lẽ dĩ nhiên. Thế nhưng đối với đám học sinh 12 chúng tôi, mùa hè năm nay thật đặc biệt! Mùa hè này mang đến những điều luyến tiếc, tiếc vì những điều ta đã bỏ lỡ, tiếc vì những điều bản thân chưa thể làm được và tiếc vì thời học sinh đã trôi qua. Kỷ niệm dù vui hay buồn đều sẽ là những kí ức quý giá nhất được lưu giữ vào một chiếc hộp thật đặc biệt và dành cho chiếc hộp ấy một ngăn riêng trong trái tim mỗi người. Hãy cùng xem trong chiếc hộp kí ức của mỗi thành viên lớp 12A4 có gì nhé!

Nguyễn Khuyến là nơi cất giữ thời thanh xuân tươi đẹp của mình. Đằng sau những tiết học căng thẳng và những bài kiểm tra nối tiếp nhau chính là những giáo viên tận tâm, nhiệt huyết và vui tính, mặn mòi. Trong đó, mình nhớ nhất là thầy Chinh Bùi với những câu nói bất hủ tiết nào cũng nói: “Mày giàu quá mày đâu cần học nữa đâu hả Giàu!”. Nếu gặp áp lực hay vui buồn lẫn lộn mà không có ba mẹ kề bên thì luôn có những người bạn kề vai sát cánh lắng nghe, động viên, an ủi làm mình vui. Bên cạnh đó, mình còn có một đội ngũ hậu phương vững chắc là em gái và ba mẹ lúc nào cũng ủng hộ, cổ vũ tạo điều kiện cho mình được học tập thật tốt. Mỗi ngày trôi qua, ngoài những lúc hơi tâm trạng một xíu thì có nhiều điều vui và thú vị mà mình học được từ thầy cô, bạn bè xung quanh, tất cả làm mình thấy Nguyễn Khuyến đã trở thành ngôi nhà thứ hai. Mọi người đã góp phần tạo nên thời học sinh tươi vui, hồn nhiên và ý nghĩa mà sau này khi lớn lên ta sẽ không bao giờ tìm lại được. Mình sẽ nhớ mãi ngôi trường Nguyễn Khuyến và những người bạn.

(Ngọc Giàu)

Điều làm mình lưu luyến là bạn bè, thầy cô, trường lớp. Ba năm là khoảng thời gian đủ dài để biến mọi thứ trở thành một thói quen. Để bỏ đi thói quen ấy là điều vô cùng khó. Cảm thấy năm 12 là năm mình cười rất nhiều, rất vui, chỉ hơi căng thẳng trong những giờ giải đề. Sợ sau này ra trường mình không còn được hồn nhiên và cười nhiều như bây giờ nữa...

(Thuý Sang)

Sẽ nhớ lăm lỵ cà phê, nhớ chỗ ngồi, nhớ những lúc trốn lên lầu 3 ngắm bình minh cùng

đồng bọn, nhớ lúc hít đất xỉu lên xỉu xuống và nhớ cả cô bạn gái “siu” đáng yêu nữa.

(Quốc Trung)

Nhớ cảm giác vui sướng hạnh phúc khi được đi học Tin, học Thể Dục, đi ăn sớm. Nhớ cả bữa bạn cùng bàn và mỗi khi được về nhà.

(Bình Khải)

Nhớ mỗi buổi chiều mở tủ có những cái bóng lượn lờ sau lưng, có những “con chuột” tha bánh, kẹo đi mất. Mỗi lần muốn đem đồ ăn vào trường là gặp “cục kiểm duyệt vệ sinh an toàn thực phẩm”, “hải quan”, “Hội Chữ Thập Đỏ”,...

(Đăng Khoa)

Nhớ lúc một nhóm chín đứa bước vào nhà ăn, mà bàn chỉ còn 8 chỗ. Không muốn tách nhau ra nên tụi mình đã lấy thêm một cái ghế từ bàn khác qua để ngồi. Ăn uống chật, thở không nổi luôn, lúc được dẫn ra thở lấy thở để, nhưng mà vui cực. (Trà My)

Nhớ những đêm nói chuyện với bạn bị thầy bắt đứng phạt tới khuya mới được ngủ. Có những đêm đói quá, sẵn có nước sôi trong phòng, mình trốn ra WC nấu cháo hộp cùng đồng bọn.

(Hồng Phong)

KỶ YẾU LỚP 12

Vậy mà đã sắp qua 7 năm kể từ ngày mình là học sinh của Nguyễn Khuyến. Bánh xe thời gian luôn quay vòng không bao giờ dừng lại và kéo theo đó là những kỉ niệm vui buồn có đủ. Nhớ lúc mới là một cậu học sinh lớp 6 chập chững bước vào trường với sự dịu dặt của thầy cô thì giờ đây tôi đã trở thành một chàng học sinh 12 trưởng thành và mạnh mẽ hơn. Có lẽ đối với nhiều người Nguyễn Khuyến là nơi chôn vùi thanh xuân, nhưng với tôi đó là những hồi ức thật đẹp.

(Minh Hải)

Sau khi rời Nguyễn Khuyến, điều mà tôi lưu luyến nhất là năm cuối cấp với bao kỉ niệm cùng lũ bạn như những lần ăn vụng trong giờ toán cô Thi cho đến những bịch rác ẩn nấp tránh khỏi tầm nhìn của thầy Phong. Tuy việc học vô cùng mệt mỏi nhưng nhờ có những câu

nói bắt hủ đến từ thầy Chinh làm cho không khí lớp trở nên vui vẻ: “Không cần thông minh, chỉ cần sức khỏe!” và hàng vạn câu nói đi vào lòng người khác. Nếu có ai đó hỏi tôi rằng năm 17 tuổi của tôi thế nào thì tôi không ngần ngại mà trả lời rằng nó lộng lẫy vô cùng.

(Thuỷ Tiên)

Điều tôi không thể quên là kỉ niệm với bạn cùng bàn như những lúc giành đồ ăn với Thuỷ Tiên, đánh nhau với Thúy Sang và cả chuyên mục tám cùng Ngọc Giàu. Chưa hết, còn cả những lần “nhắc nhở” của thầy Chinh Bùi: “Vy...y học toán đi, Vy...y lên bảng làm bài, Vy...y mà không hiểu cái gì hết, Vy...y mà không chịu chép bài, Vy...y”. Còn nhớ những cái đồng hồ cát của thầy Phong nữa. Cái cảm giác rất vui sướng khi bạn mình được ăn đồng hồ cát còn mình chỉ biết ngồi nhìn và ... cười. Rồi cả tiết học siêu mặn của thầy Thái Bùi cùng những câu nói bắt hủ khó quên: “Giảng xong thì làm đi chứ ngồi đó thờ, Bác Hồ đang nhìn mặt mày kia”. Còn rất rất nhiều điều lưu luyến không thể kể hết được. Phải nói năm nay

NĂM HỌC 2020-2021

là năm vui nhất của mình. Tuy là năm thi tốt nghiệp có chút căng thẳng nhưng có bạn bè và thầy cô bên cạnh, mình không còn áp lực gì cả. Mình sẽ nhớ các bạn, nhớ thầy cô, nhớ cả ngôi trường Nguyễn Khuyến rất rất nhiều...

(Phương Vy)

Là ngôi trường mình đã gắn bó được gần 7 năm, Nguyễn Khuyến đã giúp mình học hỏi và cũng trưởng thành lên rất nhiều. Nơi đây mình có những người bạn chân thành, người thầy, người cô tận tâm với nghề, luôn quan tâm học sinh như con của mình. Mình cũng sẽ rất nhớ những buổi chiều chạy thật nhanh đi xem đá bóng với bạn, những lần đánh nhau trên nội trú, những bài kiểm tra căng não, ... Tất cả sẽ trở thành một phần kí ức thật đẹp để sau này khi nhớ lại mình sẽ luôn mỉm cười: À, thì ra mình đã có một thanh xuân như thế đấy!

(Hải Anh)

HÀNH TRÌNH 7 NĂM Ở NGUYỄN KHUYẾN

(Phước Thái – 12A4, NKBD)

Bảy năm liền gắn bó với “nhà tù hạng sang” mang tên Nguyễn Khuyến Bình Dương là bảy năm vô cùng đáng nhớ trong cuộc đời tôi. Ở ngoài kia, có thể rất nhiều người bàn tán về ngôi trường này: người thì bảo đây là một môi trường áp lực, ngột ngạt chẳng khác gì nhà tù; người lại cho rằng đây là một nơi đáng phải đến bởi vì môi trường học tập cực kì tốt, đội ngũ giáo viên với chất lượng cao, tận tâm tận tụy vì học sinh. Những người phê phán vốn dĩ chỉ nhìn về bề ngoài cộng với vài tin đồn rồi đưa ra những kết luận tiêu cực. Còn với chúng tôi, học Nguyễn Khuyến áp lực thật đấy nhưng nhờ những áp lực ấy, chúng tôi mới trở thành một con người có phép tắc, nên người, thành đạt.

Trải qua 7 năm sóng gió, những kỉ niệm của tôi về ngôi trường này không thể đếm hết. Lúc mới vào lớp 6, tôi cảm thấy rất buồn, rất nhớ nhà, nhớ bạn bè và thầy cô giáo cũ vì hồi đó còn quá nhỏ mà đã xa cha mẹ, đây cũng là thử thách đầu tiên phải vượt qua. Lúc đó, nhiều bạn đã khóc khi nằm trên giường ngủ, nghĩ lại mới thấy mình thật trẻ con. Đến

KỶ YẾU LỚP 12

năm lớp 8, tôi được học ở lớp mà có giáo viên “dữ dằn” trong khối, “dữ dằn” ở đây không có nghĩa là ghét bỏ hay vô cớ quát nạt mà chỉ vì học sinh, chỉ vì muốn tốt hơn cho chúng tôi thôi. Rồi đến năm cuối cấp hai, tôi bị phạt rất nhiều vì không học bài, không làm bài tập đầy đủ. Tưởng đến năm lớp 10 mọi thứ nhẹ hơn thì tụi tôi lại được học ở lớp của một giáo viên có biệt danh là “Sư Tử”, nghe đến đây thôi cũng đã thấy sợ rồi ha! Năm ấy tôi lười học từ vựng tiếng Anh nên bị chép phạt nhiều nhất từ trước đến nay, chép nhiều đến nỗi mà một cây bút thì chẳng bao giờ xong. Tiếp đó là năm 11, tôi được học cùng với 46 “con bò” được dẫn dắt bởi “Người Chăn Bò”, thầy ấy có “style” giảng bài rất hấp dẫn và không bao giờ giận học sinh.

Bằng qua một thời gian dài thì nay tôi đã là học sinh lớp 12A4 rồi. Lớp chúng tôi được dẫn dắt bởi sư phụ Trương Tam Phong nhưng nhìn thầy giống như Doreamon ấy. Trên kệ sách của thầy có vài món vũ khí bí mật mà chỉ có lớp 12a4 mới có thể “thường thức” và trải nghiệm thôi. Trong 7 năm học với 5 năm làm lớp trưởng thì đây cũng là kỉ niệm đáng nhớ vì tôi đã được thầy cô và bè bạn tin tưởng, giao trọng trách. Cuộc hành trình trong năm cuối quả thật rất vất vả, phải học ngày học đêm để đổ vào trường đại học mình mong muốn. Hằng

ngày lên lớp, chúng tôi phải vật lộn với đồng sách vở, xin thầy lên lớp sớm để học bài, bổ sung kiến thức mà mình còn thiếu. Buổi trưa là khoảng thời gian nóng nhất trong ngày, khiến cho cơ thể cảm thấy khó chịu và mệt mỏi nhưng tụi tôi vẫn phải cố gắng để đạt được thành quả tốt nhất.

Trong bảy năm gắn bó với Nguyễn Khuyến, dù đôi lúc cảm thấy nhàm chán với mọi thứ diễn ra hằng ngày nhưng nếu rời khỏi đây, điều tôi luyến tiếc nhất chính là những bữa cơm, sự tận tụy của thầy cô và tình cảm bạn bè gắn bó trong nhiều năm liền. Lên đại học, nhiều thứ có thể tự do hơn nhưng tôi có thể chẳng bao giờ có được những cử chỉ quan tâm chân thành như ở đây. Từ thời điểm bây giờ - ngày 11/3/2021, tính ra chỉ còn hơn 100 ngày nữa là chúng tôi sẽ có bài thi quan trọng nhất trong đời học sinh. Có thể sau đó mỗi người một nơi, thời gian dành cho nhau sẽ ít lại vì những mối lo toan khác, nhưng nếu vô tình gặp lại đừng hững hờ với nhau, bạn nhé! Hãy nhớ rằng: “Một ngày là thành viên của đại gia đình Nguyễn Khuyến thì mãi mãi vẫn là thành viên của đại gia đình Nguyễn Khuyến”.

(Phước Thái -12A4)

Hàng 1: **Thầy Tấn Toàn** Minh Triết, Chí Hiệp, Báo Khang, Trung Đức, Nguyễn Thịnh, Trí Khải, Anh Hào, Phương Anh

Hàng 2: Quốc Tuấn, Thanh Trúc, Văn Anh, Trúc Phương, Ngọc Anh, Đoàn Trang, Báo Trân, Cẩm Tiên, Báo Ngọc, Thủy Dương, Thảo Nguyễn, Mai Trang, Thanh Tuyền, Anh Thư, Thanh Thiệp, Thanh Hiến

CHO NGÀY HÔM QUA

*Nhớ lấm ghé đá , hàng cây
Hành lang. góc lớp, sân trường thương yêu
Nhớ lời cô giảng, lời thầy ấm êm
Bạn bè gắn bó bao năm
Qua rồi còn nhớ , vấn vương trong lòng
Nhớ đêm mưa sốt, nhớ nhà
Ôm nhau khóc nức, ấm lòng ủi an...
Mai sau xa cách ngàn trùng
Hóa thành kỉ niệm- hôm qua sắc hồng*

Phương Anh – 12A5

17, 18 tuổi tôi có gì ?

“ Chúng em cảm ơn hai thầy rất nhiều !”

Trong ánh nắng chiều nhuộm vàng sân trường, câu cảm ơn này cứ thế in sâu vào trong tâm trí tôi. Dù rất khó hiểu nhưng những lúc tôi chán nản nhất, câu nói này lại vang lên, đưa tôi về buổi chiều hè ngày ấy. Có lẽ bởi vì tôi đã mừng tưng ra khung cảnh chính mình cùng những người bạn của mình đứng cùng nhau và nói lên câu này, vào một ngày không xa nào đó. Bởi vì ngay sau khoảnh khắc ấy, tôi đã tốt nghiệp rồi !

Năm học này thực sự rất đặc biệt vì rất nhiều lí do. Dù đã học nội trú ở trường cả 6 năm rồi nhưng đây là năm đầu tiên tôi ở lâu đến vậy; tận 4,5 tuần mới có thể về nhà. Không chỉ vậy, năm nay tôi được ở chung với tất cả các bạn cùng lớp, và cũng là lần đầu tiên trong lớp học đêm có đầy đủ cả một lớp. Ấy vậy mà cùng đã trải qua hơn 5 tháng, nửa chặng đường tưởng như rất dài cuối cùng vẫn qua. Chỉ mấy tháng nhưng cảm giác như chúng tôi đã cùng nhau trải qua 1 năm với biết bao kỷ niệm quý giá. Lắm lúc lặng mình suy nghĩ, tôi hay nhớ về những sự việc ấy; vụn vặt, nhỏ nhặt nhưng đáng nhớ.

Ngày đầu vào phòng học mới, phòng 1.09, chúng tôi bị choáng ngợp bởi những lời khuyên do các anh chị để lại. Có triết lí, có đùa vui, có khích lệ, có cả những câu chỉ cách “ sống “ qua tiết thầy này thầy kia. Lúc ấy, tôi cũng nghĩ rằng: “ sẽ nhanh thôi , mình sẽ cảm viên phần và để lại những nét chữ của mình. “

Thầy quản nhiệm lớp 12A6 của tôi là thầy Thành, Cao Văn Thành. Thầy là một người rất đặc biệt bởi những kinh nghiệm thầy mang đến cho lớp tôi. Ngay từ những ngày đầu, tất cả đã rất yêu quý thầy bởi trong thâm tâm chúng tôi đã nghĩ thầy chính là người lái đò đưa cả lớp qua con sông dữ cuối cùng này. Thế nhưng, bỗng một ngày, thầy dừng việc cầm phần

trong ngôi trường này và nói lời tạm biệt với chúng tôi, nhưng thầy để lại cho chúng tôi kiến thức và một người thầy nữa, người thật sự đi với lớp đến cuối cùng- thầy Nguyễn Đức Hiền. Thầy là một thầy giáo trẻ, giỏi giang, chăm chỉ và nhiệt huyết. Bởi vì thầy còn rất trẻ, nên đối với chúng tôi, thầy như một người anh. Thầy kể cho chúng tôi những câu chuyện thực, cho chúng tôi kiến thức và giúp đỡ từng người một. Hai thầy quản nhiệm, một người sắt đá, một người mềm mỏng, thế nhưng đều có chung chí hướng, đưa lớp 12A6 vươn ra “ bản đồ Thế Giới “. Và không chỉ có hai thầy, lớp 12A6 còn có những người thầy cô khác vô cùng tuyệt vời. Thầy Phương Toán Đại hài hước nhưng đôi lúc rất đáng sợ. Thầy Tây dạy Hình với lượng kiến thức đồ sộ cùng “ năng lượng vũ trụ “, và luôn làm chủ bầu không khí trong lớp. Hai thầy Cường dạy Lý siêu giỏi, một người khi viết thì chúng tôi viết theo không kịp, một người thì để ru chúng tôi “ ngủ “ với chất giọng lên xuống nhịp nhàng, du dương. Thầy Toàn dạy Hoá đáng yêu, hài hước, luôn biến tiết Hoá trở thành một tiết học vui vẻ, thoải mái. Thầy Trường dạy Văn có giọng cười đặc trưng, với vô vàn những câu chuyện hay ho và cũng là một giáo viên cực kì tâm lí. Còn có thầy Hải dạy Tiếng Anh với những triết lí cuộc đời cùng những câu thành ngữ Anh mà thầy luôn ghi vài cái trong tiết. Còn cả cô Ly Gin môn Sinh cực kì dễ thương, vẫn luôn “ hết mình “ giải thích cho những đứa khối A1 như chúng tôi hiểu. Có lẽ, sau này khi lớn lên, tôi sẽ không thể nào quên những người này, bởi họ đã cùng tôi chuẩn bị cho kì thi cuối cùng khắc nghiệt ấy, cùng chúng tôi trải qua mỗi ngày của năm này. Đi cùng tôi không chỉ có những thầy cô này, mà còn có một tập thể 12A6 với 44 con người.

Tôi không học chung lớp 10 và 11 với tất cả mọi người trong lớp, lúc mới vào, có những khuôn mặt mà tôi chỉ biết chứ chưa quen. Thế nhưng rất nhanh, chúng tôi đã cùng đùa giỡn, cùng vui vẻ, cùng học với nhau từ sáng sớm đến tối muộn, cùng đếm ngày về nhà, cùng ăn vụng, cùng khóc, cùng cười. Chúng tôi đã cùng nhau tổ chức tiệc 20/11 bất ngờ cho thầy, cùng làm những chiếc thiệp xinh xắn tặng nhau vào dịp lễ giáng sinh, cùng xem nhiều bộ phim cũng như giúp đỡ nhau trong nhiều chuyện. Cho đến khi ngồi lại và viết những dòng này, tôi mới nhận ra, cả tập thể lớp ấy vậy mà đã cùng nhau làm rất nhiều rất nhiều chuyện khác nhau. Quả thật, chỉ có năm nay chúng tôi mới có thể sống với nhau gần gũi như thế này, mỗi ngày đều gặp mặt, từ tinh mơ cho đến đêm khuya tối muộn. Bản thân tôi nhận ra rằng, mỗi con người trong lớp học này đều như thể anh chị em của mình, và mỗi ngày trôi đi như những chuỗi kỷ niệm đẹp. Đáng tiếc thay, thời gian vô tình trôi mãi, chúng tôi cuối cùng sẽ bước trên con đường riêng của bản thân, những tháng ngày trong ngôi trường này sẽ chỉ còn là kí ức trong tâm trí. Dẫu biết rằng cuộc vui nào rồi cũng sẽ tàn, nhưng đôi lúc, nghĩ rằng mình sẽ không còn thấy những con người này làm tôi có phần nào hụt hẫng, cảm giác không quen. Nhưng đó sẽ là câu chuyện của tương lai, còn hiện tại, chúng tôi vẫn đang giải vài đề Toán, vài đề Lý, vài đề Anh mỗi tuần. Ngày thi tốt nghiệp đã gần kề, tất cả đang tất bật trong cuộc chạy nước rút cuối cùng. Một trăm mấy ngày nữa thôi, chúng tôi sẽ đổ vào một bến bờ mới và bước đi trên đôi chân mình để thực hiện những ước mơ, hoài bão bấy lâu ấp ủ. Chỉ có chút điều gửi tất cả những chàng trai, cô gái lớp 12A6 đang cặm cụi làm đề rằng, con đường dài hàng ngàn cây số đã đi qua, cứ sao phải buông bỏ khi chỉ còn vài mét nữa.

Nếu như 12A6 của tôi đọc được bài này trước khi bước vào kì thi quyết định, thì cố lên, một chút nữa thôi, đích đến ngay kia rồi. Còn nếu kì thi ấy đã là quá khứ thì chúc mừng, chúng ta tốt nghiệp rồi !

Thùy Dương-12A6

LỜI CẢM ƠN

Tôi đã bắt gặp những tia nắng đầu tiên, xinh đẹp nhất của cuộc đời, không phải trong một sớm mai thức dậy, mà là trong tâm hồn, trong nụ cười nơi đáy mắt của mỗi người nơi đây. Vào trường đã hơn 6 năm, tôi mới thấu, thấm thía và đồng cảm với một câu Chế Lan Viên từng viết “Nơi nao qua lòng lại chẳng yêu thương”. Có ai đã từng vào trường đều sẽ thảng thốt bất gặp vạt nắng chảy tràn trên những viên gạch xám, gió dịu hiu họn man cỏ cây như dát lên cả ngôi trường cái vẻ đẹp của cả một toà lâu đài cổ kính, để rồi “phát hiện ra bản thân cái đẹp chính là đạo đức”. Toà lâu đài ấy đã chứng kiến cả quá trình trưởng thành của tôi, và cả rất nhiều, rất nhiều những bạn khác nữa để lại dấu ấn trong mỗi chúng tôi, nhất là năm học 12 này. Mãi đến khi hết học kì I, hết cả và tập trung những bông đùa cho kì thi cuối cấp, đến khi như một thức thời tự hỏi “giờ này phải viết kỉ yếu rồi hả” tôi mới nhận ra, chúng tôi chẳng còn quá 160 ngày nữa... Chẳng còn quá 160 ngày để nỗ lực hết mình, để học, học và học suốt cả ngày đêm, để còn mặc cái áo có logo trường màu xanh lơ, để dạo mình trong sân và tắm cái nắng ấm áp dưới vườn hoa thầy Chử, để còn ngồi chung, ăn chung, ngủ chung cùng nhau, để những tấm ảnh chỉ còn kỉ niệm, để thấy cuộc sống mỗi ngày với nhau thành lẽ hiển nhiên tự bao giờ. Bởi Xuân Quỳnh viết:

“ Cuộc đời tuy dài thế
Năm tháng vẫn đi qua
Như biển kia dẫu rộng
Mây vẫn bay về xa”

Tôi biết đó là điều không thể để ngắn dòng thời gian nhưng vẫn mong mỗi những tháng ngày cuối cùng trôi đi thật chậm rãi, để chúng tôi sửa soạn thật đủ, thật chắc chắn,

thật vững vàng làm thật làm thật tốt bài thi và cởi bỏ tấm áo đồng phục sau bao năm gắn bó. Như vậy không có nghĩa là cuộc chia ly nào cũng nhuộm màu buồn đau. Trên tất cả, suốt hành trình bên nhau, tôi không biết nói gì hơn ngoài một lời cảm ơn từ tận đáy lòng, đến gia đình thứ hai, ngôi nhà thứ hai, những người mà chẳng biết tự bao giờ đã trở thành chỗ dựa duy nhất của tôi. Cho tôi nguồn động lực để tiếp tục từng ngày vì tất cả đang làm, đang học và là cả một cá nhân trong tập thể, mình không thể ngồi yên. Bởi Jim Rolm từng nói: “Thành công thực ra là một điều mà anh hấp dẫn được, bởi chính con người mình”. Tôi không biết

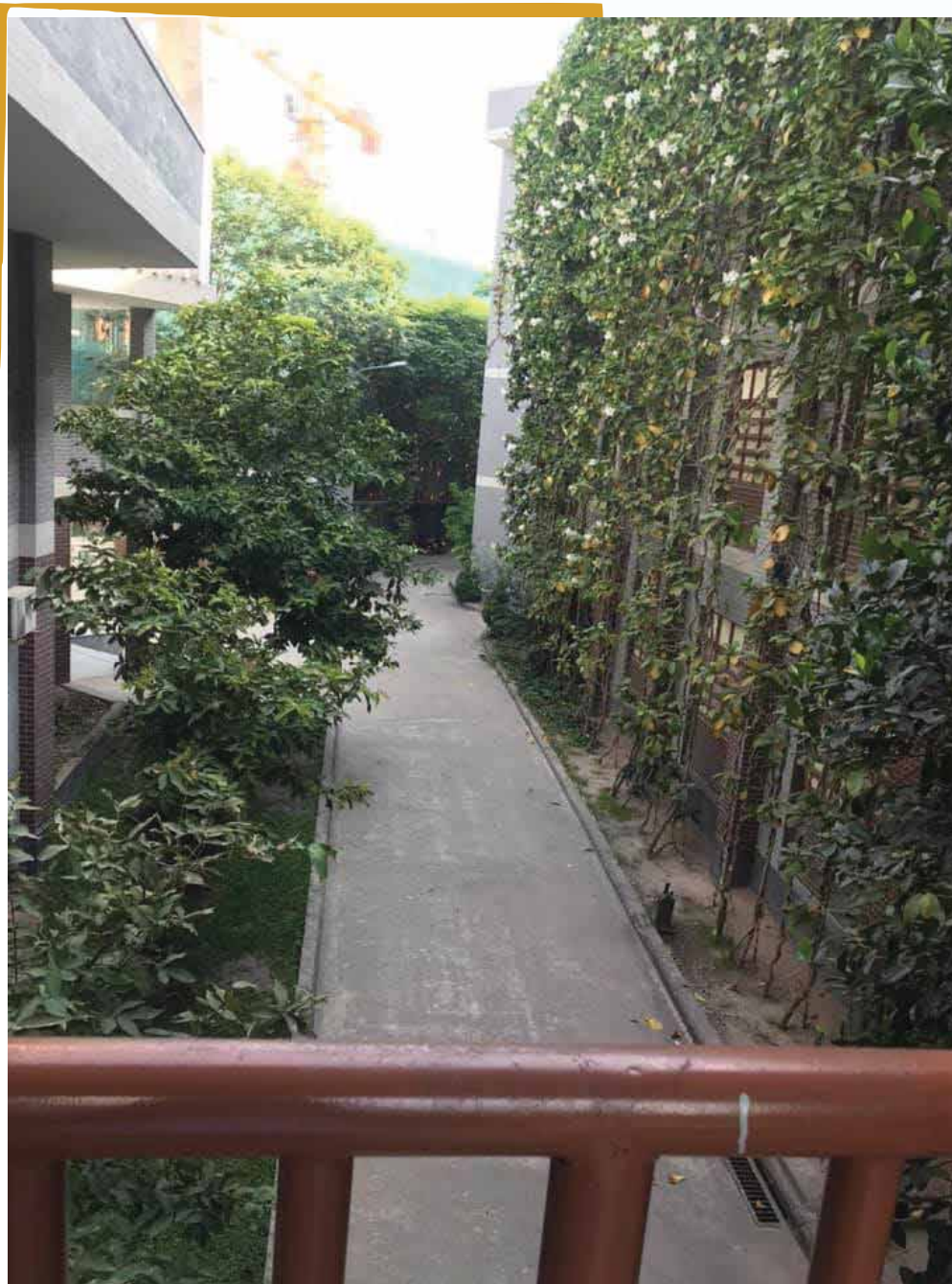
sau này mình sẽ thành người thế nào, có được thành công ra sao, chỉ biết ngày hôm nay, giây phút này là hoàn hảo nhất và tôi chẳng mong gì thêm.

Tương lai tìm đến chúng tôi trong những mơ hồ, bối rối. Rồi sau này rời xa vòng tay ba mẹ, xa thầy xa bạn và cả ngôi trường để bước ra bên ngoài, liệu chúng tôi có thể mỉm cười thật rạng rỡ, liệu có còn an yên nhắm mắt những tối trở trờ? Liệu có còn những nụ cười chân thật, những điều nhỏ nhặt giản đơn từ lâu ta đã quên đi mất? Tôi cũng không biết và lo sợ việc mình sẽ biết. Chỉ biết một điều, tôi biết ơn tất cả mọi người, đang cầm trên tay bài viết này và mong các bạn hãy trân trọng từng ngày, từng giây phút, cuối cùng, còn ở cùng nhau.

Minh Châu- 12A6

NỘI TRÚ TRONG TÔI

Câu chuyện tôi sắp kể có lẽ chẳng xa lạ gì, đối với những cựu học sinh 12 và học sinh nội trú trường ta. Vâng, đó chính là câu chuyện về “Cuộc sống ở nội trú” của chúng tôi – một học sinh cuối cấp: Dù đã dành “Sáu năm cuộc đời” để học tập và rèn luyện ở ngôi trường này nhưng năm nay là năm đầu tiên tôi chính thức trở thành một học sinh nội trú của trường. Sở dĩ như thế là vì nhà tôi không cách trường quá xa và bản thân tôi cũng không thích cuộc sống trong trường mà đối với tôi trước kia được xem là “rất tẻ nhạt”. Năm nay tôi vào nội trú là bởi “tôi là học sinh 12” và nhập nội trú là

KỶ YẾU LỚP 12

quy định của trường. Hiểu rõ điều ấy nên tôi cũng chẳng buồn phàn nàn.

Ngày đầu tiên tôi nhập nội trú khá bình thường bởi có sự giúp đỡ của những đứa bạn và gia đình tôi. Cứ phải nói tôi như một “thằng nhà quê” bước vào nội trú khi “chả” biết gì về nơi này. Tôi thậm chí lúc đầu còn chẳng biết gấp chăn mền đúng cách cũng như hay bị tể giờ. Nhưng rồi mọi thứ dần đi vào ổn định. Nội trú lúc này không “tệ” như tôi đã tưởng tượng. Ngoài việc một tháng mới được về nhà, phải tuân thủ giờ giấc và không có thiết bị công nghệ điện tử thì ở đây thật sự phải gọi là “an nhàn” hơn ngoài kia biết bao. Thử hỏi có nơi nào bắt bạn ở lại mà lại có đủ “cơm ba bữa” cho bạn ăn; có chăn êm, nệm ấm, phòng điều hoà cho bạn nằm; có cả “dịch vụ” giặt phơi hàng ngày và có người nhắc nhở, canh chừng giấc ngủ cho bạn. Tôi biết dù nói thế nào thì cũng khó thay đổi suy nghĩ về nội trú nơi đây bằng chỉ bạn cứ “trải nghiệm”.

Mặc cho cuộc sống “ôn áp” nơi đây thì thực ra trong tôi vẫn có chút lạ lẫm. Điều đầu tiên tôi mắc phải là chứng khó ngủ. Ngày, tôi chẳng phải đưa khó tính nhưng thật sự chiếc giường nội trú cứ làm tôi nhớ về cái giường nhỏ bé của tôi ở nhà. Mỗi đêm, cái cảm giác nằm quẩn mình trong cái chăn ấm trên cái giường êm ở nhà cứ khiến tôi trăn trở mãi không thôi. Và kết quả thì các bạn cũng biết rồi ấy, mỗi sáng hôm sau tôi lại “mắt nhắm mắt mở” mà ngồi trên bàn học. Điều thứ hai là việc tôi phải thích nghi với giờ giấc ở lớp 12 nói riêng và ở nội trú nói chung. Tôi đoán là không có trường nào khác lại yêu cầu học sinh bắt đầu học và lúc 5h45’ sáng và đi ngủ vào lúc 22h tối. Vâng, không nhầm đâu, chính những cái mốc thời gian “kì lạ” này đôi khi lại khiến tôi muốn “bùng nổ”. Tuy vậy xét kĩ lại thì thời gian ở đây vẫn đảm bảo sức khoẻ của chúng tôi bởi 6 tiếng nghỉ ngơi đối với tuổi “thiếu niên sắp thành thanh niên” vậy là đủ. Ừm, hình như chỉ có nhường đó “ẩn khuất”...

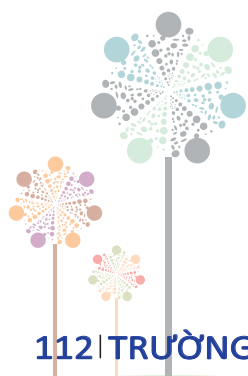
Nếu nhìn vào mặt tốt ở chốn “trường nhà” này thì kể ra cũng kha khá. Thứ nhất, đối với tôi thật “thú vị”. Khi làm gì và đi đâu cũng có người bạn ở bên. Chúng tôi cùng nhau đánh răng vào mỗi buổi sáng trời lạnh, cùng nhau ăn sáng trong khi vẫn còn ngái ngủ, cùng học từ sáng đến tối rồi cùng nhau đi ngủ khi mọi người đã yên giấc từ lâu. Bởi vậy, ở nội trú lâu thì nhớ nhà nhưng chỉ cần nghỉ vài ngày thì lại thấy có gì đó “trống vắng” và “lạ thường”. Có lẽ đó là nhớ chẳng? Điều thứ hai mà nội trú mang lại cho tôi là sự thoát li cuộc sống vội vã, ồn ào và đầy cám dỗ ngoài kia. Có nhiều lúc tôi tự hỏi mình: “Nếu mà không ở nội trú thì liệu tôi có đủ lòng quyết tâm để bỏ đi những thú vui kia mà tập trung học tập hay không?” Hơn cả hai điều trên là việc “nội trú” đã giúp tôi trưởng thành hơn bội phần. Tôi đã học được nhiều bài học trong cái “xã hội thu nhỏ” này: biết trách nhiệm, biết sẻ chia, biết giúp đỡ và cảm thông.

Ngày qua tháng lại, tôi chợt nhận ra mình chỉ còn 6 tháng hơn ở đây. Lòng tôi bỗng lâng lâng một cảm xúc khó tả. Tôi vui lắm vì sắp được trở về với ngôi nhà của mình. Nhưng vẫn có chút gì đó níu tôi ở lại đây. Phải chăng nơi này đã gắn bó với tôi đủ lâu để trở thành “bạn” thành một miền kí ức nho nhỏ trong tim tôi?

Nội trú qua lăng kính của tôi là thế đó: bình dị nhưng dịu êm, lặng lẽ nhưng đủ náo nhiệt. Tôi không muốn mình áp đặt nó lên ai và cũng không muốn ai bó buộc mình trong đó. Nội trú là nơi để quay về hay là nơi bạn muốn rời đi đều do chính bạn quyết định. Hãy kể cho tôi nghe câu chuyện “nội trú” của chính bạn và của bạn thôi!

Bình Dương, ngày 15 tháng 01 năm 2021

**Phạm Đức Minh
(2020-2021)**

ĐẠI GIA ĐÌNH 12A7

(Văn Anh – 12A7, NKBD)

Có lẽ suốt những năm tháng học ở trường Nguyễn Khuyến, lớp 12 là một năm đáng nhớ và rực rỡ nhất của mình.

Đã là học sinh 12 của Nguyễn Khuyến thì tất cả đều phải học nội trú và một tháng mới được về nhà một lần. Giờ sinh hoạt của lớp 12 khác xa so với các khối khác, lịch học thì dày đặc, có nhiều tiết tăng cường cho tổ hợp môn của khối mà mình chọn nữa, nên nói “học 12 rất mệt” quả không sai. Mình đã từng nghe một cựu học sinh NK nói rằng: “*Sau khi học xong lớp 12 thì mình đã rất khâm phục bản thân của mình năm đó*”. Haiz, dù đã nghe về sự khắc nghiệt của lớp 12 từ những năm học trước nhưng phải trải nghiệm ta mới biết được nó khó nhằn như thế nào. Áp lực từ kì thi đại học và việc mình phải nhớ hết kiến thức của năm 12 cũng như một vài phần của năm 10, 11 đã khiến mình trở nên căng thẳng nhưng có lẽ cũng vì nhờ có những giây phút căng thẳng như vậy mà mình đã phát hiện ra nhiều hạnh phúc, niềm vui nhỏ bé xung quanh mà trước giờ mình vẫn luôn bỏ qua.

“*Thầy cô lớp 12 tâm lý lắm!*” là câu mà mình được nghe từ các anh chị đi trước nói lại và quả nhiên là vậy. Sắp lên 12, đứa nào cũng lo, nên từ khi học 11 nhiều người đã xuống hỏi các anh chị: “*Học lớp nào thì thoải mái nhất?*” hay “*Thầy quản nhiệm nào oke nhất?*”. Nếu bạn thi khối A1 giống mình thì có lẽ câu trả lời được nghe nhiều nhất sẽ là thầy quản nhiệm lớp 12A6. Thế nhưng, mình lại học 12A7!

Khi vào lớp, tụi mình thật bất ngờ vì được ưu ái đến 2 thầy quản nhiệm, lúc đó mình có rất nhiều cảm xúc trái ngược. Thầy Thông là người quản chính lớp mình, thầy có một gương mặt lạnh lùng. Mình nhớ như in tối hôm thầy nhận lớp, cả lớp đứa nào đứa nấy đều nín thở vì sợ, nhưng sau một năm học thì cảm nhận của tụi mình đã khác. Nếu lúc trước chỉ sợ sự nghiêm nghị của thầy thì bây giờ đứa nào cũng sợ thầy buồn. Nếu lúc trước thấy thầy kiem

KỶ YẾU LỚP 12

lời và khá lạnh lùng thì bây giờ tại mình lại thấy cách nói của thầy thật ngắn gọn, giản dị. Nếu các bạn lớp khác nói thầy lãnh đạm, khó gần thì trong mắt tại mình, thầy rất thương học trò và còn vui tính nữa.

Lớp mình hay đùa vui: “Nếu thầy Thông là ba, thì thầy Nhân chắc chắn là mẹ của tại mình rồi.”. Việc xa nhà, gặp thầy cô, bạn bè ở Nguyễn Khuyến nhiều hơn gặp ba mẹ nên lớp học trở thành đại gia đình, mà đã là gia đình thì cũng phải có ba mẹ. Bên cạnh người cha lạnh lùng kiệm lời thường là một người mẹ dịu hiền, ấm áp. Và thầy Nhân là một người như vậy, thầy rất hay cười, thầy cũng là người tâm huyết với học sinh, luôn cố gắng, đồng hành và thấu hiểu cho nỗi khổ của học sinh. Tuy rằng, có nhiều lúc thầy nóng giận và mắng tại mình một trận toí bời nhưng sau giây phút đó thầy lại nguôi đi và tận tình chỉ bảo lại. Nếu có một danh hiệu cho thầy, tại mình sẽ đề cử giải: “Người thầy có nụ cười thân thiện nhất”.

Hai thầy thương học trò lắm, mấy đợt tại trong lớp lơ là việc học, nhìn hai thầy mệt mỏi và buồn phiền dữ. Hai thầy luôn cố động tinh thần tại mình, kèm với đó là vô số câu chuyện hài hước, bổ ích các thầy kể để xả bớt căng thẳng cho học sinh. Đám học trò tuy quậy phá, ham chơi là vậy nhưng trong bụng lại rất thương hai thầy, thương cho mỗi lần không ăn không ngủ để lo cho lớp, thương cho sự bực mình mà hai thầy phải chịu mỗi khi thấy lớp làm biếng. Thực sự mà nói đôi lúc hai thầy chính là động lực cho tại mình. “*Tao sợ thầy buồn*” “*Tao sợ thầy thất vọng*”- Đó là những câu tâm sự tại mình thường nói với nhau.

Nguyễn Khuyến bây giờ khác lắm, từ một nơi được gọi là chốn lao tù bỗng chốc lại biến thành mái nhà ấm áp. Dưới mái nhà đó là nơi đầy ắp tiếng cười của các “anh chị em” khác

cha mẹ nhưng chung thầy và có một sự thật là chỉ có học 12 mình mới có những kỉ niệm “unique” (độc lạ) như vậy. Bình thường ở các lớp dưới, nếu như bị thầy cô la hay buồn vì học tập, hầu hết mọi người sẽ về nhà kể cho ba mẹ hay nhắn tin cho bạn bè cũ ở trường ngoài. Nhưng khi học 12, khi mà mọi sinh hoạt của học sinh đều diễn ra ở nội trú thì tất cả những vui buồn ấy được san sẻ cùng nhau. Nhớ những lần có một đứa khóc là cả đám xúm lại hỏi han rồi chọc cho nhỏ đó cười. Hay những lúc khóc trong lớp, đang mếu máo mà cũng

phải bật cười vì những mẫu “stick” hỏi han cùng với khăn giấy, bánh kẹo từ mọi người gửi qua. Chẳng biết từ bao giờ, mình lại lệ thuộc vào mọi người như vậy. Đôi lúc nghĩ tới tương lai, nghĩ tới việc sau này tất cả những khoảnh khắc hiện tại sẽ chỉ còn là hồi ức, mình lại thấy buồn.

Cuối cùng, điều khiến mình sẽ nhớ mãi đó là khung cảnh của trường trong sáng sớm, trưa hè, hoàng hôn, đêm rằm, những ngày mưa hay những ngày hè nóng bức. Bởi vì trong những khoảnh khắc ấy, bên cạnh mình luôn có những người bạn tri kỷ, gắn bó, thương nhau như chị em trong nhà. Mình rất thích cây bàng Nhật ở trước lớp, mỗi lần quá mệt vì những xấp bài kiểm tra, nhìn ra cái cây có nắng vàng chiếu xuống, lòng bình yên đến lạ. Hay những lúc ăn cơm chiều xong lên lớp sớm, ngồi ngắm hoàng hôn, nhìn sắc màu hồng hồng, tím tím trên bầu trời qua các tán cây kèm thêm một chút mát mẻ cuối ngày thực sự rất đáng nhớ. Gần đây nhất là ngôi trường đón trận mưa đầu mùa. Ở ngôi trường này đã 3 năm nhưng hoá ra bây giờ mình mới biết được việc ngồi ngắm mưa và nghe mùi đất bốc lên lại khiến mình hứng thú đến thế và lũ bạn lại đùa dai: *“Mùi của NK nó thế, hít đi sắp không được hít nữa rồi đấy!”*.

Có quá nhiều cảm xúc để viết về tình yêu của mình dành cho “ngôi nhà thứ 2” này. Đây sẽ mãi là nơi cất giữ những điều giản dị, thanh bình và thân thương nhất trong suốt ba năm cấp III. Tất cả những kỉ niệm này sẽ là hành trang cùng mình bước vào đời, là liều thuốc xoa dịu nỗi đau, để sau này mỗi lần nhớ lại, mình sẽ lại mỉm cười và được tiếp thêm động lực để đi tiếp những chặng đường sắp tới.

(Vân Anh – 12A7, NKBD)

NKP - Nguyễn Khuyến Prison hay Paradise

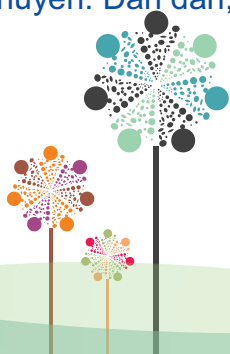
(Thiên Trà – 12a7, NKBD)

“Chỉ khi chia ly ta mới cảm nhận được giá trị của sự tồn tại”

Sau khoảng thời gian cấp 2 học ở Nguyễn Khuyến, đến khi lên cấp 3, có một thời gian mình chuyển ra học ở trường ngoài, mình gọi vui quăng thời gian đó là “đi du học” và chuyến du học ấy đã cho mình rất nhiều trải nghiệm cũng như có cái nhìn đa diện hơn về Nguyễn Khuyến.

Điều đầu tiên mình nghiệm ra được là “Không ở đâu giáo viên tận tâm và tận tụy với học sinh như ở Nguyễn Khuyến”. Có nhiều bạn nghĩ rằng giáo viên Nguyễn Khuyến vô cùng nghiêm khắc. Đúng vậy! Giáo viên Nguyễn Khuyến nghiêm khắc hạng nhì thì không ai dám tranh hạng nhất. Thầy cô ở Nguyễn Khuyến quản lý học sinh từ quần áo, giờ ăn giấc ngủ cũng như quan tâm đến từng biểu hiện cảm xúc của tụi mình. Chỉ cần hôm ấy tâm trạng mình có chút thay đổi là thầy cô đã phát hiện và hỏi thăm ngay, đây là điều mà theo mình không ở đâu giáo viên có thể làm được. Đặc biệt là thầy cô luôn kiên nhẫn giải đáp mọi thắc mắc cho mình và luôn theo sát tiến độ học tập của các bạn học sinh. Khi ra trường khác học, đi may quần không cần lo ống quần đủ 18cm nữa, lại còn được mang điện thoại di động, được thức khuya xem phim, phải nói là: “Trời ơi nó sướng!”. Nhưng đến một ngày, khi mình cầm trên tay bằng điểm với danh hiệu học sinh khá thì mình mới ngỡ ngàng.

Ở Nguyễn Khuyến, mình đã quen với sự quan tâm và hỏi thúc của thầy cô, chỉ cần một con điểm của mình đi xuống, thầy cô sẽ nhắc nhở và chú ý đến mình nhiều hơn. Còn ở các trường khác, không có một GVQN lúc nào cũng túc trực trong lớp, số tiết học ít, thời gian được tiếp xúc với thầy cô cũng ít hơn, nên mình không có nhiều gắn bó như ở Nguyễn Khuyến. Dần dần, mình trở nên lơ là trong các tiết học, về nhà lại lười làm bài tập, thậm chí

KỶ YẾU LỚP 12

còn chơi bù cho quãng thời gian ở Nguyễn Khuyến. Đến lúc nhận ra và hối hận thì đã muộn, cầm bảng điểm trên tay, mình chỉ muốn quay trở về Nguyễn Khuyến chạy ù xuống thầy cô quản nhiệm.

Khi học học môn vật lý lớp 12, đến bài Dao động tự do, mình thấy cuộc sống của mình trong Nguyễn Khuyến như một dao động tuần hoàn, ngày ngày lặp đi lặp lại theo một chu kì, quỹ đạo đã được vạch sẵn.

Một số người lại nghĩ nó giống dao động cưỡng bức hơn vì có tác động của ngoại lực (ba mẹ, thầy cô) và mình phải phụ thuộc vào ngoại lực ấy (bị ép học) mà không được thoải mái. Mình thấy suy nghĩ ấy không hẳn là sai nhưng các bạn đã quên rằng chỉ trong dao động cưỡng bức mới xảy ra hiện tượng cộng hưởng, khi biên độ dao động ở mức cực đại. Mãi đến khi không học ở Nguyễn Khuyến nữa, mình mới thầm hỏi tiếc rằng tại sao lúc trước mình không cố gắng biến tần số riêng của mình (ý thức, động lực, mong muốn của bản thân) cho bằng tần số ngoại lực cưỡng bức (sự nghiêm khắc, hối thúc của thầy cô, ba

mẹ) để cộng hưởng xảy ra. Khi đã hoàn toàn lệch khỏi quỹ đạo của Nguyễn Khuyến, mình mới nhận ra và chỉ ước được một lần quay lại và tạo nên đột phá.

Ở Nguyễn Khuyến, tình bạn cũng trở nên đặc biệt hơn. Ban đầu chẳng hề quen biết nhau nhưng nhờ nhân duyên đưa đẩy, tụi mình cùng tụ họp tại mái nhà Nguyễn Khuyến. Mỗi người có hoàn cảnh khác nhau nhưng khi vào Nguyễn Khuyến, ăn chung, ngủ chung, học chung rồi thân nhau lúc nào không hay. Nếu người lính có những “đêm rét chung chăn” thì tụi mình có những “đêm khóc chung chăn”. Cùng là những đứa con xa gia đình, xa nhà, những lúc áp lực học tập hay nhớ nhà quá, chúng mình thút thít khóc rồi động viên nhau cố gắng. Nhớ nhất là tuần đầu tiên vào học ở Nguyễn Khuyến, lúc đó mình mới chỉ lớp 6, cũng

là lần đầu tiên xa gia đình lâu đến vậy. Trong khoảng thời gian đó, mỗi bữa cơm đều chan đầy nước mắt. Sáng đầu tiên mình ăn ở trường là món hoành thánh, nước lèo nóng, mình thì ăn chậm, thấy các anh chị, các bạn lần lượt ăn rồi đứng lên mà mình vẫn chưa ăn xong, nước mắt mình trào ra khi nhớ đến cảnh mẹ nhẫn nại ngồi chờ mình ăn vào mỗi buổi sáng, các bữa cơm sau cũng là món đó mà không phải là hương vị của mẹ, mình nhớ nhà kinh khủng. Đến ngày thứ tư, mình không chịu nổi nữa thì khóc lóc đòi mẹ lên rút hồ sơ. Cũng may là mẹ mình không vì xót con mà chiều theo ý mình, đến bây giờ mình vẫn thầm cảm ơn vì lúc đó mẹ đã không dễ dãi với mình.

“Mọi chuyện rồi cũng sẽ qua, đau đớn rồi cũng sẽ qua”. Bẵng đi một thời gian, khi nỗi nhớ nhà nguôi ngoai, những đêm “khóc chung chăn” dần trở thành “đêm nói trong chăn”. Mỗi tối, những câu chuyện từ bản thân, gia đình đến chuyện học hành mình đều kể cho cô bạn nằm cạnh bên. Vì thế mà ở Nguyễn Khuyến, ngoài “bạn cùng bàn” thì tụi mình còn có “bạn cùng giường” để thay ba mẹ làm chỗ dựa tinh thần cho nhau. Có lúc mãi mê nói chuyện quá bị cô nội trú phát hiện, mình với đứa bạn nghĩ hết lí do này đến lí do khác, nào thì lông mi rớt vào mắt em nhờ bạn thổi hộ, nào thì em lạnh quá nên mượn bạn cái chăn... đủ mọi

KỶ YẾU LỚP 12

loại lí do trên trời dưới đất và bị phạt vẫn bị phạt. “Người bạn cùng giường ấy” không những là người để mình trút bầu tâm sự vào những đêm tối cô đơn mà còn là người hộ vệ cho mình “đi trút bầu tâm sự” vào đêm khuya. Có hôm bật dậy vào 1-2 giờ sáng, sợ ma nên có “buồn” đến mấy cũng ráng nhìn, đến lúc không chịu nổi mới lật đật gọi con bạn đi cũng cho đỡ sợ, thế là hai đứa mắt nhắm mắt mở dất nhau đi, nghĩ mà thương nó đến lạ! Không phải chị em ruột thịt vậy mà mình cần gì là nó không ngại giúp đỡ, cuộc sống nội trú nhờ thế mà thêm nhiều màu sắc hơn.

Cũng vì ở trong môi trường nghiêm khắc như Nguyễn Khuyến: Không điện thoại di động, không Internet mà tình bạn của tụi mình cũng thân thiết và đặc biệt hơn. Đó là những buổi trốn ăn, chia nhau từng đĩa mì, mỗi đứa húp xì xụp một ngụm nước. Đó là những tiết học ngồi len lén chép lời bài hát rồi chuyền tay nhau, là những buổi chiều nói không hết chuyện. Nhờ Nguyễn Khuyến mà mình được trở về cuộc sống trước đây: không chụp hình, không lướt Facebook, ngồi xuống và chia sẻ cùng nhau. Có thể sau này khi rời khỏi đây, sẽ rất lâu sau tụi mình mới có thể ngồi lại và nói chuyện như vậy.

Chỉ còn mấy tháng nữa thôi là chúng mình phải tạm biệt Nguyễn Khuyến, tạm biệt tuổi

thanh xuân hồn nhiên rồi. Một ngưỡng cửa mới của cuộc đời sẽ mở ra, lúc ấy cuộc sống sẽ không đơn giản là ngày ngày đến trường đi học như ở Nguyễn Khuyến nữa, các bạn sẽ có thêm nhiều trải nghiệm hơn, cũng sẽ gặp nhiều thử thách hơn và sẽ không có một lớp học nào có nhiều cái chung như ở đây nữa.

**“Năm năm tháng tháng hoa còn đó
Tháng tháng năm năm khách đổi dời”**

Thời gian như nước chảy, mọi cuộc gặp gỡ đều sẽ lướt qua nhanh, sẽ rất khó để chúng ta tìm được một tình bạn như thời học sinh. Vì vậy, hãy trân trọng những gì ta đang có để sau này khi bất chợt nhìn lại, ta sẽ thấy trong tuổi thanh xuân của mình có ít điều phải ân hận hơn. Mọi thứ đều có tính tương đối phụ thuộc vào cách nhìn nhận của mỗi người. Vì vậy, Nguyễn Khuyến Prison hay Paradise đều tùy thuộc vào lựa chọn của chúng ta.

(Thiên Trà – 12a7, NKBD)

Hàng 1: Kim Thanh, Ngọc Ngân, Ngọc Diễm, Bảo Thi, Võ Tuyền, Ngọc Châu, Ngọc Diệu, Tường Vy

Hàng 2: Hồng Ánh, Thu Ngân, Ngọc Thảo, Cát Tường, Như Nguyệt, Vân Đan, Phụng Như, Bảo Yến

Hàng 3: Hải Toàn, Quang Minh, Anh Tuấn, Trần Phú, Thanh Hợp, Minh Tuệ, Quốc Long, Hữu Phúc, Thanh Phú, Đăng Khoa, Thanh Quang, Tiến Thành

Thầy Triệu, Trần Anh, Quang Vinh, Minh Khôi, Thái Bảo, Tuấn Duy, Khánh Trinh, Huy Hoàng, Thanh Tùng, Tấn Bảo, Hoàng Thạch

SẼ NHỚ LẮM ...

Thế là chỉ còn chưa đến 100 ngày nữa chúng tôi phải xa mái trường thân thương. Còn nhớ mới hôm nào chúng tôi từ các lớp tụ hội về 12A8, mỗi đứa mỗi tính cách, chúng tôi, ai cũng nghĩ khó mà dung hòa. Vậy mà chỉ hết học kì I, cả lớp đã trở thành một gia đình. Mai xa rồi, chúng tôi còn gì để nhớ?

Sẽ nhớ lắm những tiết Tin hiếm hoi, cả lớp ai cũng vui vẻ hân hoan ra mặt.

Sẽ nhớ lắm những chiều thứ Bảy được phụ huynh lên thăm, chúng tôi chia nhau những món ăn.

Sẽ nhớ lắm một li mì mà ba, bốn đứa chuyền tay nhau trong giờ học.

Sẽ không quên những ngày sinh nhật bạn bè được tổ chức đơn sơ ngay tại lớp mà không khí vui tươi ấm áp.

Sẽ không quên những tiết học căng thẳng nhưng đầy ý nghĩa

Những khoảnh khắc nhớ thương tuổi học trò kể sao cho hết, nhất là khi tất cả học sinh chúng tôi đều ở nội trú. Mai xa rồi tuổi học trò thần tiên những khoảnh khắc ấy hóa thành kỉ niệm, thành nỗi nhớ. Đó là hành trang sẽ theo mỗi chúng tôi đi hết cuộc đời. Và trên chặng đường dài phía trước, nếu có lúc nào đó chệnh chao, mở lại những khoảnh khắc nhớ thương này, biết đâu lòng ta ấm lại....!

Minh Tuệ 12A8

KỶ YẾU LỚP 12

12A9

TẬP THỂ LỚP 12A9 - NIÊN KHÓA 2020-2021

TRƯỜNG TRUNG HỌC CƠ SỞ VÀ TRUNG HỌC PHỔ THÔNG

NGUYỄN KHUYẾN

Hàng 1: Nhật Lý, Đặng anh Thư, Bảo Châu, Tùng Linh, Diễm Quỳnh, Anh Thư, Hồng Phương, Kim Anh

Hàng 2: Ngọc Đoàn, Tuyết Nhiên, Bảo Ngọc, Kim Ngân, Phương Anh, Khương An, Khánh Hà, Mi Danh, Hoài Ngân, Yến Ngọc, Anh Trúc

Hàng 3: Trọng Nghĩa, Quang Thuận, Quốc Khánh, Tuấn Anh, Tấn Đạt, Phúc Nguyễn, Thanh Phú, Minh Đức, Công Tâm, Duy Khang, Duy Khải, **Thầy Võ Anh Hào**, Nhật Tiến, Thái Sơn, Tuấn Nghĩa, Quang Khải, Thanh Phát, Quốc Trí, Minh Tri

NẮNG 18!

Nắng 18,

Trong veo như mắt em tròn mười tám

Gọi nụ hoa thức dậy

Xòe những cánh hồng tươi

Nắng 18,

Rộn ràng bước chân giục giã

Gọi mơ ước thức dậy

Bùng nở những sắc hoa đỏ - trắng giấy thi

Mười tám tuổi

Bao nhiêu mộng ước!

Thắp sáng tương lai bằng những nỗ lực, cố gắng

Đề 18 qua, lung linh nắng còn vương....

Phúc Nguyễn- 12a9

CHÚNG TÔI LÀ MỘT GIA ĐÌNH

Thế là phương đã nở, tiếng ve gọi hè lại râm ran. Đó là tín hiệu của một niên học đã sắp hết và chỉ chưa đến 100 ngày nữa chúng tôi phải xa nhau. Thế nhưng lần này chúng tôi không còn cảm giác hợp rồi lại tan, tan rồi lại hợp, vui rồi buồn, buồn rồi lại vui nữa mà nó chỉ còn là một nỗi tiếc nuối không nguôi. Năm nay đã là năm cuối cấp rồi, là năm phải xa rời mái mái mái trường Nguyễn Khuyến thân yêu sau bao năm liền khắng khít, là năm mà chúng tôi phải bước vào những ngưỡng cửa mới của cuộc đời. Khi nhìn lại những khoảng thời gian đã qua, những tình cảm của bạn bè, của thầy cô tôi lại dâng trào cảm xúc. Chúng tôi thật may mắn khi được học ở một ngôi trường được nhiều người khen ngợi, đặc biệt là được học ở lớp 12A10.

Cũng thật sự hạnh phúc khi được là một trong những thành viên của 12A10. Nhớ ngày nào chúng tôi còn ngỡ ngàng khi gặp nhau, Từ những lớp khác nhau của khối 11 năm trước, chúng tôi được xếp vào 12a10 vì thi khối A, trong đó có cả những học sinh mới chuyển từ trường ngoài vào. Nhưng chỉ một thời gian ngắn, chúng tôi đã hòa hợp thành một dưới sự dẫn dắt của thầy quả nhiệm. Lớp chúng tôi rất đoàn kết, các bạn học hết mình và chơi hết mình với khả năng của bản thân. Giờ giải lao của lớp chúng tôi thật vui nhộn. Chúng tôi thường tụm lại nói chuyện, đồ vui, hay giải đề kiểm tra tập trung mà trường vừa cho. Những trận cười nhộn nhịp, hả hê của chúng tôi khi giải đúng được những câu đố, hay bất ngờ trước câu trả lời dí dỏm, hay thỏa chí khi làm bài đúng... Cũng có lúc lại buồn bởi những đề kiểm tra khó sợ mình làm điểm thấp.

Những cảm xúc chân thật buồn, vui của tuổi học trò đều được thể hiện trên gương mặt thơ ngây. Khi đến những đợt kiểm tra tập trung ở trường thì mọi người lại tất bật lo bài vở để chuẩn bị cho đợt kiểm tra đạt nhiều thành công và chúng tôi cũng thường nói với nhau:

KỶ YẾU LỚP 12

" Ê tối nay nhớ gọi tao dậy học bài với để tao ngủ quên à". Đó là những kỷ niệm in sâu vào trong tâm trí, mãi mãi không bao giờ quên. Những tình cảm ấy sẽ không bao giờ mờ nhạt đi khi bước sang những giảng đường mới ở các hệ Cao đẳng hay Đại học.

Và rồi hình ảnh đọng lại trong chúng tôi với biết bao niềm cảm phục và kính trọng đó là hai thầy chủ nhiệm của lớp. Hình ảnh của người thầy dù bệnh cũng không thể yên tâm nghỉ ở nhà dưỡng bệnh mà lại tất bật lo lắng cho học trò mình. Hai thầy vừa là người truyền dạy kiến thức vừa là người cha của mấy chục đứa con. Cả lớp đều biết thầy rất thương chúng tôi. Cũng như thầy từng nói có thương mới có la rầy. La để chúng tôi học tốt hơn, từ bỏ những trò chơi vô ích tốn thời gian. Mà

năm nay là năm cuối thầy muốn lớp tập trung hơn, chuyên tâm hơn để có thể thành công hơn trong kỳ thi trung học phổ thông quốc gia 2021 sắp tới. Nếu mai đây chúng tôi phải xa rời mái trường thân yêu, xa rời 12A10, xa rời bạn bè, thầy cô thì những kỉ niệm ấy vẫn sẽ sống mãi trong chúng tôi đến suốt cuộc đời. 12A10 ơi chúng tôi muốn nói rằng: **CHÚNG TÔI LÀ MỘT GIA ĐÌNH.**

Tập thể nữ lớp 12A10

Hàng 1: Kim Anh, Trâm Anh, Thùy Dương, Kim Ngân, Khánh Mai, Hồng Hân, Đan Thy, Nhã An, Tường Linh, Thùy Trang, Phương Nga, Minh Như

Hàng 2: Phương Thy, Mỹ Thiên, Minh Như, Thủy Huỳnh, Minh Hiếu, Thùy Dương, Thu Hà, Tường Vi, Thu Hiền, Hoài Ân, Hải Yến

Hàng 3: Thế Bình, Hoàng Vỹ, Quan Đăng, Khải Toàn, Thiên Long, Gia An, Quốc Anh, **Thầy Kiệt**, Hoàng Phong, Tấn Toàn, Anh Tuấn, Tuấn Anh, Quốc Tuấn, Minh Phi, Trường Huy, Minh Quân, Xuân Bách

MÙA HẠ CUỐI

(Hồng Hân, 12A11, NKBD)

Nguyễn Khuyến thường bị gắn với “những cái mác” bất di bất dịch trong quan niệm của nhiều người: môi trường học tập khắc nghiệt, kỷ cương như trại lính, học sinh là những “con gà công nghiệp”. Là một học sinh đã gắn bó với ngôi trường này 3 năm, kỷ niệm buồn nhiều nhưng niềm vui cũng không ít, nếu thời gian có trở về mùa hè lớp 10 ấy, tôi vẫn sẽ không thay đổi quyết định học tại đây.

Học tại Nguyễn Khuyến, bản thân tôi cảm thấy mình được nhiều hơn mất. Là một học sinh nội trú, ngoài việc lên lớp thì khu nội trú là nơi mang đến cho tôi nhiều kỷ niệm cũng như nhiều cung bậc cảm xúc nhất. Do học xa nhà, các cô quản nội trú chính là người trực tiếp dạy chúng tôi tính kỷ luật, tính tự lập và đúng giờ. Tính tôi khá bướng nên việc tôi bị phạt để chuộc lỗi xảy ra gần như hằng ngày. Một trong những lần bị phạt mà tôi nhớ nhất chính là lần tôi cùng 3 đứa bạn phải lau hành lang từ khu nội trú nam sang khu nội trú nữ trong một tháng liền. Cũng nhờ vậy mà sau lần đó, tần suất tôi bị phạt cũng giảm đi đáng kể. Tôi cũng dần tập thích nghi với cuộc sống nội trú, với môi trường mới. Tất cả những trải nghiệm đó đều rất thú vị và quý giá.

Những năm tháng ở Nguyễn Khuyến, tôi học được bài học về tình yêu và lòng biết ơn. Có lẽ 12A11 chính là nơi lắng đọng lại tất cả thanh xuân không chỉ của tôi mà còn của cả từng cá thể hiện diện trong lớp. Đây là lứa thứ hai mà thầy “Kiệt Mon” dẫn dắt và cũng là năm đầu tiên thầy làm quản nhiệm chính, năm nay có lẽ không chỉ đặc biệt với chúng tôi mà còn với cả thầy. Thầy Kiệt khá trẻ nên khoảng cách giữa thầy và trò dường như không có. Bên cạnh đó, những phát ngôn của thầy cũng cực kỳ trendy: “Ờ mây zing gút chóp em”, “không lòng vòng như Hải Phòng”, “giáo viên tốt thì phải vào vai” ... Cùng với đó là cách gọi

KỶ YẾU LỚP 12

các thành viên trong lớp bằng những biệt danh rất đáng yêu. “Anh Ba Râu dầy điiiiii” là câu “nhắc nhở” bắt hủ vào đầu giờ chiều làm cho cả lớp tinh táo và thoải mái hơn rất nhiều. Hơn thế nữa, thầy còn là một người rất tâm lý. Thầy luôn tạo điều kiện tốt nhất để lớp “chuyên tin” có thể phát triển được khả năng “thiên bẩm” của mình. Bằng chứng là từ đầu năm đến nay, chưa một tiết nào mà chúng tôi phải “cúp học” môn tin trong niềm khao khát và trầm trồ của lớp bạn. Bên cạnh việc học, thầy còn tạo điều kiện cho chúng tôi được gọi điện thoại về nhà thường xuyên hơn. Nhu cầu đó với một chiếc điện thoại là không đủ, vì vậy mà thầy

không ngần ngại mang thêm một chiếc nữa để lớp có thể đủ dùng. Ngoài ra, thầy còn là một tín đồ của việc “sharing”. Từ những câu chuyện “thiếu muối” đến những câu chuyện “mặn mòi” được kể giữa lúc sửa đề, những bịch bánh tráng “tiếp viện” mỗi giờ ra chơi ... thầy đều chia sẻ rất thoải mái. Có lẽ chính vì những điều nhỏ nhặt ấy mà mọi người xung quanh, đặc biệt là lớp tôi ai cũng quý mến, ai cũng thương yêu thầy. Riêng với 12A11, có lẽ nó còn là sự biết ơn đối với tất cả những gì thầy đã chỉ dạy và giúp đỡ trong ngần ấy thời gian.

Ba năm cấp 3, tôi đã làm gì? Không phải không thể trả lời. Mà vì 3 năm ấy có quá nhiều điều để nhớ. Thời thanh xuân của chúng ta cứ trôi đi, một đi không trở lại. Hồi đó, khi phượng nở rộ khắp sân trường màu đỏ thắm, những ngày cuối cùng của tháng 5, chúng tôi luôn có một nỗi buồn man mác. Và năm nay, nỗi buồn ấy đậm sâu hơn, bởi vì đây là mùa hạ cuối của tuổi học trò...

(Hong Hân, 12A11, NKBD)

Hàng 1: Đức Tấn, Nhật Tùng, Hoàng Tuấn, Hoàng Long, Phong Lâm - Gia Huy, **Thầy Nhuận Ngọc**, Đức Trường, Minh Trường, Danh Cường, Anh Minh
Hàng 2: Trần Minh Thư, Gia Tuyền, Khởi Nguyễn, Minh Phúc, Anh Tuấn, Thành Vinh, Trung Hiếu, Anh Khoa, Đức Anh
Hàng 3: TBáo Châu, Lưu Thư, Uyên Vy, Hoàng Yến, Trúc Giang, Quý Thảo, Thanh Thảo, Đăng Thi, Báo Trâm, Lan Nhi, Tuyết Ngân, Phương Thảo, Thái Bình, Báo Uyên, Báo Linh, Gia Hân, Kim Duyên
Tương Vy, Nhật Lam, Ái My, Mỹ Linh

TÂM TƯ

Ta mãi quý chỉ những gì đã mất
Nắng sân trường tựa mặt trời qua mây.
Giấc mơ trưa râm mát những bóng cây
Trên sách vở giữa tiếng bài cô giảng.

Tiếng cây bàng thì thầm trong gió thoảng
Những tâm tư giấu kín khoảng sân trường.
Biết bao giờ thôi nhớ với thôi thương
Thôi thồn thức tiếng trống trường thảng chín.

Thoáng thu qua, rồi đông trôi dưng đỉnh
Bỗng giật mình khi nghe khúc hè sang
Tiếc ngẩn ngơ từng trang sách ngả vàng
Bây mùa hoa nay đã qua đi sáu...

Gửi thanh xuân – gửi khát khao nung nấu
Những tâm tư ở cuối một mùa hoa.
Để mai sau dù cho đã chia xa
Vẫn hoài nhớ nơi ước mơ cất cánh.
Phan Nguyễn Đăng Thi – 12A12

BÀI KỶ YẾU...THẢO NGUYÊN - 12A12 ..CSBD

CÓ BÔNG PHƯỢNG NỞ GIỮA ĐÔNG

Tôi vô tình nhìn thấy nghịch lí ấy vào một trưa ngày đông.

Giữa màu xanh đang tàn, có hoa phượng đỏ thắm một góc. Hoa đậm thắm và rực rỡ.

Hoa ủ nắng nhạt, hương nắng tô sắc đỏ cho cánh hoa. Gió nổi lên, hoa múa. Cả không gian lao xao theo sắc đỏ. Quả là bông hoa đẹp. Nhưng ngay cả khi sau một trận gió mạnh, hay là một ngày đầy mây xám xịt, tôi trông cánh phượng vẫn đầy sức sống thưở ban đầu. Tôi thầm khen. Một bông hoa kiêu hãnh.

Nhưng không ai thương thức nó – về đẹp sức sống lạ kỳ ấy! Mùa đông làm lòng người ta lạnh ngắt, không còn cởi mở để đón nhận cái đẹp nữa. Hoa phượng trở nên đơn độc. Vũ điệu lửa trong nhịp gió lạnh và tái tê, những cánh phượng mềm như tấm lụa và đỏ màu gọi cảm kia... Dành cho ai? Bông phượng nở sớm của tôi lạc lõng. Giữa đất trời. Trong những ánh mắt thờ ơ của dòng người qua lại.

Đã có lần, tôi hỏi nó sau bao sự lạnh nhạt nó phải nhận, có gì nó vẫn ngày ngày gọi cho họ màu đỏ sức sống của riêng mình? Hoa phượng mỉm cười, khe khẽ đáp:

- Vì mình là hoa, mà một bông hoa nào chỉ để làm đẹp. Nó phải còn thấp trong lòng mọi người một niềm vui, niềm tin và hi vọng với đời.

Vài ngày sau, tôi đã không còn trông thấy bông phượng nữa. Chắc nó đã làm tròn sứ

mệnh của mình. Và gió đã cuốn trôi đi phần còn lại, chừa cái khoảng không mùa đông đáng nhẽ phải hiện hữu từ tuần trước. Tôi trầm ngâm nhìn cái khoảng không ấy, rồi nặng nề bước đi.

Chợt, tôi thấy cái gì đó lấp ló ở chỗ đất vụn. Tôi bước nhanh lại gần. Rồi tôi reo vui như một đứa trẻ.

Bạn biết gì không? Tôi thấy một bông hoa. Những cánh phượng tàn che chở cho chồi non.

Bài 2: Tôi bỗng thấy nhớ dàn khổ qua rừng

Ban đầu chỉ là một cây non còm cõi. Nhưng thứ đất nhà tôi tốt quá. Tầm ba tháng sau, dây quấn dây, chúng lán sang dàn mướp. Hết chỗ, chúng bám trên hàng rào ao cá. Lại hết chỗ, chúng bò đầy dưới đất, lổn ngổn toàn màu xanh non.

Nắng. Hoa khổ qua như được gói bằng màu vàng khỏe khắn của nắng miền Nam. Từng cây thi nhau bung nở. Cả rừng khổ qua trở hoa. Cái thứ mùi nhàn nhạt bao khắp vườn. Cứ đi học về là chị em chúng tôi chạy ra, hít lấy hít để không khí đặc hương hoa khổ qua. Từ đấy, chúng tôi ngắm nhìn mặt trời đỏ như hột lòng gà, ngắm từng giọt nắng cuối cùng rưới trên nhân gian và nghe chim trời í ới nhau về nhà. Hai đứa ngồi thừ ra như thế và chỉ chịu vào khi nghe tiếng ngoại về.

Mưa. Sau mỗi đợt khổ qua thắm đẫm những ngọc trời ban. Về đẹp càng tinh khiết hơn. Giọt nước đọng trên lá xanh. Giọt nước đọng trên hoa vàng. Cùng mùi đất ủ hương nồng, dàn khổ qua quả là bình rượu ngon của thiên nhiên. Và không phải cứ vơ đại nước hay đất từ xó xỉnh nào là được. Phải là thứ mưa đầu mùa trong trẻo, phải là mảnh đất sơ khai đầy cỏ dại và dàn khổ qua ngoại tôi trồng – thứ khổ qua xanh màu tình thương của ngoại mới pha được.

Tôi đi qua thuở khổ qua rừng mọc đầy vườn, thuở mỗi chiều bà lại luộc khổ qua. Thứ khổ qua đắng ghét nhất trần đời – tôi từng than phiền sao lũ khổ qua ấy lại tai hại thế - tôi cũng đâu thể ăn được nữa.

Dàn khổ qua lay lay trong nắng, dạt dào trong gió lời ru bà tôi. Dàn khổ qua hứng trọn mùa mưa, ngắm nhìn lũ chúng tôi kéo nhau bắt cá. Dàn khổ qua trong những chiều tối, khi ngoại tảo tần làm món ngon cho tôi...

Tôi đi qua từ thuở nào? Tôi chẳng biết nữa. Tôi lặng người đi. Vừa có mùi khổ qua thoảng qua đây.

Tôi bật khóc...

THẦY CÔ TRƯỜNG NK-BD

RỘNG MỞ LỐI VÀO ĐỜI

Nhanh thật, mới ngày nào EM còn là học sinh lớp Sáu, hồn nhiên trong trẻo với đôi mắt tròn xoe, rụt rè, lo lắng, háo hức khi bước chân đến ngôi trường này... Thoát một cái, EM đã là cô, cậu học sinh lớp Mười hai và hôm nay EM đang ở những tháng ngày

cuối của một phần thanh xuân – thời áo trắng mộng mơ tuổi học trò.

Trang giấy trắng học trò – những tháng năm ở nơi đây đã cùng EM gieo hạt, vun trồng tri thức, đọng đầy bao kỉ niệm ngọt đắng, buồn vui... sắp sửa khép lại. Chặng đường cuối cùng EM đang đi, như cách nói của thể thao: cuộc đua nước rút để về đích còn rất nhiều gian khổ: “*Sách vở bộn bề, điểm số, đợt thi/ Bao nước mắt bao đêm dài thiếu ngủ*” nhưng EM tin: **MÌNH SẼ THÀNH CÔNG.**

Hôm nay, cụ thể sáng nay, vòm trời nơi trường EM học rất trong xanh. Hàng cây trong sân trường như sức trai đang lớn, vươn cành, tỏa bóng mát. Dưới vòm trời này, khoảng sân trường này tâm hồn EM bình yên và hạnh phúc đến lạ kì!

Và ngày này của năm sau và rất nhiều... ngày sau nữa, bầu trời này, vòm cây này không còn bóng dáng của EM trên hành lang dài lộng gió đứng thả hồn để băng khuâng để mơ ước... Nhưng chắc chắn trong tim EM, trời vẫn xanh, cây lá vẫn tràn trề nhựa sống. Bởi ở nơi xa – trên muôn nẻo đường đời tấp nập có EM luôn dõi theo, thương nhớ, tri ân. Nơi đây và mãi mãi sau này là mãi tất cả hành trang để EM: **RỘNG MỞ LỐI VÀO ĐỜI.**

Ngày 8/3/2021 GV ĐỖ THỊ MINH THÊM

KỶ YẾU LỚP 12

LỚP 12B1

Tôi đã sống và học tập ở Nguyễn Khuyến và Lê Thánh Tông gần 7 năm, thời gian không dài so với một đời người nhưng chắc chắn không phải là ngắn với một đời học sinh. Ban đầu không thể nói là thích và không có áp lực, tù túng...Bù lại sống và học tập ở nơi đây tôi luôn được thầy cô bạn bè bên cạnh, động viên. Và qua mỗi năm học, tôi còn có thêm nhiều bạn mới, học tập được nhiều điều hay từ mọi người. Thời gian không ngừng lại, tôi đã đến năm lớp 12, năm học cuối cùng, năm học quyết định của đời học sinh. Tôi may mắn được vào lớp B1 của thầy Nhung, một tập thể đoàn kết, luôn cùng nhau học tập, hoạt động vui tươi, tạo nên không khí ấm cúng thân thương, đặc biệt vào những ngày lễ, tết. Các thành viên giống như gia đình, khi ai đó có khó khăn, có tâm sự luôn có Thầy ở bên, mọi người cùng quan tâm chia sẻ. Người ta nói, năm học lớp 12 là năm học đẹp nhất của đời học sinh. Quả đúng vậy, từng khoảnh khắc trong năm học này luôn in sâu trong tâm trí tôi. Chân thành cảm ơn quý Thầy Cô đã luôn bên chúng em, cảm ơn cha mẹ đã chọn cho con một bộ phóng vào đời thuận lợi để theo đuổi ước mơ. Cảm ơn tất cả các bạn 12B1 đã cùng tôi trải nghiệm những tháng ngày thanh xuân tươi đẹp nhất!

TRỌNG NHÂN 12B1

LỚP 12B2

QUÊ TÔI

An Giang, tôi gọi quê nhà
Miền Tây, gọi nơi tôi khôn lớn
Mảnh đất thiêng nơi dải đất phương Nam
Nơi chín nhánh dòng sông sâu ra biển cả
Miền Tây ơi, tình yêu bao la
Một khi xa tôi mới biết được là
Miền Tây yêu tình người nghĩa đất
Thật sâu nặng, thấm đượm từ ngàn xưa
Có nơi nào đẹp như quê tôi
Đồng lúa xanh mướt mồ hôi Bảy Núi
Phù sa ơi, ươm hạt gạo quê mình
Nước tràn về cho cá được đầy ghe
Tình Cửu Long ngọt bùi khoai sắn
Nỡ lòng ai một ngày cách xa xôi
Nỡ lòng ai đi xa mà không nhớ
Nỡ lòng ai đi chẳng muốn quay về
Nay đi xa tình quê vẫn còn mãi
Đời bộn bề ta biết phải làm sao
Nhưng vọng mãi, chẳng thể nào quên được
Mãi tự hào danh gọi "Người Miền Tây"

PHAN HOÀNG HỒNG TRÚC – LỚP 12 B2

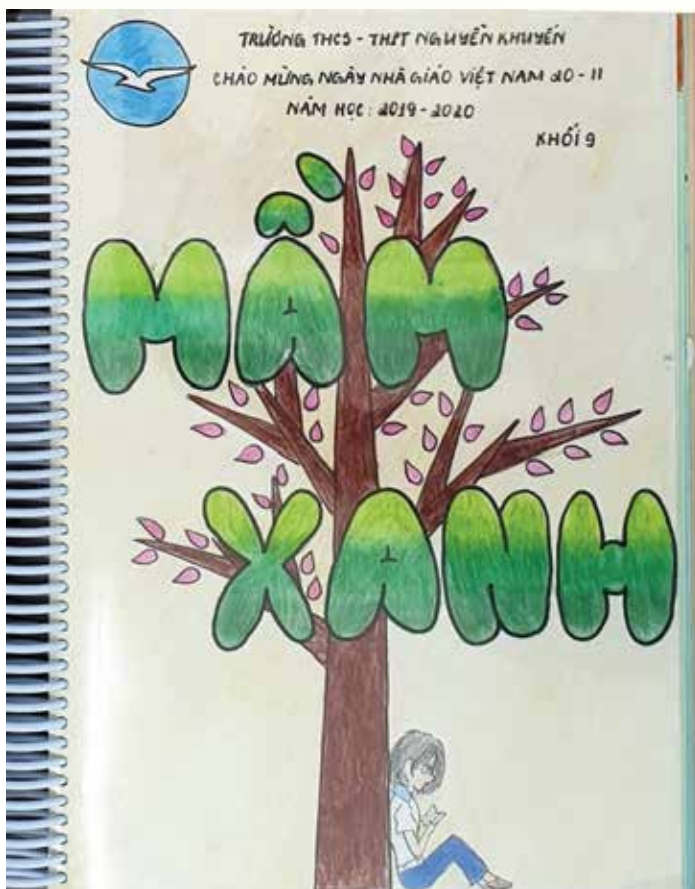
KỶ YẾU LỚP 12

Cây Cầu Thành Công

LỚP 12B3

Lớp em là lớp Bê Ba
Có Thầy quản nhiệm Đa Ra hết lòng

Sớm hôm cùng lớp chuyên cần
Học hành, thi cử, luyện rèn ngày đêm
Nước ta có rất nhiều cầu
Xi măng sắt thép xe đi vững vàng
Lớp em cũng có cây cầu
Xây nên mộng đẹp ước mơ sau này
NÊN NGƯỜI- THÀNH ĐẠT – THÀNH DANH
Lao tâm rèn luyện bao ngày mới nên
Mai sau muôn nẻo vào đời
Em đi, dạ nhớ...cây cầu lớp em.

TẬP THỂ LỚP 12B3

CẢM XÚC NGÀY CUỐI CẤP

Corona ơi, em đừng chơi mãi,
Hãy về đi, nơi em đã sinh ra.
Để bọn anh còn đi học lại,
Cuối cấp rồi, mệt lắm em ơi!

Trả lại đây, những tháng ngày vui vẻ,

TRƯỜNG TH-THCS-THPT LÊ THÁNH TÔNG

THÔNG BÁO

Học sinh đi học lại Từ **01-03-2021**

CHUNG SỐNG AN TOÀN VỚI ĐẠI DỊCH COVID-19

Được đến trường, gặp bạn bè thầy cô.
Được học thêm bao nhiêu điều mới lạ,
Cửa đại học rộng mở đón chờ ta.

Trả lại đây, những tháng ngày ít ỏi,
Một năm học ngắn ngủi lắm em ơi!
Năm nay là một năm thi khắc nghiệt,
Để chuẩn bị hành trang bước vào đời.

Trả lại đây, những mùa hoa phượng đỏ,
Bao kỉ niệm chôn dưới bóng sân trường.
Ánh mặt trời đưa ta về "lối nhỏ",
Những hoài bão còn vương vấn trong tim.

TẬP THỂ NAM SINH LỚP 12B3

CẤT CÁNH

Nắng lên, cái nắng oi ả của tháng ba, cái nắng báo hiệu mùa chia xa tới gần. Ngoài kia phượng cũng đang bắt đầu khoe sắc đỏ và kiêu hãnh dưới nắng vàng mùa hạ. Đến thật rồi mùa hoa phượng cuối cùng của tuổi học trò.

Ba năm trước, mang tâm lý vừa háo hức vừa mong chờ, lo lắng, hồi hộp của một đứa học trò vừa kết thúc chương trình THCS, tôi đã rời xa vòng tay của cha mẹ để đến đây với mong muốn đạt kết quả cao trong học tập.

Ba năm học ở Nguyễn Khuyến- Lê Thánh Tông, tôi đã học được nhiều kiến thức, không chỉ qua sách vở mà còn là cách sống, cách cư xử, hành động hàng ngày. Thầy cô nơi đây luôn chất chiu từng chút, tận tâm tận lực bằng con đường giáo dục tốt nhất hoàn thiện tôi mỗi ngày.

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, giờ đây tôi đã là một học sinh lớp 12 chuẩn bị ra trường, điều này đồng nghĩa với việc tôi sắp phải xa mái trường này, nơi có những con người đã gắn bó bên tôi suốt ba năm qua, nơi tôi có những kỷ niệm thật đẹp không thể nào quên- nơi là gia đình

thứ hai của tôi. Năm lớp 12 là chặng đường dài và quan trọng bởi thế là những hồi ức khó quên nhất. Không chỉ là bạn bè ngày đêm bên tôi là bảng đen phấn trắng mà còn có Thầy_ người tận tâm tận lực bên 38 đứa con của mình_ Thầy Thảo Vũ. Đằng sau vẻ ngoài nghiêm nghị, thầy có một giọng nói truyền cảm, một trái tim ấm áp, nụ cười hiền từ. Nhờ có thầy con đường đến với ước mơ của tôi và các bạn trở nên dễ dàng hơn. Những mệt mỏi, áp lực, cảm giác quá sức, rã rời, muốn bỏ cuộc, thầy lại xuất hiện đúng lúc như một chất xúc tác mạnh mẽ dập tắt ngọn lửa trong tôi, tiếp thêm cho tôi nguồn động lực bước tiếp trên con đường tìm kiếm tri thức để thành công. Nhờ có thầy mà tôi trân trọng từng giây từng phút khi còn ngồi học nhất là thời gian này khi ngày thi gần kề.

Cuộc hành trình 12 năm đèn sách cũng bắt đầu đi đến hồi kết. Bốn tháng nữa thôi, mọi thứ nơi này sẽ chỉ còn là kỉ niệm. Sẽ chẳng còn ai kiên nhẫn để gọi tôi dậy vào mỗi sáng như thầy cô nội trú, sẽ chẳng còn ai luôn ngày đêm bên cạnh nhắc nhở mỗi khi tôi sao nhãng nhiệm vụ học tập. Giờ đây **“những chú chim 2003”** sẽ cất cánh bay cao, bay xa. Hành trình này khép lại, một hành trình mới cuộc đời mở ra. Có thể sẽ khó khăn gian khổ hơn nhưng vững tin và đổi mới nhé bởi ta đã có những năm tháng miệt mài tri thức hành trang ta mang theo vững vàng để ta đổi mới bản lĩnh và thành công.

Võ Ngọc Tường Vy

KỶ YẾU LỚP 12

LỚP 12B5

Từ trái sang phải, từ trước ra sau
GVQN: **Đắc Phiến Khào**
Hàng 1: Mai Phương, Hương Giang, Thảo Nguyễn, Thanh Trúc, Quế Anh, Ngọc Ngân, Gia Hân, Thanh Bình, Bảo Châu, Như Ngọc.
Hàng 2: Cẩm Duyên, Kiều My, Vân Thủy, Hoàng Anh, Thúy Nga, Bảo Ngọc, Minh Phương, Hồng Duyên, Quỳnh Hương, Kiều Trang.
Hàng 3: Thái Sơn, Ngọc Huy, Minh Hiếu, Trọng Tín, Hoàng Hưng, Huy Hoàng, Ngọc Thiên, Tuấn Anh, Gia Phúc, Hoàng Phúc, Bảo Minh.
Hàng 4: Văn Cường, Hoàng Anh, Minh Đức, Trường Giang, Tiến Phát, Tuấn Hùng, Thế Phúc, Thiên Phúc, Nguyễn VS, Hoàng Tuấn.

LÊ THÁNH TÔNG, NGUYỄN KHUYẾN- TRƯỜNG HỌC, HAY LÀ NHÀ?

*“Tiếng trống trường xưa
Chứa đầy cánh phượng
Lay đùa nhẹ rơi
Nhớ tiếng lòng ai
Nhớ về mái trường
Người thầy năm xưa...”*

Vài dòng thơ được viết nên từ chính cảm xúc của mình, đối với tôi như một dấu mốc quan trọng, gợi nhắc tôi về một khoảng thời gian đẹp đẽ nhất của đời người, tuổi học trò. Có lẽ, ai dù trưởng thành hay đã già nua, hay thậm chí còn đang khoác lên mình bộ đồng phục của trường mỗi khi nghe về hai chữ “*học trò*”, con tim của họ lại thổn thức, lại bồi hồi hoài niệm khi nhớ về những hình ảnh trong buổi sáng ấy, những hình ảnh vốn chỉ xuất hiện khi ta còn cắp sách đến trường. Và tôi- một học sinh của trường Lê Thánh Tông, đồng thời là thành viên của “đại gia đình” Nguyễn Khuyến, cũng không phải là một ngoại lệ.

Thời gian cứ thế, cứ thế trôi đi, thậm chí còn vài tháng nữa thôi, tôi sẽ hoàn thành chặng đường học sinh, đánh dấu một kết thúc quan trọng và mở ra một khởi đầu mới thật tươi đẹp và đầy ánh hào quang. Tôi vẫn còn nhớ như in giây phút đầu tiên tôi gặp gỡ ngôi nhà Lê Thánh Tông, trước mắt tôi hiện ra sừng sững một ngôi trường, rộng thênh thang với diện tích gần hai hecta, bốn tầng lầu, có đại sảnh, sân bóng rổ, bóng đá, còn có cả hồ bơi nữa... và những thiết bị học tập, cơ sở vật chất khác rất xứng tầm với một ngôi trường mang tiêu chuẩn quốc tế. Tôi ngay lập tức vẽ nên một khung cảnh học tập và sinh hoạt thật tuyệt vời tại trường. Trường đã tạo nên một nét rất riêng khi trồng những “*nàng cây*”. Hoàng hôn uốn lượn từ tầng trệt lên đến

NĂM HỌC 2020-2021

tận tâng trên cùng, một chiếc áo xanh mượt mà mẹ thiên ban tặng cho ngôi trường này như một món quà thiên quý. Cả hai năm lớp mười một và lớp mười hai đều là học sinh nội trú, có rất nhiều thời gian gắn bó với trường đã lưu lại trong bộ nhớ của tôi những hình ảnh đẹp tròn trịa không một vết xước về khoảng thời gian được coi là bông hoa hồng của tuổi trẻ, những chuyến dã ngoại, những ngày kiếm ta vô cùng “khốc liệt”, những câu la rầy của quý thầy cô, ... tất cả đều được ghi chép cẩn thận vào những trang kí ức, sẽ theo tôi đến hết cuộc đời này. Thành thật chia sẻ, đối với tôi, đẹp nhất, nhiều kỉ niệm nhất là năm học lớp mười hai, những ngày tháng cuối cùng của tuổi học trò, vì tôi đã may mắn được gặp bốn mươi con người khác nhau từ khắp mọi miền đất nước, Lâm Đồng có, Tây Ninh có, có cả những nơi xa tít tắp như Nam Định, Hà Tây,... Thế những, một dàn giao hưởng không thể không có nhạc trưởng, và nhạc trưởng của chúng tôi không ai khác chính là **“bố già”** Đắc Phiến Khảo - một người thầy quản nhiệm không chỉ có vẻ bề ngoài tương đối hoàn hảo mà ẩn sâu trong đó còn là một trái tim luôn rực cháy nhiệt huyết, người sẵn sàng bỏ qua sức khỏe của bản thân vì con chữ của học sinh. Chính vì làm nghề giáo bằng cái tâm rất nặng, nhưng suy cho cùng thì cốt là để **“những đứa con”** của thầy nên người-học giỏi. Những hành động, chi tiết ấy đã làm nên vị thế của một người thầy, một người lái đò luôn tận tụy đưa hành khách của mình

cập bốn tri thức. Bốn mươi hai cá nhân, mỗi người một màu sắc, đã hòa quyện lại với nhau để cùng tạo nên tuyệt tác của đất trời mang tên **“Anh thầy chẵn dê và bầy dê núi 12B15”**.

Bên cạnh hình ảnh người thầy, người cô, những người bạn cùng lớp, góp phần tô điểm cho thanh xuân của tôi không thể không kể đến những cậu bạn thân thương nhất mà tôi trân quý gọi họ là **“gia đình”**. Những buổi tối đi chơi xa cùng nhau, những đêm chơi game đến tận ba, bốn giờ sáng, đáng nhớ nhất là những cuối tuần ở lại nội trú, nói không với điện thoại di động, với thế giới ảo, nguồn vui tưởng chừng như duy nhất của tôi khi ấy là hội bạn thân thương. Chúng tôi, mười cậu học trò, mỗi người một gia cảnh, mỗi người có một điểm xuất phát khác nhau, nhưng đã tề tựu về đây,

KỶ YẾU LỚP 12

tại ngôi trường Lê Thánh Tông này, để trở thành một mảnh ghép quan trọng trong tuổi trẻ của những người còn lại. Chúng tôi thích quây quần bên nhau, cùng kể cho nhau nghe về cuộc đời của mỗi người. Cảm giác ấy, cái cảm giác gần gũi tôi vốn tưởng chỉ có ở nhà, lại xuất hiện ở một nơi xa lạ, cùng những con người xa lạ như thế này. Và đã gọi là tuổi học trò, không thể nói không có những xúc cảm hơn cả tình bạn, những “rung động học đường”, dù chỉ là một thoáng nhất thời. Những kí ức tươi đẹp ấy, những nốt thăng trầm của bản tình ca tuổi trẻ,

tôi sẽ mãi không bao giờ quên!

Tôi muốn gửi đến mọi người xung quanh những lời cảm ơn, cảm ơn mẹ đã không quản ngại khó khăn về tài chính, đã cho con đến với hai ngôi trường này, cảm ơn ba vị giáo viên quản nhiệm của tôi trong ba năm thời cấp ba, cảm ơn quý Ban giám hiệu, quý thầy cô bộ môn đã tạo điều kiện học tập thuận lợi nhất cho học sinh, cảm ơn những người bạn đã đồng hành cùng tôi trong khoảng thời gian qua, cảm ơn Nguyễn Khuyến, cảm ơn Lê Thánh Tông, và cảm ơn vì tất cả!

“Đẹp hơn cả tuổi trẻ, chính là tuổi học trò!”

ĐẬU ĐỨC HUY HOÀNG- 12B5

THẦY TÔI

Đại dịch Covid bùng nổ, năm học 2019- 2020 học sinh chúng tôi được “nghỉ Tết ba tháng” và thấm thía “niềm vui” của việc được học online. Năm nay “niềm vui” ấy chỉ vẹn vẹn có hai tuần, nhưng lại đem đến cho tôi nhiều kỉ niệm và cảm xúc khó quên về Thầy

Ngày nào cũng thế, sáng từ 7h đến 8h làm 01 đề Toán, chiều từ 13h đến 14h làm 01 đề Lý, tối 18h đến 19h làm một đề Tiếng Anh. Tự làm- Nghe giảng – Sửa sai. Và lần nào cũng là lời nhắc nhở: “Nhớ sửa lại những câu đã sai nhé, nếu không sửa, không làm lại chẳng có ý nghĩa gì đâu”. Qua những lần Thầy, Trò tương tác với nhau trong “thế giới phẳng”, tôi phát hiện,

nhận ra một mặt khác rất đáng yêu của Thầy. Thầy nhắn tin lúc nào cũng có từ “nha”, “nhé” thân thiện, dễ gần, khác hẳn với vẻ trầm tư, ít nói và “lạnh lùng” khi ở lớp “trong

KỶ YẾU LỚP 12

thế giới thực tại” hàng ngày. Đặc biệt “đáng yêu” nhất là vào lúc 21h, đêm nào cũng có chuyên mục **“CHÚC BÉ NGỦ NGON CỦA THẦY HOÀNG”** với lời nhắn siêu đáng yêu “Nhớ lên nhóm Facebook làm vài bài Toán để... “giải trí” ngủ cho ngon nhé!” Nhờ những bài Toán mang tính “giải trí” của Thầy mà tối nào tôi và các bạn cũng được vận động trước khi đi ngủ. Không chỉ “vận động” mà còn “vận động rất kĩ”, chưa xong chưa dám đi ngủ, vì như thế ngủ không sâu dễ giật mình và có hại cho sức khỏe!!! Có hôm Thầy tôi lại lên group lớp với lí do: “Hôm nay Thầy quên mang sạc laptop, tối nay các em tự học nhé!”. Thế mà mới có 9h30 thầy post liên tiếp 03 đề Toán lên nhóm và lời động viên “sâu sắc”: “Nhớ lên nhóm làm bài nhé. Hôm nay đưa nào buồn ngủ thì đi ngủ sớm, ngày mai làm rồi nộp sau cũng được”. Thầy tôi đó đáng yêu không bạn??? Hai tuần trong “thế giới phẳng” trôi qua nhanh chóng, hương vị Tết, hương vị mùa xuân “ăn chơi” nhường chỗ cho tri thức, cho trường lớp, bạn bè rút gần khoảng cách nhớ thương với thế giới thực in dấu trong tim bóng dáng cô, thầy, bảng đen phấn trắng... Thời gian với tôi đang đếm ngược, ảo hay thực thì cũng sắp phải chia xa để đến với ước mơ của mình, nhưng những kỉ niệm về Thầy về lớp mãi mãi không quên.

THANH BÌNH – PHƯƠNG THẢO – 12B6

NGÀY ĐẦU TIÊN ĐI HỌC!

Ngày x tháng y năm 20zz

Được rồi, hãy thú nhận với bản thân. Đây là câu chuyện của tôi, của một kẻ không định hướng, bi quan và luôn trốn tránh trách nhiệm. Hoặc ít nhất là đã từng, vì tôi cảm nhận sâu sắc được rằng, mình là một kẻ như vậy, và chỉ ít tôi muốn thoát ra khỏi lối sống đấy. Dù biết nói dễ hơn làm, nhưng bạn biết đấy, mọi thay đổi trong hiện thực đều bắt đầu từ sự nhận thức trong tư duy

...

Hôm nay là một ngày đặc biệt của tôi. Hôm nay là ngày đầu tiên tôi học trường trường tư thục Lê Thánh Tông. Nội trú, xa nhà, xa gia đình. Sau mười năm kể từ ngày đầu tiên đi học "*đích thực*" hồi lớp một, tôi lại có được cảm giác kì lạ ấy. Thật lòng thì không dễ chút gì cho cam. Tôi vẫn còn nhớ về cái "*ngày đầu*" đấy. Mẹ dắt tôi đến trường, "*thả*" tôi lại trước cổng, mẹ vuốt mái tóc tôi, sửa sang lại quần áo cho tôi rồi mẹ cười nói: "*Đi học vui về nhé con! Mẹ đi đây*". Thấy tôi chột khóc, mẹ nhẹ ôm tôi vào lòng, có lẽ để trấn an tôi, rồi mẹ chạy xe đi làm. Còn tôi đứng đấy, nhìn bóng mẹ rời đi và tôi khóc.

...

Nửa tháng trước ba mẹ nói với tôi thủ tục nhập học đã làm xong, tôi chuẩn bị đi học trường **Lê Thánh Tông- Nguyễn Khuyến**. Tôi cũng chỉ dạ dạ, vâng vâng rồi lại như người vô tâm, tôi vẫn đi chơi la cà, đến ngày thì xách ba lô lên và đi thôi. Dẫu gì từ hồ sơ tài liệu, quần áo sách vở đều là ba mẹ chuẩn bị cho tôi cả, tôi chẳng phải lo nghĩ gì. Tôi chưa từng là đứa đòi hỏi, nhưng tôi cũng không phải dạng hay tự thân vận động. Tôi biết dù "*trời có sập*" thì cũng có ba mẹ chống đỡ. Tình thương của ba mẹ là thứ như thế: vĩ đại, ấm áp và đem đến sự an tâm. Cũng chính bởi vậy mà có thể nói mười mấy năm qua tôi nằm an toàn trong cái kén của chính mình mà không phải lo nghĩ gì nhiều. Bùn nhão không trét nổi tường.

KỶ YẾU LỚP 12

...

Sáng sớm, tôi và mẹ xuống xe. Mẹ dắt tôi đi trên con đường xa lạ, dừng chân trước một ngôi trường xa lạ, xung quanh cũng toàn người xa lạ, lòng tôi vẫn dửng dưng.

Mẹ và tôi bước vào ngôi trường đề tên **Lê Thánh Tông**, trường rất lớn và đẹp, vì là ngày nhập học nên mọi người đi lại tấp nập, hai mẹ con nhìn cũng thoáng chút bối rối. Trời Sài Gòn tháng 8 vẫn oi ả và gay gắt, cái nắng hun vào lòng ngực, khiến tôi cảm thấy ngột ngạt và bí bách. Thấy phần tóc mái bết trên trán với những giọt mồ hôi lăn dài, mẹ khẽ vuốt tóc tôi. Mẹ sợ tôi mệt, sợ tôi lo lắng, mẹ sợ đủ thứ, ... Hai mẹ con nhìn nhau, mẹ nắm tay tôi. Tôi cười nói: “*Mẹ, con lớn rồi*”. Mẹ thấy tôi cười, mẹ cũng cười.

Tôi biết mẹ lo rất nhiều. Khi phải buông tay cho đứa con mình chập chững học cách tự bước đi.

...

Vào giây phút đó, tôi bỗng chốc có cảm giác như mình vừa tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài. Khi tôi chợt nhận ra rằng tôi không còn nhỏ và sắp sửa tôi phải tự xoay sở lấy cuộc đời mình. Có một nghịch lí rằng việc thoát ly khỏi cha mẹ là minh chứng cho việc tôi đã lớn, nhưng khi cha mẹ không còn bên cạnh tôi lại thấy mình bé nhỏ và yếu đuối quá! Rồi xa vòng tay cha mẹ, tôi chẳng là ai.

Nhưng dù muốn dù không, ngày tháng vẫn trôi qua. Tôi lớn. Đã đến lúc tôi phải học cách tự đứng lên bằng đôi chân của mình. Và dù sao tôi cũng chẳng thích sống mãi với cái danh “*con của ba mẹ*”... Tôi hiểu rất rõ điều đó. Đứng trước ngưỡng cửa của thế giới “*trưởng thành*”, tôi có phần e sợ, nhưng phần nhiều là sự tò mò và hứng khởi.

Có điều gì đấy nghẹn lại trong cổ họng mà tôi không hình dung được là “*buồn*”, vì tôi thấy từ “*buồn*” không thể diễn tả được cảm xúc ấy. Khi tôi chợt nhận ra cái quang cảnh ngày thường của tôi đi đi về về trong thị trấn

nhỏ, hằng ngày ăn cơm cùng gia đình và mỗi tối nằm trên chiếc nệm ấm sẽ không còn nữa, không bao giờ còn. Những chuyện vốn là điều hiển nhiên trong cuộc sống hàng ngày giờ đây thành điều gì đó xa xỉ quá! Ngay lúc này, tôi thêm cảm giác được bé lại, được sà vào lòng mẹ tôi như ngày đầu tiên đi học.

Tôi chợt khóc.

Nhưng vì tôi thấy trên tóc mẹ tôi mấy cọng tóc bạc trắng.

Vì, mẹ già rồi.

Và điều đó cũng đồng nghĩa với việc tôi đã lớn...

NGUYỄN NGỌC DUNG-12B7

MÔN HỌC HAY...TỪ THẦY TẬN TỤY

Hạnh Nhi – Hồng Yến - Bích Di - Nam Phương - 12B7

Thám niên Nguyễn Khuyến ... đã dành :

Thanh xuân của mỗi cửa chúng ta vốn dĩ rất ngắn ngủi. Bản thân tôi là một cô học trò sắp sửa ra trường, cảm giác vô cùng bồi hồi và luyến tiếc. Mới ngày nào ba dắt tôi lên đăng kí nhập học lớp 10, thấm thoát đã ba năm trôi qua học ở ngôi trường Nguyễn Khuyến sau chuyển về cơ sở mới khang trang có tên Lê Thánh Tông này. Khoảng thời gian ấy không quá dài nhưng để lại cho tôi một khoảng trời tươi đẹp nhất của tuổi học trò. Ở đây, tôi được học nhiều môn vô cùng thú vị với những thầy cô rất dễ thương, tận tụy với nghề. Môn quốc phòng là bộ môn mới khi lên lớp 10 tôi được học. Đây là môn tôi vô cùng yêu thích với những tiết lí thuyết trên lớp và thực hành dưới sân trường đầy trải nghiệm.

Quốc phòng là môn học giúp chúng ta mở mang hiểu biết của mình về đất nước, biên giới, lãnh thổ, các loại vũ khí, nghệ thuật quân sự mà Việt Nam ta đã dùng để đánh bại kẻ thù trong các cuộc kháng chiến. Ngoài ra, bộ môn còn dạy cho ta những kĩ năng mềm như băng bó vết thương, hay hô hấp nhân tạo, phòng ngừa bệnh tật... đó là những kiến thức vô cùng hữu ích cho cuộc sống nội trú xa nhà của chúng tôi. Tôi còn nhớ kỉ niệm ngày đầu được học thực hành nội dung đi đều. Lúc đó, mới từ cấp 2 lên không ai biết những khẩu lệnh quân đội, lớp trưởng của tôi cũng thế. Thầy dạy bộ môn của chúng tôi vô cùng nghiêm khắc và tỉ mỉ đã dạy cho chúng tôi cách hô thế nào, cách lấy hơi ra sao để giọng hô có thể “tung cao và kéo dài” chứ không giống cái kiểu hô đều đều đi giậm chậm bụi mù như trong nghi thức đội mà chúng tôi đã biết hồi cấp 2. Cứ thế thầy lẫn trò tiết hai buổi chiều, khoảng 2 giờ trưa, dưới ánh nắng chói chang của Nguyễn Khuyến cơ sở 3A, lớp 10C7 chúng tôi cùng thầy đi đều vòng quanh sân trường vô cùng vui nhưng cũng khá mệt vì phải tập ra trò. Những động tác đi đều trong môn này hoàn toàn khác với những gì đã học như hồi cấp 2, cách đánh tay phải cao vuông với bắp tay và cách người 20 cm, bước chân từ gót này đến gót kia 60 cm, khẩu lệnh phải to rõ dứt khoát...Đi mãi chúng tôi cũng tạm tạm, chút chút theo nhận xét của thầy.

KỶ YẾU LỚP 12

Lên lớp 12 tôi lại tiếp tục gặp thầy yêu dấu. Tôi được học nội dung lí thuyết về quân hàm, phù hiệu và các cấp trong bài Quân đội nhân dân Việt Nam, rồi bài Nền quốc phòng toàn dân và an ninh nhân dân... điều đó càng khiến tôi cần phải xây dựng ý thức, trách nhiệm của mình đối với sự nghiệp củng cố quốc phòng, an ninh, bảo vệ tổ quốc. Đặc biệt là những tiết thực hành về nội dung đi khom, lê. Có lẽ đây là kỉ niệm mà tôi sẽ không thể nào quên. Giữa sân trường rất đông người qua lại, lớp thì học thể dục, lớp thì thực hành ngoại khóa, còn chúng tôi phải lê từ đầu sân đến cuối ngõ đến nỗi sân trường bỗng “sáng loáng” nhờ chúng tôi. Tuy vậy chúng tôi cũng rất vui vì đó là những kỉ niệm của những năm tháng học cùng thầy cô và bạn bè ở trường Nguyễn Khuyến thân yêu.

Mời vào Lê Thành Tông cũng bị thuyết phục... :

Điều đầu tiên khiến tôi nhớ nhất ở thầy đó là giọng nói đặc trưng của thầy. Nó nghe lạ và cuốn hút, khiến cho bài giảng của thầy càng thêm lôi cuốn và thú vị. Ngoài ra, cách giảng dạy của thầy rất gần gũi đối với học sinh chúng tôi. Mỗi đầu tiết học, thầy đều giải đáp những thắc mắc của chúng tôi. Dù câu hỏi có khó hay dễ, dù nó có ngoài lĩnh vực quốc phòng thì thầy đều trả lời rất thuyết phục, khiến cả lớp rất nỗ lực sự hiểu biết sâu rộng của thầy. Không những vậy, thầy còn cung cấp những kiến thức thực tế bên cạnh bài học, và thường được minh họa bằng các video, chính điều ấy giúp cho chúng tôi hiểu rõ và nhớ bài lâu, khiến chúng tôi rất thích thú. Cuối cùng là những câu nói rất

hài hước của thầy làm cả lớp cười bò, cũng chính là điều khiến chúng tôi mong ngóng đến tiết học quốc phòng nhất. Học với thầy, lớp tôi như được giải tỏa căng thẳng và được tiếp thu nhiều kiến thức bổ ích. Dù là học sinh mới, chỉ được tiếp xúc với thầy sáu tháng nhưng thầy đã để lại trong tôi nhiều kỉ niệm đẹp, xóa bỏ nỗi ám ảnh dành cho môn Quốc Phòng. Tôi mong còn được học với thầy “dài dài” để lĩnh hội được nhiều kiến thức trước khi vào giải đường đại học.

Học mà chơi, chơi mà học...

“Giáo dục quốc phòng” là bộ môn lạ lẫm nhất đối với tôi khi học lớp 10, vì lần đầu tôi học mà. Trong kí ức tôi, môn quốc phòng lớp 10 là những lúc tôi và bạn bè xuống xếp hàng, tập chào, đi đều hay là những lúc quán băng lên đầu, mặt và tay. Tụi tôi lóng ngga lóng ngóng quán đi quán lại rồi cứ nhìn nhau cười. Đối với tụi tôi, tiết quốc phòng ấy thế mà lại vui. Tuy nhiên điều còn đọng lại trong tôi lâu nhất lại là lần làm MC cho sân chơi quốc phòng, mang tên “Rung chuông vàng”. Đó là lần đầu tiên tôi gặp thầy - người hướng dẫn tôi trong sân chơi lần ấy. Thầy có dáng người thấp, nước da ngăm, mái tóc điểm bạc, lông mày rậm. Và điều tôi chú ý nhất là thầy có giọng khàn, hơi kéo dài khi nói, nếu nghe lâu tôi thấy giống như những người lồng tiếng phim bộ Hồng Kông, “Bằng chứng thép” ngày nhỏ tôi hay xem. Đó là ấn tượng đầu tiên về ngoại hình của thầy. Tôi cứ nghĩ rằng cách làm việc của thầy chậm chậm, vui vui vì sân chơi mà, nhưng không phải vậy! Tác phong làm việc của thầy vừa nhanh nhẹn, vừa chính xác và luôn tiến nhanh không ngờ. Nhớ lại, lúc tôi học lời giới thiệu, tôi còn

chưa thuộc thì thầy đã thuộc, sau đó thầy hỏi thúc tôi và đưa bạn lớp bên làm nhanh lên. Mọi việc phải hoàn thành đúng thời gian, đúng tiến độ, đúng như quá trình đã đặt ra. Tuy làm mọi thứ nhanh nhưng không có nghĩa thầy qua loa, đại khái, thầy vẫn tận tâm tỉ mỉ chỉ tụi tôi từng chút một, như cách cầm giấy, cầm micro và các phản ứng trong các tình huống của sân chơi. Đôi lúc thầy nhìn tụi tôi bằng ánh mắt sắc lạnh vì chúng tôi làm hoài không được, khiến chúng tôi hơi lo lắng mà cố gắng cho hoàn thiện. Sau bao ngày tập luyện ngày tổ chức cũng đến, tiếng nhạc nền vang lên tôi và bạn MC lớp bên bước lên sân khấu trong tiếng vỗ tay sấm rền khiến tôi hơi run nhưng những chỉ bảo ân cần của thầy và sự nhiệt huyết của thầy đã tốn bao công sức tổ chức sân chơi này như tập nhảy cổ động, duyệt các tiết mục văn nghệ và ra hàng chục câu hỏi, đã giúp tôi trấn tĩnh để hoàn thành tốt ngoài mong đợi vai trò MC cho sân chơi Rung chuông vàng, đầu tiên trong đời của mình. Nghe có vẻ sân chơi nhưng khi đọc những câu hỏi về pháp luật tôi mới nhận ra không chơi chút nào, vì nó đòi hỏi người trả lời phải có một chút kiến thức về luật pháp từ những câu hỏi trong luật hiến pháp đến luật hình sự và có cả những câu hỏi về luật biển, luật giáo dục, luật tôn giáo....người thắng giải năm đó là một bạn học khá giỏi và hiểu biết rất tốt về kiến thức xã hội.

Tôi nghĩ những kinh nghiệm làm MC trong sân chơi, cộng tác phong làm việc nhiệt tình, cẩn thận của thầy chắc chắn sẽ là những bài học quý giúp cho mình khi ra đời. Khi làm việc là phải say mê và luôn khắc khe với chính bản thân, luôn chính xác, nhanh nhẹn, chuyên nghiệp, kịp tiến độ và không chậm trễ.

*****

Tuy không nằm trong tổ hợp những môn thi đại học, nhưng cũng chính thầy đã phổ biến cho học sinh về tầm quan trọng cần thiết của môn GDQP, cũng chính thầy, người đã khơi gợi cảm hứng học tập, ai cũng say mê với môn học của thầy. Qua những tiết học đó, học sinh càng thêm yêu quý và kính trọng thầy. Thầy trong cảm nhận của học sinh là một người vui tính, đầy nhiệt huyết. Khi học giờ học của thầy, học sinh không những học thêm được các kiến thức kỹ năng trong thực tế mà còn được giải tỏa sau những giây phút căng thẳng trước đó. Cảm ơn thầy vì đã là thầy của lớp lớp học sinh. Mong mai sau, thầy vẫn sẽ giữ mãi ngọn lửa nhiệt huyết để đưa nhiều thế hệ học trò cập bến ước mơ bay cao và bay xa !

KỶ YẾU LỚP 12

NƠI ẤY

Reng ... reng ... reng... một hồi chuông dài vang lên liên tục. Tôi mở mắt, theo thói quen xếp mền gối ngay ngắn đầu vào đấy và bắt đầu một ngày mới. Theo hành lang đến lớp, sương sớm còn lãnh đặng chưa tan. Tôi ngược mắt nhìn ngắm bầu trời, nắng mai nhẹ tỏa ấm khuôn viên trường. Đầu tôi chợt nghĩ “lại một ngày mới bắt đầu rồi”. Một ngày mới ở trường tôi: LÊ THÁNH TÔNG- NGÔI NHÀ THỨ HAI.

Ngày học diễn ra trong bầu không khí quen thuộc, nghiêm túc, yên tĩnh, tập trung. Mỗi đưa chúng tôi hầu như dành hết thời gian cho việc học từ sáng đến tối. Thời gian chúng tôi dành cho việc học dài bao nhiêu thì thầy cô dành cho chúng tôi cũng dài bấy nhiêu, thậm chí là hơn nữa, và cũng thật may mắn khi chúng tôi luôn có những thầy cô đồng hành yêu thương giúp đỡ. Họ là những người đưa đò đêm ngày vất vả chỉ mong con đò cập bến bình an, rồi lại tiếp tục bắt đầu một vòng tuần hoàn mới, hết chuyến đò này đến chuyến đò khác, nhưng tâm huyết của thầy cô không hề vơi đi theo năm tháng. Thomas Edison nói: “Thiên tài chỉ có 1% là may mắn; 99% còn lại là mồ hôi và nước mắt”. Và có lẽ chính vì điều này mà trường tôi khác hẳn với bao ngôi trường khác. Mỗi học sinh ở đây đều nỗ lực, đêm ngày học tập, rèn luyện chỉ để đạt kết quả tốt nhất trong kì thi cuối cấp và bước sang một trang mới cuộc đời tươi đẹp. Tôi vẫn nhớ như in câu nói của một anh chị khóa trước đã để lại trên bảng “Một trận thắng cuối cùng cũng đủ làm nên hoàng đế”

Đã bao giờ bạn tự hỏi tuổi 17 đáng giá bao nhiêu? Với bản thân tôi là vô giá. Ngoài những giây phút học tập nơi đây lúc nào cũng đầy ắp tiếng cười của bạn bè. Chúng tôi học và chơi hết mình và... ăn uống cũng hết mình với các... đặc sản chỉ có ở trường tôi. Vừa ăn vừa cười tít cả mắt, vừa hăng say “chém gió” như ngày mai vũ hội hoàn cầu diễn ra tại nơi này...

NĂM HỌC 2020-2021

Trên lớp đã vui về nội trú càng vui. Tôi phải bật cười vì trò đùa của lũ bạn. Chúng tôi hay kể cho nhau nghe những câu chuyện cười, chơi ma sói và giải câu đố vui. Một cái giường chen chúc sáu, bảy đứa thậm chí còn kéo nhau xuống nền nhà “lăn lê bò lét”. Vì thế phòng lúc nào cũng đầy ắp tiếng cười. Trước khi đi ngủ nhỏ bạn còn nghiêm túc về mặt hỏi chuyện ăn uống của ngày mai với tôi và câu trả lời của tôi “Ăn sủi cỏ đi, tao thấy ngày mai có món này”. Nhỏ ừ một tiếng rồi cười tươi và chìm trong giấc ngủ tự bao giờ...

...

Sau ngày kiểm tra cuối tuần, chúng tôi không về nhà thường hẹn nhau ở góc hành

lang nhỏ, vừa ăn vặt, vừa kể cho chuyện cho nhau nghe. Ngắm nhìn bầu trời rộng lớn, hoàng hôn buông xuống, cả khoảng trời như được phủ một lớp mật ngọt, ánh vàng dịu dàng lan tỏa bao trùm cả không gian và thời gian, điểm thêm đó là những đám mây hồng. Cảnh sắc lúc này nếu chỉ hình dung qua một từ đẹp thì chưa đủ, chỉ khi bạn tận mắt mới có thể cảm nhận hết độ tuyệt mỹ của nó. Tôi từng ngắm hoàng hôn ở nhiều nơi, nhưng có lẽ hoàng hôn ở Lê Thánh Tông là một niềm khó tả. Khung cảnh thật yên bình đồng thời còn gợi nên bao nỗi nhớ, hoài mong của con người ở đây – nhớ nhà. Tôi đã từng thấy một cô bạn ngắm hoàng hôn rồi bật khóc. Những giọt nước mắt vừa chỉ kịp rơi xuống đã bị nén lại, chỉ thoáng qua giây lát, nếu không phải vì khóe mắt bạn đỏ hoe thì tôi chắc mình đã nhìn lầm.

Lê Thánh Tông luôn chất chứa bao nỗi niềm tâm tư. Bao cảm xúc vui buồn trộn lẫn, lúc sâu lắng lúc lại dâng trào. Những tâm tư cảm xúc ấy không phải chỉ qua đôi dòng chữ là viết hết được. Nó in đậm trong tim tôi – một tình cảm khó nói không thể nào

KỶ YẾU LỚP 12

quên. Lê Thánh Tông- ngôi nhà thứ hai của tôi nơi có bao người thầy người cô tận tâm, bao bạn bè quý giá, đặc biệt bao trải nghiệm tuyệt vời của tuổi học trò mà không có sách vở nào, nơi nào có được. Ngôi trường thân thương chấp cánh cho bao

ước mơ của chúng tôi bay cao bay xa để vào đời thành công.

Thời gian trôi qua, lớp học ấy vẫn là 38 chỗ ngồi nhưng sẽ là những gương mặt của thế hệ mới. Ai rồi cũng sẽ phải rời xa mái trường này để theo đuổi ước mơ. Nhưng những kí ức đẹp của tuổi học trò vẫn đọng mãi trong tim tôi những dấu ấn khó phai mờ về, kỉ niệm, con người, bạn bè, thầy cô nơi đây.

VÕ PHẠM NGỌC NGÂN –LỚP12B8

CHẶNG ĐƯỜNG TA ĐI QUA...

Tiếng ve râm ran gọi hè như phá vỡ bầu không khí im lặng và căng thẳng của lớp học trong những ngày cuối năm. Tôi bỗng giật mình bởi thấm thoát đã ba năm kể từ khi chân ướt chân ráo chân bước vào ngôi trường mang tên Nguyễn Khuyến. Nhìn lại những hành trình đã qua và đặc biệt là năm 12 này, lòng tôi lại hồi lên những cảm xúc khó tả.

Còn nhớ hồi sáng hôm ấy, cả lớp đang xôn xao, bàn tán. Sự bồn chồn, lo lắng hiện hữu trên khuôn mặt mỗi người. Và rồi thời khắc ấy cũng đến. Với một thái độ trang nghiêm, thầy bước vào khiến ai cũng hồi hộp, lo rằng thầy khó, lo rằng thầy nghiêm. Rồi thầy bắt đầu giới thiệu bản thân và bắt đầu bài giảng đầu tiên. Cũng không biết vì sự ngỡ ngàng hay vì sự uy nghiêm của thầy mà lớp học diễn ra khá nặng nề và im lặng đến độ có thể nghe thấy tiếng quạt quay. Nhưng học được một thời gian tụi tôi mới biết thầy giả bộ nghiêm thôi chứ thật ra thầy hiền và siêu tâm lý luôn. Đặc biệt là khi thầy cười để lộ ra cái răng sún rất chi là dễ thương.

Thầy thương học trò lắm, nhiều khi lớp làm kiểm tra bị điểm thấp thầy chỉ quở trách rồi phạt nhẹ. Còn nhớ có lần có bạn kia không thuộc bài bị thầy phạt chép công thức Lý mười lần, hạn là sáng mai, nếu sáng mai không nộp thì chiều mai nộp, nghe xong cả lớp cười ồ lên trước hình phạt “nặng” của thầy. Thầy chính là như thế, không bao giờ gây áp lực lên học sinh mà còn hỏi han, khuyên nhủ. Thầy đã chăm lo, dẫn dắt cho đàn con thơ một cách tận tâm. Bản thân tôi và các bạn luôn cảm thấy may mắn khi được thầy dạy dỗ.

Chớp mắt cái đã gần một năm kể từ ngày mà mọi người còn đem theo nhiều sự ngỡ ngàng, rụt rè bước chân vào ngôi nhà chung 12B9, 37 thành viên, 37 cá tính khác nhau:

KỶ YẾU LỚP 12

*Nhí nhảnh có Ngọc Ánh
Vui tươi kể Nam Phương
Hoàng Nam khá là gian
Vi Nhi thì chăm chỉ.*

...

Những con người từ các vùng miền khác nhau đem theo nhiều hoài bão, ước mơ đồng hành cùng nhau. Tuy cuộc sống khá vất vả cùng với đó là nỗi nhớ xa quê

nhưng nhờ có các bạn mà nỗi buồn dần phai đi. Kỷ niệm là những lần lén đặt đồ ăn vào trường, là những hôm nằm tâm sự đến 1,2 giờ sáng, là những lần thi lén trốn ra nhà vệ sinh học bài, là miếng bánh nhỏ chia đều, là tô mì gói ăn chung trong đêm... Dần dà chúng tôi trở thành những mảnh ghép nhỏ không thể thiếu trong cuộc sống của nhau.

Tất cả những kí ức hiện hữu rõ như mới xảy ra ngày hôm qua vậy mà giờ đây thời gian bên nhau chỉ còn lại 3 tháng. Hi vọng mỗi thành viên của 12B9 sẽ thật hạnh phúc, mong mọi điều tốt lành sẽ đến với chúng ta. Cho dù thế nào chẳng đường đã cùng nhau đi qua sẽ luôn được cất giữ vào một ngăn nhỏ trong tim mỗi người.

Ngót nghét một năm, sắp trôi qua

Kí ức đầy vui, bạn và ta

Ngày đầu ngu ngơ, còn xa lạ

Giờ đây khóe mắt, ướt lệ nhòa

Dù cho mai này, người mỗi ngã

Kỉ niệm trong ta, chẳng phai pha

HUYỀN DIỆU-12B9

LỚP 12B9

Nhắc đến Lê Thánh Tông có lẽ mọi người sẽ nghĩ đây là một ngôi trường khá nghiêm khắc và chỉ biết học với học mà thôi. Nhưng đối với tôi, đây là nơi chứa đựng những câu chuyện thú vị với bao nhiêu buồn vui của tuổi học trò. Trước hết, môi trường nội trú đã mang lại cho tôi nhiều kỉ niệm sâu sắc rất khó quên. Thông thường, bạn sẽ nghĩ tẩm là một việc dễ dàng nhưng tẩm trong nội trú là cả một **“cuộc chiến”** không có hồi kết. Bạn cần phải thật nhanh nhẹn và có nhiều mối quan hệ thì mới có thể chiến thắng trong **“trận đánh”** đặc biệt này. Bên cạnh đó, việc ngủ trong nội trú cũng là một trải nghiệm đáng nhớ. Giấc ngủ của bạn chắc hẳn sẽ gắn liền với tiếng ngáy vang trời của những đứa bạn hay đôi khi là cái tát **“âu yếm”** không thể hiểu nổi từ những đứa bị mộng du. Ngoài ra, khi ở đây, tất cả chúng tôi đều chia sẻ với nhau tất cả mọi chuyện nên phần nào cũng vui đi nỗi nhớ gia đình để hòa nhập vào một cuộc sống mới. Mặt khác, chúng tôi còn được thưởng thức những bữa ăn thật tươi ngon và bổ dưỡng đến từ những cô chú đầu bếp rất chuyên nghiệp. Ở trường có hẳn **“Menu”** cho mỗi ngày với sự đa dạng về món ăn đã tạo nên bản sắc riêng của Lê Thánh Tông. Các bạn có thể thỏa thích lựa chọn từ những món chính như gà kho gừng, tôm chiên xù, bò nấu tiêu, trứng bầy món... đến những món tráng miệng như sữa chua, thạch dừa, trái cây bốn mùa... Sau những giờ học căng thẳng mệt mỏi, chúng tôi được bù đắp bằng những món ăn như thế thì thật là tuyệt vời! Không chỉ

dừng lại ở đó, vào những ngày lễ đặc biệt (lễ khai giảng, chào mừng 20/11...) hay những lúc trường tổ chức các sân chơi (Văn học, Tiếng Anh, Địa lý, Lịch sử...) thì chúng tôi sẽ được xem miễn phí những Liveshow đăng cấp với sự góp mặt của rất

KỶ YẾU LỚP 12

hiều tài năng trẻ đến từ mọi miền của đất nước. Đó cũng chính là dịp để những bạn có đam mê thỏa sức thể hiện tài năng của mình. Nếu những điều trên vẫn chưa thể làm cho bạn nguôi ngoai nỗi nhớ gia đình thì cũng đừng lo. Trường có điện thoại tiện xu phục vụ mọi lúc mọi nơi để bạn có thể gọi về tâm sự với người thân. Hay chúng ta cũng có thể dễ dàng chia sẻ những tâm tư tình cảm với đội ngũ “*bác sĩ tâm lý*” là các thầy cô của trường. Họ luôn sẵn sàng lắng nghe và tư vấn mỗi khi bạn cần. Về cơ sở vật chất, trường có hồ bơi, sân bóng đá, bóng rổ, bóng chuyền để các bạn thỏa sức lựa chọn tùy theo sở thích của mình. Có thể nói, học ở Lê Thánh Tông sẽ mệt mỏi nhưng bạn sẽ được đổi lại bằng nhiều điều quý giá: những khoảnh khắc đáng nhớ với những kỉ niệm tươi đẹp bên cạnh thầy cô, bạn bè; những tình bạn khăng khít theo ta suốt những năm tháng thanh xuân tươi đẹp và sẽ còn mãi về sau; những hành trang quý giá về kiến thức, kĩ năng để “*đường vào đại học, nghề nghiệp thăng tấp*”. Muốn theo đuổi đam mê thì tất yếu phải đánh đổi và việc đánh đổi cái này cũng đồng nghĩa với việc nhận lại cái khác đáng quý hơn. Chính vì thế, chúng em luôn có một tình yêu mãnh liệt dành cho mái trường Lê Thánh Tông này. Lời cuối, em xin nhắn gửi đến các bạn đang theo học ở ngôi trường này: “*Các bạn hãy cố gắng hết mình, chắc chắn rằng điều bạn mơ ước sẽ thành hiện thực*”. Để rồi sau này:

*“Mỗi năm hoa phượng nở
Lòng em lại nhớ về
Ngôi trường cũ năm ấy
Đầy tiếng cười yêu thương”*

**“The future belongs to those who believe in the beauty of their dreams”
(Eleanor Roosevelt)**

NGUYỄN DOÃN NHO -12B9

LỚP 12B10

THẦY...

Những người thầy thâm lặng,
Bên chúng em học sinh thân yêu,
Tận tụy sớm khuya cho chúng em nét chữ, nét người,
Những người thầy trường TH-THCS-THPT Lê Thánh Tông
Vì sự nghiệp giáo dục vĩ đại,
Thầy vẫn ở đây...
Thầy ơi! Thầy là người anh, người chú, người cha,
Em cảm ơn thầy vì những bài học đầu đời
Em cảm ơn thầy với tất cả tình yêu mái trường này
“Từ bốn phương trời về chung một mái nhà”
Trường TH-THCS-THPT Lê Thánh Tông ngôi trường với những thế hệ
Với những bài học vàng,
Với những lời dạy triết lí,
Công ơn thầy không thể nào diễn tả hết được
Đi suốt cuộc đời chúng em mãi không quên!

NHƯ' NGỌC-12B10

KỶ YẾU LỚP 12

Ve kia kêu lúc thuở nào
Quanh đi ngoảnh lại đã vào hè ư?
Học hành còn bận tương tư
Ra chơi nhìn lén, thư từ nhớ nhung
Bạn ăn vụng, bạn lung tung
Giờ học thì ngủ, trống “tùng” sung ngay
Ngủ trưa, ngủ tối nguyên ngày
Ngủ sao đừng ngủ tiết thầy Toàn nha
Thầy Toàn dạy toán lớp ta
Kiêm luôn quản nhiệm, “papa” chúng mình
Thầy Phương thì dạy toán hình
Bài nào cũng chấp, vẽ hình khỏi chê
Còn có “tiến sĩ gây mê”
“Mê” là mê đắm, mê say cô Hồng
Kinh nghiệm lèo lái qua sông
Lâu lâu cô hát làm lòng em xiêu
Thầy Huy hết mực yêu chiều

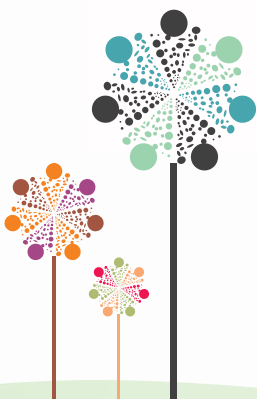
NĂM HỌC 2020-2021

Bao nhiêu lo lắng bấy nhiêu bộ đề
Thầy Phong dạy học pha hề
Học sinh yêu quý ai chê được thầy
Cô Nga lắm lúc la rầy
Hao hơi tổn tiếng để “dày” não thêm
Lớp em không thích ăn mềm
Thầy Tánh phải cứng mới êm tình hình
Kiểu gen lai tới kiểu hình
Phải nhờ cô Thúy giải trình giúp cho
Tăng cường Anh chẳng có lo
Cô Bảo Anh sẵn cân đo vốn từ
Đại học ai chẳng khó như
Tông Lê, Nguyễn Khuyến bỏ từ “khó” đi
Vào đây chẳng có lo chi
Cần cù chăm chỉ có gì phải lo.

**Học tập là quá trình gian khổ, không
chịu được khổ thì phải gian**

KIM NGÂN-12B11

KỶ YẾU LỚP 12

LỚP 12B12

Từ trái sang phải, từ trước ra sau:

Hàng 1: Gia Linh, Hà Phương, Thảo Vy, Cao Dương, Ngọc Yến, Mai Khanh, Ngọc Hiền, Thùy Hương, Thu Vân, Tú Quyên.
Hàng 2: Thiện Đức, Bảo Trân, Như Quỳnh, Bích Trâm, Thu Hà, Minh Trang, Thủy Mi, Thanh Mai, Thảo Linh, Lâm Thư.
Hàng 3: Đăng Khoa, Thanh Lam, Quốc Bảo, Long Thuận, Hải Đăng, Công Minh, Nhật Huy, Hữu Hoài.
Hàng 4: Hoàng Long, Việt Khải, Phú Thành, Quang Minh, Tuấn Khải, Chí Thái.

GVQN: Ma Kiến Giang

Gọi đò

Đò ơi đò, đưa ai qua sông?
Sóng lớn, sông sâu mênh mông sóng nước
Sang sông rồi, ai còn nhớ đò không???

Tháng năm trôi bao lần mùa phượng nở.
Mái tóc Thầy theo bụi phấn thời gian
Sương gió, nắng mưa, không quản nề hà
Đưa cập bến, bao ước mơ ấp ủ
Nảy lộc, đâm chồi, tung cánh muôn nơi.

Qua sông rồi, tôi thầm mong, thầm gọi
Đò ơi đò, sao nghĩa nặng ơn sâu!
Tôi sang sông, trong hành trang tri thức
Có bóng hình Thầy tôi thầm lặng ngày đêm...

Sóng lớn, sông sâu, mênh mang sóng nước
Sang sông rồi tôi thầm gọi đò ơi
Tôi sang sông bóng hình Thầy còn mãi
Trong tim tôi - bao thế hệ học trò.

TẬP THỂ 12B12

“Riêng mặt trời chỉ có một mà thôi, và mẹ em chỉ có một trên đời”. Thật vậy! Mẹ là tiếng gọi thiêng liêng nhất trên Trái Đất. Có mẹ như có tất cả mọi thứ trên cõi đời này; từ tình yêu, từ sự hi sinh cho đến niềm tin, niềm hi vọng.

“Mẹ”- là người mà Thượng Đế đã sinh ra và đem đến thế giới loài người, nhờ tình mẫu tử để nuôi nấng, sưởi ấm, yêu thương, che chở và bao bọc những sinh linh bé bỏng.

Có thể nói: trong cuộc đời của mỗi chúng ta, người luôn dõi theo từng bước chân trong cuộc hành trình đó chính là mẹ. Hãy nhìn lại xem! Từ lúc bạn cất tiếng khóc đầu đời, người phụ nữ nào đã ngân lên tiếng à ơi, đã thức trần trọc vì bạn bởi vì học chỉ mong bạn có thể yên giấc, có thể ngủ ngon? Đến lúc ta biết đi, người phụ nữ ấy vẫn còn sợ mà đứng sát bên bạn; sợ rằng bạn sẽ ngã, sợ rằng bạn sẽ đứng lên không được. Ấy mới thấy *“Tình yêu của người mẹ luôn âm thầm lặng lẽ như mạch nước ngầm trong lành đi theo suốt cuộc đời con”* (danh ngôn)

Khi bạn lớn hơn chút nữa, người mẹ lại suy nghĩ về chúng ta nhiều hơn. Họ luôn chất chứa bao nỗi lo ngổn ngang trong lòng, lo sợ đứa con không nên người, lo rằng tương lai không làm nên chuyện. Tình mẫu tử là thế. Người mẹ luôn đau đầu, luôn nghĩ về đứa con của mình, bởi thật mới đúng với câu *“Khi bạn là một người mẹ,*

KỶ YẾU LỚP 12

bạn không bao giờ thực sự cô độc trong suy nghĩ của mình. Một người mẹ luôn suy nghĩ hai lần; một lần cho bản thân và một lần cho con cái” (Khuyết danh).

Tình mẫu tử đến với người phụ nữ một cách tự nhiên còn đồng nghĩa với tình bao dung vô hạn. Người mẹ luôn là người tha thứ cho mọi lỗi lầm của bạn. Dẫu cho cả thế giới có quay lưng thì mẹ vẫn sẵn sàng ôm bạn vào lòng. Chúng ta vẫn thường

thấy hình ảnh người mẹ già nua đi hàng trăm cây số để thăm con mình trong tù. Ta vẫn thấy người mẹ khóc nức nở, cầu xin mọi người tha thứ, thương tình cho đứa con phạm phải lỗi lầm của họ. Ấy mới thấy, tình yêu của mẹ là vô bờ không ai sánh bằng. *“Trái tim của người mẹ là vực sâu muôn trượng, mà ở dưới đáy, bạn sẽ luôn tìm thấy sự tha thứ” (Balzac).*

Thế nhưng cuộc sống là những mảng màu đa chiều, ngày nay vẫn không ít người mẹ thờ ơ, vô cảm, bạo lực với chính con ruột cả mình. Hay mặt khác có những đứa con không hiểu nỗi lòng của người mẹ, họ vô ơn với bậc sinh thành, họ chỉ biết ăn bám, lười biếng, hỗn xược, ngang ngược với mẹ của mình. Thật đáng trách!

“Mẹ” là điều tuyệt vời nhất của mỗi chúng ta. Ai vẫn còn mẹ hãy biết yêu thương, trân trọng. Tình mẹ vĩ đại lắm! Họ sẽ chấp nhận đánh đổi tất cả cho con mình. Chính lẽ ấy hãy biết nắm lấy tình yêu cao cả đó bởi *“Tình thương yêu của mẹ luôn là nguồn năng lượng cho phép một người bình thường có thể làm được những điều phi thường” (danh ngôn).*

Phan Thị Trúc Phương

LỚP 12B14

Từ trái sang phải từ trước ra sau:
GVON: Phạm Văn Chiến
Hàng 1: Bảo Trang, Minh Ngân, Gia Hân, Phạm Minh, Phương Anh, Mai Phương, Thủy Ngọc, Quỳnh Anh, Phương Nguyễn, Vân Hà, Hoàng Minh, Ngọc Hân, Phương Linh, Thanh Bình.
Hàng 2: Minh Thủy, Nguyễn Minh, Như Thảo, Ngọc Huyền, Thái Dương, Xuân Mai, Diệu Thanh, Thu Thủy, Bích Ngọc, Ngọc Bích, Mỹ Hào, Uyên Nhi, Trúc Quỳnh, Nhật Vy, Minh Anh.
Hàng 3: Anh Tâm, Đình Quân, Đại Nghĩa, An Khang, Thái Vinh, Trần Phú, Đức Bảo, Trà Thuý, Minh Luân.
Hàng 4: Đại Trì, Nhân Nghĩa, Minh Phú, Văn Dự, Trương Đăng, Tiến Hùng, Hoàng Huy, Trần Đức, Thanh Long, Minh Thắng.

Thời gian trôi đi và thứ ở lại chỉ còn là kỷ niệm. Kỷ niệm về điều gì đó khó phai, ý nghĩa. Và chắc chắn rằng, người học trò Lê Thánh Tông có đủ cơ hội để viết nên cho mình những kí ức, dấu ấn tuyệt vời nhất khi còn ngồi dưới mái trường này. Kỷ niệm có thể đến từ những việc nhỏ bé, giản đơn nhất. Có thể là dây hành lang nơi lũ học sinh tụ tập lúc giờ ra chơi. Có thể là bóng xanh hàng cây tỏa ra nơi sân trường trong những ngày nắng. Có thể là góc bảng tin nơi học sinh đứng ngắm đọc báo. Và cũng có thể là hình bóng người thầy, người cô đứng trực nơi góc sân trường.

KỶ YẾU LỚP 12

Nhưng đặc biệt nhất vẫn là bầu trời hoàng hôn vào mỗi chiều. Học sinh Lê Thánh Tông có một ưu đãi vô cùng lớn là được chiêm ngưỡng buổi chiều hoàng hôn gió lộng. Bầu trời êm đềm với những tầng mây. Lãng mạn, thơ mộng, cao xa, rộng lớn. Như cánh cửa thành công rộng mở cho từng đàn “chim bằng Lê Thánh Tông” cất cánh bay cao.

Đôi khi cũng chính thầy cô là người góp phần vẽ nên bao kỉ niệm khó phai. Có khi là lời nhắc, lời động viên, lời đùa giỡn hoặc cũng có thể là trách phạt. Nhưng ẩn sâu trong đó là tình thương vô bờ cho lứa học sinh của mình. Với niềm hăng say giảng dạy, dìu dắt từng thế hệ học sinh.

Nên người trước, thành tài sau. Tiếp bước cho lũ trẻ thơ phát triển hết mình, thành công cũng như nên người. Họ thay thế trách nhiệm của bậc cha mẹ để quan tâm, nhắc nhở, dạy dỗ. Từng trang kỷ niệm này cũng được viết nên bởi những cô cậu học sinh nơi đây. Khi bạn bè trở thành người anh em gần gũi. Đoàn kết, chia sẻ, cảm thông và giúp đỡ lẫn nhau. Cùng vui chơi, cùng học tập và rèn luyện. Cùng nhau viết nên những trang kí ức đẹp đẽ nhất dù khó khăn, chông gai. Bên nhau những ngày tháng rèn luyện khổ cực, vất vả vì một mục tiêu quan trọng nhất đó chính là đua đai học.

Tình bạn trong sáng, hồn nhiên và đẹp đẽ biết bao. Là động lực để phấn đấu hoàn thành tốt nhiệm vụ, trách nhiệm của bản thân. Gặt hái được thành công cho chính mình, cùng nhau làm rạng danh ngôi trường Lê Thánh Tông. Kỉ niệm là một phần không thể thiếu trong cuộc sống mỗi người. Nó là động lực để mỗi người cất bước tiến về phía trước và cũng là nghị lực để vượt qua khó khăn, thử thách sau này. Những kỉ niệm, dấu ấn gắn liền với mái trường này sẽ đi theo bao thế hệ học sinh. Cảm ơn Lê Thánh Tông, cái nôi của những nhân tài và nơi đã viết nên thanh xuân đẹp nhất tuổi học sinh.

NGUYỄN LÊ AN KHANG-12B14

Hàng 1: Hoàng Anh, H Thanh Vân, Trương Vy, Hoàng Ngân, Anh Thư, Sơn Ngọc, Minh Nhà, Thanh Vy, Hà Trang, Thảo Vân, Ngọc Linh, Ngọc Quý, Huỳnh Yến.
Hàng 2: Chi Thanh, Trúc An, Hồng Phước, Ngọc Châu, Minh Thư, Minh Anh, Tú Nhi, Hải Yến, Như Hiếu, P Thanh Vân, Mỹ Tâm, Trương Anh, Khánh Linh.
Hàng 3: Quang Thái, Vũ Đạt, Già Hy, Phú Quý, Anh Tuấn, Quốc Tuấn, Quang Thịnh, Nhật duy, Thiên Hải, Tuấn Hải, Quốc Vỹ.
Hàng 4: Minh Phi, Hoàng Long, Minh Khôi, Minh Huy, Chí Vỹ, Trường Sơn, Hữu Đạt, Quốc Việt, Thành Bảo.

CVS 1215

Ver 1: Thức dậy từ 5 giờ sáng khi con gà vừa gáy tỉnh mơ. Chỉ kịp chải gọn đầu tóc, ăn vội miếng bánh mì kẹp bơ. Vội vã chạy nhanh đến trường và bước chân lên bục giảng. Niềm tin hừng hực cháy bỏng không (có) gì có thể ngăn cản. Và thầy dạy chúng em từng phương trình hóa học. Mồ hôi lăn dài trên má biết bao nhiêu là khó nhọc. Thầy hay dặn dò rằng: *“Ráng học đi em! Thà để mồ hôi rơi trên sách, còn hơn nước mắt trong phòng thi!”*

Chorus: Như thời gian, êm đềm theo tháng năm. Như dòng sông vẫn hòa theo cơn gió. Mang tình yêu của thầy đến với chúng em. Để dựng xây quê hương tương lai sáng ngời.

Ver 2: Cuộc đời này thật là đáng giống như cà phê. Không như diễn viên nổi tiếng có nhiều tiền cát xê. Chạy show từ sáng đến tối mà không than câu nào. Chỉ cần tụi em học tốt là thầy nhẹ nhõm thở phào. Thầy thì hay nóng nảy và thường xuyên trách mắng. Nhưng tận sâu bên trong thì rất là lo lắng. Lo cho từng bữa ăn và chăm từng giấc ngủ. Đôi khi suy nghĩ rằng liệu sức khỏe mà có đủ- để vượt qua những kì thi gian nan sắp tới. Rồi tìm đủ mọi cách để tinh thần mà phơi phới. Cho mà không áp lực bởi những bài kiểm tra. Kể cả những con điểm của bài làm từng phát ra. Thầy sẽ đưa mà tới những giấc mơ cao xa. Trở thành một bác sĩ hay là một “rapstar”!

KỶ YẾU LỚP 12

(Chorus)

Ver 3: Thầy vẫn thường hay nói: “*Chăm lo học mà hông đi chơi. Nếu mà cứ như vậy thì tuổi trẻ sẽ bị đánh rơi. Còn cỡ như mấy đứa ăn chơi mà hông lo học. Sau này có nước ĐI-MÓC-BỌC!*”. Đi đến lớp không học thì thật là kì khôi. Cứ suốt ngày quấy phá rồi tôn lên cái tôi. Thôi thì gắng một chút siêng năng mà học hành. Để ba mẹ nở mặt cuộc đời sau này thành danh. Rồi sau này ra đời mà có lặn lội. Về thăm thầy thăm cô uống nước thì nhớ cội. Hay là viện lí do công việc dạo này lu bu. Quên đi người lái đò không lấy mà một xu. Bởi người ta thường nói đời giáo viên bạc lắm. Chăm chỉ không than phiền giống như là cô Tấm. Nên là mà hãy nhớ đừng giống như thằng Lý Thông. Vong ơn và bội nghĩa người đã đưa mà qua sông. Nói một lời chân thành: “*Con cảm ơn thầy cô!*”. Và sau đó hãy nở một nụ cười ngây ngô. Thầy cô mà nghe được chắc là họ vui lắm. Tuy mái tóc bây giờ đã bắt đầu bạc lấm lấm. Mà miễn là mà ra đời hạnh phúc và giàu sang. Tự nhiên cảm thấy mãn nguyện cả tâm can...!

(Chorus)

DỰA TRÊN BÀI HÁT: MÁI TRƯỜNG MẾN YÊU CỦA LÊ QUỐC THẮNG- PHAN HUYỀN TÚ NHI- 12B15

KỶ YẾU LỚP 12B16

Thế là hoa phượng lại nở, cũng chính ngôi trường này, khung cảnh này, những người bạn quen thuộc này, chúng tôi cùng nhau ngắm những tán lá, gốc cây cuối cùng của tuổi học trò. Một niên học sắp hết và rồi điệp khúc xa nhau của chúng ta lại bắt đầu tiếp diễn nhưng lần này là kết thúc thật rồi, chẳng còn buồn vui nữa mà nó chỉ còn là một nỗi tiếc nuối không nguôi.

Năm nay là năm cuối cấp, chúng tôi phải rời xa ngôi trường nghiêm khắc này, ngôi trường đã dạy ta biết bao nhiêu lẽ phải, là năm mà chúng tôi phải bước vào ngưỡng cửa mới của cuộc đời. Khi nhìn lại từng khoảnh khắc trôi qua, tuy là không quá nhiều nhưng những tình cảm của bạn bè, thầy cô nơi đây luôn dạt dào cảm xúc. Tôi thật may mắn khi được học trong ngôi trường mà bao nhiêu người ao ước, không những môi trường học tốt mà thầy cô ai ai cũng tận tâm tận tụy với nghề. Và cũng thật may mắn khi là một thành viên của lớp 12B16 siêu đáng yêu này!

Lớp chúng tôi không có gì ngoài sự đoàn kết và yêu thương nhau. Cùng nhau ở chung một mái nhà từ sáng đến tận tối, ngày nào cũng thế và chúng tôi đã xem nhau như những người anh em trong đại gia đình B16 to lớn.

Những cảm xúc chân thật vui buồn của tuổi học trò đều được thể hiện trên gương mặt ngây thơ. Bất ngờ thay khi tôi phát hiện ra trái tim nhỏ bé khi xưa của tôi giờ là một vũ trụ bao la không giới hạn, ba mươi chín gương mặt xa lạ ấy giờ đang hiện hữu trong từng góc nhỏ, từng ngăn bí mật trong trái tim tôi. Ngày lại ngày trôi qua, vài tháng nữa thôi là đến kì thi quan trọng trong cuộc đời học sinh, tương lai của mình có sáng lạng hay không cũng chính nhờ vào lần thi này. Càng nghĩ càng sợ và càng áp lực hơn. Nhưng mỗi ngày đến lớp là một ngày tôi nhận thêm một yêu thương từ những điều tưởng chừng như đơn giản trong ngôi nhà ấy thì áp lực của tôi lại vơi đi đôi chút.

KỶ YẾU LỚP 12

Những phút giây bạn bè bên nhau với bao kỉ niệm, những lần làm bài tập, học bài cùng nhau, bị thầy la, phạt đứng cả lớp, những lần buồn rầu vì điểm thấp,... Như những lần chụm lại cùng nhau ăn uống, tán gẫu, hát hò. Tuy rằng mỗi người mỗi vùng miền khác nhau, mỗi tính cách khác nhau nhưng chúng tôi lại ở với nhau rất vui vẻ, mỗi người như là một mảnh ghép của bức tranh tuyệt đẹp này.

Bức tranh sẽ hoàn hảo hơn khi có sự góp mặt của hai thầy quản nhiệm. Tôi nhận ra rằng đằng sau vẻ ngoài nghiêm nghị của hai thầy là hai trái tim ấm nồng, là những nụ cười hiền từ, là mong mỗi mỗi đứa chúng tôi có thể đạt được kết quả thật tốt trong kì thi quyết định sắp tới.

Lo lắng là thế, yêu thương quan tâm là thế. Nhưng đã bao lần những đứa học trò ương bướng, nghịch ngợm chúng tôi đã làm cho thầy buồn, phiền muộn rất nhiều. Thầy vừa là người truyền dạy kiến thức vừa là người cha của ba mươi chín đứa con. Chúng tôi may mắn khi có cả hai người cha yêu thương và dạy dỗ. Dù đôi lúc rất sợ và giận thầy nhưng khi nhìn lại chúng tôi đã trưởng thành hơn, có ý thức trong học tập hơn qua những lời la mắng, răn đe ấy thì thật sự cảm ơn thầy. Không biết lời cảm ơn bao nhiêu cho đủ với mồ hôi công sức mà thầy bỏ ra.

Ngày mai trong hành trang tôi mang theo bước vào đời sẽ luôn có những kỉ niệm của quãng đời học sinh đáng nhớ này. Dẫu mai này mỗi đứa một phương trời chúng mình không thể gặp nhau nhưng hãy luôn nhớ về nhau, về những kỉ niệm mà chúng mình đã có với nhau B16 nhé!

TẬP THỂ 12B16

12B16

Thế là hoa phượng lại nở, một mùa hè nữa lại về trên những tán lá, dưới những gốc cây của mái trường Lê Thánh Tông thân yêu. Chính tại nơi này, chúng tôi đã quen biết nhau và trở thành những người bạn thân thiết. Giờ đây, tất cả sẽ dần lùi vào dĩ vãng và trở thành những hồi ức tươi đẹp khi chúng tôi sắp phải rời xa góc trời

kỉ niệm này với bao lưu luyến. Một năm học sắp hết và điệp khúc xa nhau của chúng ta lại bắt đầu tiếp diễn nhưng lần này sẽ kết thúc thật rồi. Tương lai mỗi người một ngã, buồn vui sẽ chẳng còn nữa mà chỉ còn lại một nỗi tiếc nuối không nguôi.

NĂM HỌC 2020-2021

Năm nay là năm cuối cấp, chúng ta sẽ phải rời xa ngôi trường nghiêm khắc này – nơi dạy ta bao nhiêu điều hay lẽ phải để bước qua ngưỡng cửa mới của cuộc đời. Khi nhìn lại từng khoảnh khắc trôi qua, những kỉ niệm về tình thầy nghĩa bạn ở Lê Thánh Tông luôn dạt dào và in dấu ấn đậm sâu trong tâm hồn và tình cảm của tôi. Tôi cảm thấy mình thật may mắn khi được học trong một ngôi trường mà bao nhiêu người ao ước bởi môi trường học tập hiện đại với rất nhiều thầy cô tận tâm tận tụy với nghề. Cũng thật hạnh phúc khi tôi là một thành viên của lớp 12B16 siêu đáng yêu của trường!

Lớp chúng tôi không có gì ngoài sự đoàn kết và yêu thương nhau. Chúng tôi cùng nhau học chung từ sáng sớm đến tối muộn từ ngày này sang ngày khác trong một không khí thật đầm ấm, thân thiết và tràn ngập yêu thương. Chính vì thế, chúng tôi xem nhau như những anh chị em ruột thịt trong đại gia đình B16 to lớn.

Với tâm hồn trong sáng, những cảm xúc vui buồn của tuổi học trò đều được thể hiện rất chân thật trên gương mặt và trong trái tim ngây thơ của chúng tôi. Để rồi bất ngờ thay khi tôi phát hiện ra trái tim nhỏ bé khi xưa của mình giờ đây đã trở thành một vũ trụ bao la không giới hạn. Ba mươi chín gương mặt xa lạ thuở nào giờ đang hiện hữu ở từng góc nhỏ – từng ngăn bí mật trong trái tim tôi. Ngày lại ngày nối tiếp trôi qua, vài tháng nữa sẽ đến kì thi quan trọng nhất trong cuộc đời học sinh chúng

tôi. Tương lai từng thành viên trong gia đình B16 có xán lạn hay không phụ thuộc rất lớn vào lần “vượt vũ môn” này. Càng nghĩ đến chuyện đó tôi lại càng cảm thấy sợ và áp lực cứ tăng thêm. Thật may mắn khi mỗi ngày đến lớp là một ngày tôi nhận thêm

KỶ YẾU LỚP 12

yêu thương từ những điều tưởng chừng như đơn giản trong ngôi nhà B16 mến yêu. Điều đó giúp tôi có thêm ý chí, động lực và bản lĩnh để tự tin tiến về phía trước.

Khi phải rời xa mái ấm thứ hai này, tôi sẽ nhớ mãi về những giây phút bạn bè

gắn bó bên nhau với bao kỷ niệm khó phai mờ khi làm bài tập cùng nhau, khi làm sai bị thầy trách phạt, khi đau buồn vì bị điểm thấp... nhất là những lần chụm lại ăn uống, tán gẫu, hát hò... Tuy mỗi người đến từ mỗi vùng miền khác nhau với những tính cách khác nhau nhưng chúng tôi đã có thể hòa nhập và chung sống với nhau rất hòa đồng. Mỗi thành viên như một mảnh ghép của bức tranh B16 tuyệt đẹp.

Bức tranh ấy sẽ không thể hoàn hảo nếu thiếu sự góp mặt của hai thầy quản nhiệm. Sau thời gian dài chiêm nghiệm, tôi đã nhận ra đằng sau vẻ ngoài nghiêm nghị của hai thầy là những trái tim ấm nồng, là những nụ cười

ngầm ẩn, là tấm lòng mong mỗi chúng tôi có thể đạt được kết quả thật xuất sắc trong kì thi quyết định sắp tới. Lo lắng là thế, yêu thương quan tâm của hai thầy là thế. Các thầy vừa là người truyền dạy kiến thức vừa là người cha của ba mươi chín đứa con. Chúng tôi thật may mắn khi có được thêm hai người cha yêu thương và dạy dỗ. Song, đã bao lần những đứa học trò ương bướng, nghịch ngợm này đã làm cho hai thầy cảm thấy buồn phiền rất nhiều. Những lúc bị hai thầy trách mắng, răn đe, chúng con chỉ cảm thấy sợ và giận thầy chứ đâu biết rằng đó là những tác động giúp chúng con trưởng thành hơn và có ý thức hơn trong học tập. Chúng con thật sự không biết dùng lời nào để diễn tả tấm lòng biết ơn chân thành và sâu sắc của mình trước sự hy sinh thầm lặng của hai thầy.

Ngày mai, trong hành trang bước vào đời, tôi sẽ mang theo những kỉ niệm của quãng đời học sinh đáng nhớ này. Dẫu mai sau mỗi người một phương nhưng chúng ta hãy luôn nhớ về nhau, về những kỉ niệm mà chúng mình đã có với nhau B16 nhé.

TẬP THỂ 12B16

THANH ÂM TUỔI 17

Nếu ai đó hỏi: Điều gì làm tôi cảm thấy hạnh phúc nhất? Câu trả lời sẽ là: Thân thể lành lặn mà bố mẹ đã ban cho. Còn nếu có người hỏi: Điều gì khiến tôi cảm thấy trân trọng và khó quên nhất? Tôi sẽ đáp lại ngay: Là quãng thanh xuân tươi đẹp mình đã và đang trải qua ở Nguyễn Khuyến-Lê Thánh Tông.

Thật lòng mà nói, trong suy nghĩ lẫn tiềm thức sâu thẳm nhất trước đây, tôi chưa bao giờ dám tưởng tượng mình sẽ học tập và sinh sống xa gia đình, lại còn là môi trường nội trú, nơi mà “anh em bốn bề là nhà”, nơi mà các thiết bị điện tử thuộc về cá nhân không bao giờ được “bén mảng” tới gần. Ngày đó “chân ướt chân ráo” vào trường, ý định từ bỏ được nhen nhóm trong tôi không dưới số lần đếm mười đầu ngón tay. Bởi lẽ có quá nhiều thách thức, trải nghiệm mới mẻ và với tôi một đũa yêu tự do, sống buông thả thì khó mà thích nghi ngay được. Vẫn nhớ như in những ngày tôi tự tìm cho mình một góc nhỏ trong khuôn viên trường, ngồi ngẩn ngơ vì nỗi buồn chán nổi đơôi nỗi nhớ nhà. Thế rồi, ánh nhìn của tôi dừng lại ở các dãy hành lang, sân bóng, băng ghế đá, phòng truyền thống, ... nơi

KỶ YẾU LỚP 12

mà chúng bạn, anh chị khối trên và thầy cô vẫn đang tiếp diễn những câu chuyện tâm tình, những trận bóng sôi nổi cùng vô số những tràng cười giòn giã. Một câu hỏi bất chợt hiện lên trong đầu tôi rằng: Tại sao mọi người xung quanh có thể sinh hoạt, thích nghi với cuộc sống nội trú như thế mà sao mình lại không thể? Sau ngày hôm đó, tôi dần thay đổi cách nhìn nhận tiêu cực về nhiều thứ, xem những thách thức là cơ hội để mình vượt lên chính bản ngã bao lâu nay vốn có. Tôi nhận ra: chỉ cần học được cách chấp nhận thì không có việc gì, không có nơi đâu có thể làm chùn bước tôi được. Và thế là tôi trở thành một phần của đại gia đình Nguyễn Khuyến-Lê Thánh Tông.

Thời gian cứ như dòng chảy một con sông, tĩnh lặng mà trôi mãi, thấm thoát đã gần ba năm tôi gắn bó với ngôi trường thân thương và đầy áp kỉ niệm. Trên đoạn đường đã đi qua, tôi thu nhặt và đúc kết cho mình khá nhiều bài học về tri thức, về cách sống, ... cũng như là kết thân với nhiều người bạn, “người thầy” trong cuộc sống. Hơn nữa là nhận được sự quan tâm, hướng dẫn tận tình từ quý thầy cô nội trú lẫn bán trú, những người “lái đò” không ngại gian lao đưa chúng tôi sang bên bờ tri thức. Xin được tri ân sự hi sinh thầm lặng đáng trân quý của thầy cô bằng hai câu thơ:

*“Dẫu mai tung cánh muôn phương
Suốt đời vẫn nhớ tình thương cô thầy.”*

Giờ đây, tôi đã là học sinh cuối cấp của trường, đang phải trải qua giai đoạn ôn

luyện vô cùng chật vật với khối kiến thức khổng lồ, chuẩn bị cho kì thi quyết định thành quả 12 năm đèn sách. Thời khắc ấy càng gần kề, tôi càng ao ước thời gian hãy trôi thật chậm, để tôi còn kịp thời ghi dấu bao kỉ niệm, hoài bão cùng thầy cô, bạn bè, để tôi còn khắc sâu vào tư tưởng của bản thân rằng: “Nguyễn Khuyến-Lê Thánh Tông chính là quãng thời gian hạnh phúc nhất đời học sinh của tôi, là thanh xuân tươi đẹp của tôi.”. Chính vì điều đó, tôi phải đặt được nguyện vọng do mình đặt ra, đậu vào một trường danh tiếng để đoạn kết của tuổi học trò trở nên rực rỡ, huy hoàng. Lấy thành quả cao nhất để tri ân hai đáng sinh thành,

thầy cô và cả Nguyễn Khuyến-Lê Thánh Tông – ngôi trường đã giúp tôi trưởng thành, cho tôi hành trang bước tiếp trên con đường đi đến thành công.

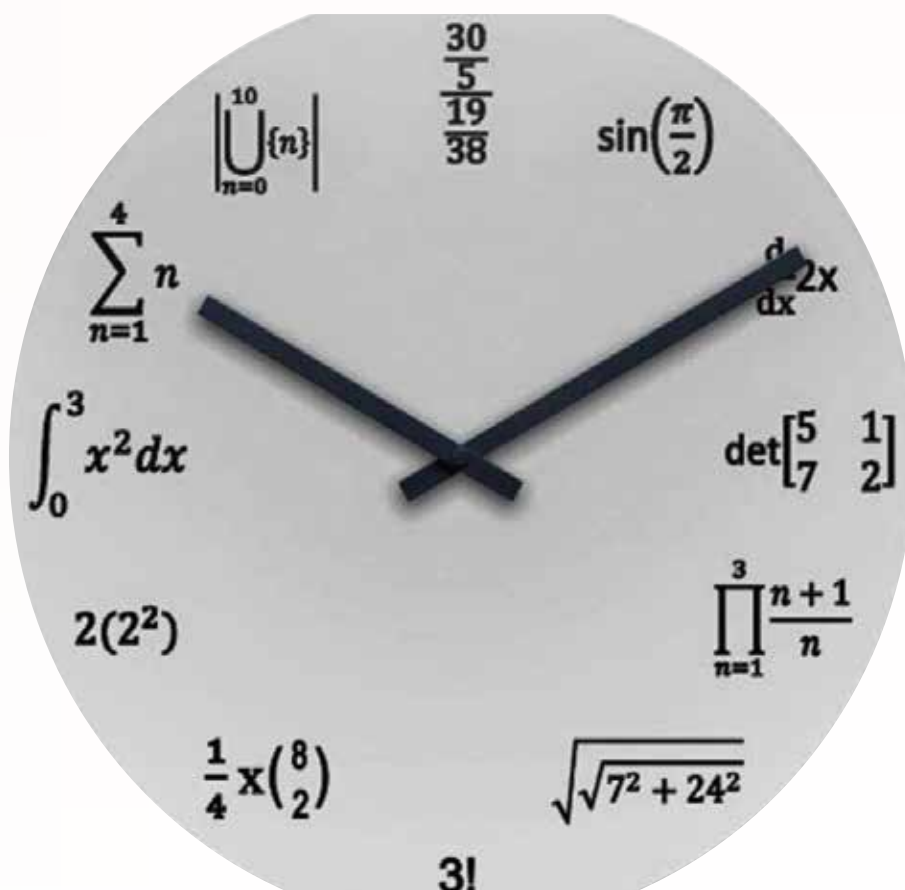
PHẠM GIA KIỆT-12B17

KỶ YẾU LỚP 12

là bạn đã sẵn sàng cho thất bại”, đã được thầy Huy đặt vào đầu mỗi bài kiểm tra, điều đó khiến chúng tôi có thêm động lực để tiến bộ và đó cũng là châm ngôn trong suốt quá trình học tập của tôi. Đến đây, phải kể đến công lao của thầy Thương, người thầy mà tôi vô cùng kính trọng, thầy là người luôn khắt khe với học sinh để chúng tôi có được những kết quả tốt nhất. Nhân dịp này, không thể nào không gửi những lời tri ân đến hai thầy quản nhiệm:

Thầy Thương và thầy Huy kính mến!

Một năm học đã qua, hai thầy và chúng em đã cùng nhau gắn bó, cùng nhau trải qua những khó khăn của buổi đầu. Hai thầy luôn tận tụy, nhiệt tình trong giảng dạy với mong ước chúng em có thể đỗ đại học và thành công, chúng em xin cảm ơn hai thầy, có hai thầy, mới có chúng em hôm nay. Có thể thành tích học tập của lớp không như hai thầy mong đợi vì có

những lần điểm thấp, những lần đùa giỡn quá đà, những lần ngủ gật... nhưng trên cả chúng em đều nhận ra mình đã tiến bộ hơn rất nhiều so với những ngày đầu bỡ ngỡ. Chúng em hiểu và biết ơn hai thầy, và xin hứa sẽ cố gắng hết mình để không phụ công lao của Thầy:

Một đời chèo đò đưa trò cập bến

Người thầy ấy vẫn lặng lẽ từng ngày

Có đò nào qua sông không chèo lái

Ơn thầy nặng lắm có ai hay

Sĩ số 34, hiện diện 34, vắng 0. Lớp chúng em hội tụ các thành viên từ mọi miền tổ quốc. Mỗi thành viên là một cá tính nhưng lại cùng một mái nhà 12B18, từ xa lạ trở nên yêu thương, gắn bó khăng khít như một gia đình. Tất cả cùng một mục tiêu, ước mơ khao khát thành công. Chúc tất cả các bạn 12B18 thành công!

Văn Anh - Như Bình

100 NGÀY CUỐI...

Chuông reo... “*Dậy đi máy đũa!*”, tiếng gọi của Thầy Lý nội trú vang lên đều đặn mỗi 5h sáng. “*Lại một ngày dài nữa đến rồi!*”, đó là suy nghĩ đầu tiên của tôi ngay sau khi mở mắt. Mặc dù đã luôn phải dậy như thế từ ba năm qua, mà sao tôi lúc nào cũng

KỶ YẾU LỚP 12

mệt mỏi, rã rời... “*Thôi cố lên, mình chỉ còn 100 ngày nữa thôi là “ra tù” rồi*”. Tôi tự an ủi mình và lại giật mình. 100 ngày vừa dài vừa ngắn, vẫn luôn mong mỗi thời gian trôi nhanh để thoải mái làm điều mình thích ở ngoài kia...mà sao lại thấy...tiếc nuối lạ lùng. Ba năm qua nơi đây với tôi có bao nhiêu kỉ niệm về bạn bè, trường lớp. Ngẫu nhiên, vô tình, hay hữu duyên ngôi trường này đã trở thành một phần cuộc sống của tôi.

Tôi tiếc vì không dành nhiều thời gian để chơi thể thao với bạn thân. Tôi tiếc vì đã từng rất ương bướng, cứng đầu với thầy cô. Tôi tiếc vì không lắng nghe và chia sẻ, mở lòng nhiều hơn...Tiếc nuối nhưng cũng rất tự hào bởi tôi đã có được rất nhiều bài học quý giá trong sách vở, từ bạn bè, thầy cô. Có lúc chán chường, bế tắc, buông xuôi vì áp lực học tập vì yếu đuối vì bốc đồng...tôi có bạn bè nâng đỡ, thầy cô yêu thương, bao dung, động viên...

Tôi đã có nghị lực và quan trọng hơn là động lực để cố gắng để theo đuổi ước mơ. 100 ngày nữa dài mà ngắn, xa mà gần, đi rồi sẽ không quay về nữa, tôi và bạn hãy trân quý mỗi phút giây, quyết tâm cao độ...để ước mơ thành hiện thực. Cổng trường đại học và cuộc đời ngoài kia đang chào đón tôi và bạn. Hãy yêu thương những ngày tháng hôm nay và tự tin nhé bạn!

NGUYỄN VŨ TÙNG LÂM – 12B19

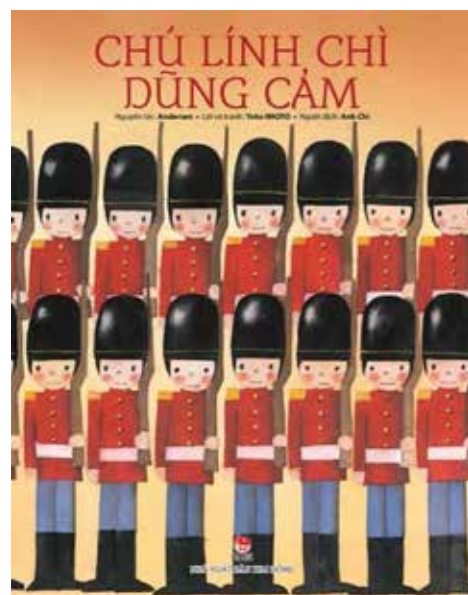

TÔI CỦA HÔM NAY

“Tuổi học trò là khoảng thời gian đẹp nhất của con người” – đó là điều tôi thường nghe ở người đã trưởng thành, đi làm. Còn với tôi- đang là học sinh đâu có thấy gì đẹp, đôi lúc còn đáng sợ, buồn tẻ nữa? Và bây giờ ngay lúc này đây tôi lại có suy nghĩ khác. Đúng là đẹp. Có lẽ khi nhận ra thì đồng nghĩa là lúc ta sắp phải từ giã nó mất rồi!

Trước ngưỡng cửa của tuổi 18, tôi nhận ra nhiều điều đơn giản mà sâu sắc. Ngày hôm qua trước tuổi 18 một **“cái tôi”** bùng nổ, xốc nổi, hiếu thắng. Khi biết tin mình có trong danh sách lớp 12 cuối cùng của khối LỚP 12B20, tôi thất vọng thấy mất mặt chỉ muốn chuyển trường, tìm mọi cách để ba mẹ chuyển trường. Tôi tránh gặp bạn cũ cùng lớp, ghét phải gặp và học lại thầy cô cũ. Tức tối khi thấy người khác hơn, ám ức cho rằng mình bị đối xử bất công... Và đã có những phút giây **“trầm cảm trong cô đơn, tuyệt giao với tất cả”**.

Trạng thái bình thường, nhận thức đúng về bản thân trở lại sau khi có những bài kiểm tra, áp lực học tập tăng dần...tôi đã hiểu đó chỉ là do mình **“ảo tưởng”** mà ra. Bạn bè vẫn thế chân tình gần gũi, thầy cô vẫn vậy nghiêm khắc mà bao dung, tôi vẫn là tôi trong môi trường học hành nghiêm túc. Sự phân lớp chỉ để phù hợp để ta biết mình là ai tới đâu để cố gắng. Và điều tôi ngộ ra như chân lí mà thầy cô nhắc nhở **“Không ai đeo bảng tên trường, mang danh hiệu, khoe điểm**

KỶ YẾU LỚP 12

Số cao khi vào Đại học cả. Như nhau, quan trọng là bạn đã đậu và học như thế nào để vào đời mà thôi”

Ba tháng- thời gian còn lại thật ngắn ngủi. **“Nếu tuổi trẻ chẳng hai lần thắm lại”** (Xuân Diệu) thì tại sao ta lại không yêu thương không hết mình với những gì ta đang có nhỉ??? Cố lên bạn và tôi ơi, không gian lớp học này, hình ảnh thầy, cô bạn bè **“ba mươi bảy chú linh chi”** hãy cần mẫn tiến bước để theo đuổi ước mơ.

TRẦN THỊ MINH HIỀN LỚP 12B20

MỤC LỤC

LỜI MỞ ĐẦU	
CƠ SỞ 1	Từ 13 - 49
SẮC MÀU NGUYỄN KHUYẾN	Cô Lê Nga
GIỌT NẮNG SÂN TRƯỜNG	Cô Triệu Kim Loan
CẢM NGHĨ VỀ DÂU TÂY VÀ CHIM SÈ	Quỳnh Dung
LỜI CON MUỐN NÓI	Song Ngọc Đình Quỳnh Thi
MY YOUTH IS	Khánh Quỳnh
10 NĂM NỮA BẠN CÓ NHỚ NHỮNG GÌ Ở ĐÂY?	Lại Khánh Huyền
THANH XUÂN NƠI ẤY, TA ĐÃ TỪNG... ..	Hồ Nguyễn Ngọc Phụng
CẢM XÚC	Nguyễn Lê Thanh Hương
BỨC THƯ CHO TUỔI 18	Bùi Thị Bích Ngọc
NGÔI NHÀ CHÚNG TÔI	Quỳnh Anh
TRI ÂN	Nguyễn Mỹ Ngọc
CẢM HỨNG	Trần Thị Trúc Phương
Ô CỬA SỔ THÂN QUEN	Phương Trinh
TÌNH YÊU NGUYỄN KHUYẾN	Đan Quỳnh
NGƯỜI BẠN CÙNG BÀN	Ngô Vũ Tuấn Anh
BA NĂM QUA	Lê Văn Hoàng Anh
MỘT NGÀY NẮNG ĐẸP	Trần Thị Bảo Ngọc
HÀNH TRÌNH CÙNG NGUYỄN KHUYẾN	Phương Minh
KHOẢNG LẶNG NHỮNG NGÀY CUỐI CẤP	Ngô Hoàng Nhân
MỘT CHIỀU MƯA	Cô Triệu Kim Loan
CƠ SỞ 4	Từ 50 - 94
GỬ NGƯỜI BẠN MANG TÊN NGUYỄN KHUYẾN	Nguyễn Bảo An
MỘT THỜI YÊU DẤU	Ngô Hoàng Như
CÓ NHỮNG YÊU THƯƠNG GIẢN ĐƠN Ở NƠI NÀY	Châu Thư
CHIM NHỎ VÀ BẦU TRỜI	DiTuh & HaTune
GỬ MẸ! NGƯỜI MẸ TUYỆT VỜI NHẤT CỦA CON	Đào Minh Quan
KHOẢNG LẶNG... ..	Võ Thị Bích Trâm
VƯỢT QUA CHÍNH MÌNH	Thủy Tiên
NGÀY QUA CỔNG	Đặng Thị Mai Phương
NGÔI TRƯỜNG CỦA TÔI	Mộng Huyền
MẸ ƠI ... KỈ NIỆM ...CON MUỐN KỂ	Hoàng Minh Châu
KHÔNG ĐÁNH MẤT NỤ CƯỜI	Nguyễn Hoàng Nhật Huy
NGUYỄN KHUYẾN - KHU VUI CHƠI GIẢI TRÍ ĐỘC ĐÁO	Thanh Tâm - Thảo Tâm
THANH XUÂN ĐẶC BIỆT Ở NGUYỄN KHUYẾN	Bùi Đức Huy
CÁC VỊ THẦN HÓA KIẾP	Tú Anh- Mỹ Nhung
KỈ NIỆM LỚP TÔI	Doãn Hậu
GỬ MẸ CỦA CON	Nguyễn Tấn Đạt
THÁNG NĂM ẤY	Đinh Ngọc Thiên Lộc
HAI NGƯỜI CHA	Lưu Thị Thanh Tuyền
LỚP TÔI	Nguyễn Hữu Phúc
TÂM TÌNH	Hà Vũ
LỜI TRI ÂN	Đỗ Phạm Mĩ Duyên
GỬ CHÚNG TA TUỔI 18 . Thảo Vy, Như Uyên, Khánh Linh, Thùy Linh, Thu Thảo, Kiều Trinh	
TRƯỞNG THÀNH	Đỗ Thị Ngọc Trinh
NKP	Đỗ Nhật Tài

CƠ SỞ BÌNH DƯƠNG .....Từ 95 - 128

MAI XA RỒI	Thầy Trần Xuân Trường-CSBD
CÔNG ƠN NGƯỜI THẦY	Nguyễn Tấn Minh
LỒNG SẮT-SẮT LỒNG HOA	Lê Hoài Nhật Huy
NHỚ	Phước Phước
NGUYỄN KHUYẾN - CẢM NHẬN SAU 6 NĂM GẮN BÓ	Nguyễn Công Bảo Quỳnh
CHIẾC HỘP KÍ ỨC	Lớp 12A4, NKBD
HÀNH TRÌNH 7 NĂM Ở NGUYỄN KHUYẾN	Phước Thái
CHO NGÀY HÔM QUA	Phương Anh
17, 18 TUỔI TÔI CÓ GÌ ?	Thùy Dương
LỜI CẢM ƠN	Minh Châu
NỘI TRÚ TRONG TÔI	Phạm Đức Minh
ĐẠI GIA ĐÌNH 12A7	Vân Anh
NKP - Nguyễn Khuyến Prison hay Paradise	Thiên Trà
SẼ NHỚ LẮM	Minh Tuệ
NẮNG 18!	Phúc Nguyên
CHÚNG TÔI LÀ MỘT GIA ĐÌNH	Tập Thể Nữ Lớp 12A10
MÙA HẠ CUỐI	Hồng Hân
TÂM TƯ	Phan Nguyễn Đăng Thi
CÓ BÔNG PHƯỢNG NỞ GIỮA ĐÔNG	Thảo Nguyễn

CƠ SỞ TÂN PHÚ .....Từ 129 - 174

RỘNG MỞ LỐI VÀO ĐỜI	Cô Đỗ Thị Minh Thêm
LỚP 12B1	Trọng Nhân
QUÊ TÔI.....	Phan Hoàng Hồng Trúc
CÂY CẦU THÀNH CÔNG	Tập Thể Lớp 12B3
CẢM XÚC NGÀY CUỐI CẤP	Tập Thể Nam Sinh Lớp 12B3
CẮT CÁNH	Võ Ngọc Tường Vy
LÊ THÁNH TÔNG, NGUYỄN KHUYẾN- TRƯỜNG HỌC, HAY LÀ NHÀ?	Đậu Đức Huy Hoàng
THẦY TÔI	Thanh Bình - Phương Thảo
NGÀY ĐẦU TIÊN ĐI HỌC!	Nguyễn Ngọc Dung
MÔN HỌC HAY...TỪ THẦY TẬN TỤY	Hạnh Nhi - Hồng Yến - Bích Di - Nam Phương
NƠI ẤY	Võ Phạm Ngọc Ngân
CHẶNG ĐƯỜNG TA ĐI QUA	Huyền Diệu
LỚP 12B9	Nguyễn Doãn Nho
THẦY	Như Ngọc
.....	Kim Ngân
GỌI ĐÒ	Tập Thể 12B12
ME!	Phan Thị Trúc Phương
.....	Nguyễn Lê An Khang
CVS 1215	Huỳnh Tú Nhi
KỶ YẾU LỚP 12B16	Tập Thể 12B16
12B16	Tập Thể 12B16
THANH ÂM TUỔI 17	Phạm Gia Kiệt
THƯ GỬI THẦY	Văn An - Như Bình
100 NGÀY CUỐI.....	Nguyễn Vũ Tùng Lâm
TÔI CỦA HÔM NAY	Trần Thị Minh Hiền

Trường THCS-THPT NGUYỄN KHUYẾN **Trường TH-THCS-THPT LÊ THÁNH TÔNG**

Ban biên soạn Kỹ yếu Khối 12 năm học 2020-2021

Chân thành cảm ơn:

- Hội đồng quản trị và Ban Giám hiệu nhà trường đã chỉ đạo và hỗ trợ về mặt tinh thần lẫn vật chất;
- Quý Thầy Cô bộ môn, Thầy Cô quản nhiệm, các em học sinh khối 12 đã nhiệt tình đóng góp bài vở, hình ảnh và động viên tinh thần;
- Công ty TNHH IN ẤN VIỆT đã cộng tác trong việc in ấn và kỹ thuật trình bày.
- Công ty TNHH IN ẤN QUẢNG CÁO PHÚC AN phụ trách thiết kế mỹ thuật.

Ban biên soạn

- Thầy Ngô Hoàng Duy
- Cô Lê Thị Nga
- Cô Trịnh Thị Thanh Quý
- Cô Đỗ Minh Thêm
- Thầy Đỗ Văn Trí
- Thầy Trần Xuân Trường

2020-2021

Kỷ yếu KHÔI 12

